ANNEM BİR ROBOT DOĞURDU

MELİDA TÜZÜNOĞLU

Melida Tüzünoğlu

1984 yılında İstanbul'da doğdu. Beşiktaş S. Sabancı Lisesi'nde okudu. Lise döneminde yazdığı öyküler ödüllere layık görüldü. Boğaziçi Üniversitesi'nde Sosyoloji eğitimi alırken Film Çalışmaları programına katıldı, video-art ve enstelasyonlar yaptı. Ardından Macaristan'a giderek, Budapeşte Central European University'den Sosyoloji ve Sosyal Antropoloji yüksek lisans derecesini aldı. Görsel kültür ve kolektif hafıza üzerine yazdığı tez çalışması İngilizce olarak yayınlandı. 2008 yılında ikinci yüksek lisansı için Hollanda'ya taşındı. Universiteit Maastricht'te Avrupa Çalışmaları bölümünde okumaya başladı. Tezini Tanzimat Edebiyatı üzerine yazdı. Bir süre Hollanda Ekonomi Bakanlığı'nın araştırma bölümünde etnik grupların sosyal entegrasyonu konusunda yürütülen projelerde çalıştı. Ardından İstanbul'a dönerek, çeşitli mecmualarda muhabirlik ve editörlük yaptı. İlk romanı *Ambulansla Dünya Turu* idefix tarafından yapılan oylamayla 2011'in en iyi ilk romanı seçildi. Öyküleri 2005 yılından bu yana, Kitap-lık dergisinde yayınlanıyor. Konvansiyonel edebiyata tepki niteliği taşıyan metinlerindeki imgelerin resimlerini yapıyor. Resimlerindeki giysilerin terziliğiyle uğraşıyor. *Annem Bir Robot Doğurdu,* Melida Tüzünoğlu'nun ilk öykü kitabı.

ANNEM BİR ROBOT DOĞURDU

Melida Tüzünoğlu

APRIL
YAYINCILIK

Yayın No: **093**

1. Baskı: **Ağustos, 2012**

ISBN: **978-975-6006-95-5**

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
K. Egemen İPEK

Son Okuma ve Dizgi
Özlem BAŞPEHLİVAN

Kapak Tasarım
Kutan URAL

Baskı
Ayrıntı Basımevi

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Annem Bir Robot Doğurdu © 2012, Melida Tüzünoğlu

Her türlü yayım hakkı **A.P.R.I.L Yayıncılık**'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

İçindekiler

Annem bir robot doğurdu

1. Hayır Yasası: Ecel I 10
2. Kasap Havası: Ecel II 17
3. Robot 27

Oyun hamuruyla beslenmek

4. Köpek Balığı 46
5. Cüretkar Bakteri'ye Ağıt 54

Hayat arkadaşlarım

6. Arkadaşlarıma nutuk 66
7. Hiç beklenmedik bir olay üzerine düşen telefon 72
8. Midillimle çıktığım yolculuğun ilk bölümünü anlatan mektup 87

Benzersize benzeyen

9. Felaket Bey ile Raket Efendi 94

Bitler köpeklerin, köpekler bitlerin

10. O.dun 110
11. Mıknatıslı Sayfiye Hanım 129

Uzaklara

12. Frankfurt'un Greyfurtları 136

Tuzaklara

13. Yoksa Yanılıyor muyum Nalan? 150

Sürekli büyüyen çocuk

15. Punctum'lu Parfüm Cahit 162
16. Dekalog Mutantan 168

Nöbette

18. Katli Zor Boylamlardayım 176
19. Buraya Gelin! Burası Sizin! 180

İlksiz & Sonsuz: Cennet ev

20. Fürnez Fürnez Gecenin Geldiği Yöne Bak 188

Melida

Annem bir robot doğurdu

Hayır Yasası: Ecel I

Madde I

İncecik ipekli bir gömleğin üstünde sivrisineklerden bir desen. Hava cehennem kadar sıcak. Karşıdaki dijital tabloda "46 derece vardır" yazıyor, yanında kırmızı rujlu sarışın bir kadın gülümsüyor. Plastik yüzü, kolajen dolguları iyice şişmiş, elastik bir uçan balon gibi olmuş. Zor anlar yaşıyordur eminim. Küçücük burun delikleriyle alsa alsa üç gram oksijen alır. Başka bir şeye bakmak istiyorum ısrarla. Sıcaktan kirpik diplerimde buhar biriktirip kulaklarımdan çıkarıyorum.

Çizgi film izliyorum, karton adamlar çiziyorum.
Hemen yanımda motosiklet kaskının altında terden yapış yapış olmuş bir surat: rüzgar püfür püfür ciğerlerine üflüyor. Kesin astımlıdır, eğri bir omurga, incecik uzun bacaklar ve karga bir burun. Eminim tıkanıktır.
Kalbi sıkışıyordur şimdi.

Trafik, sıcağı belki 50 derece hissettiriyor. Hiç bilmediğim bir yerdeyim, değişik insanlar, dar bozuk sokaklar. Giderek eriyorum, zayıflıyorum, sanki kemiklerimle kendi suyumda kaynıyorum.

Çok sıcak, gözlerim kamaşıyor. Görüntü art arda en küçük parçasına kadar yırtılıyor.
Sanki, camilerin minareleri uzuyor ve gökyüzünde kızılımsı bir yarık açılıyor. Mahallemizde biri öldü diyor ezan. Kulaklardan dumanlar çıkıyor. Sivrisinekler sürü halinde yeryüzüne, o yarıktan bana doğru delicesine hareket ediyor. İstila dün akşam yemeğinde başlamış. Uygun adım. İstiklal marşı.

Madde II

Telef olanlar için acil telefon numarası: İstanbul'a motosikletiyle gelen bir ecnebinin ilk öğrenmesi gereken numara, kendisini inandırıcı bir şekilde kurban konumunda gösterebilmesidir. Bu şekilde; daima küçük harflerle, birinci ve üçüncü tekil şahısları karıştırarak, ve mümkün mertebe geriye dönerek, çocuksulaşarak, gerekirse saç diplerine kadar pişerek, ve ileriye ket vurmayı görev edinerek İstanbul Türkçesiyle konuşabilmelidir:

iliklerimi çıkarıp emiyorlar, bakır bir tepsinin içinden alıp masaya vuruyorlar. iki kez. tak tak. etrafımda kare yufkalar var, yastık gibi. biraz ıslak. saatlerce açılmış, emek verilmiş. tek tek. yağlar var, uçarken hafifleten. beni o bakır tepsinin içinden çekip alıyorlar. otantik bir yemeğin parçasıyken iştahlı parmakların arasında yenmeye hazır bir besine dönüşüyorum. beni hep yemek istiyorlar. kemiğimin içindeki şeye: anne çocuğuna, bak işte burası diyor, kemiğin içindeki kahverengi şey en lezzetli kısmıdır. anne çocuğuna hayat bilgisi veriyor. iliklerimi çıkarıp emiyorlar,

bir bayram sofrası, bakır tellerden örülmüş bir hayalde yaşıyorlar. küçük bir buzağının avuç içi kadar kemiğiyle özdeşleşen minicik bir surat. ben. kimse beni anlamıyor. mezbaha nedir bilmiyorum, buzağı nedir hiç bilmiyorum. ilik yerken burnunu sıkıp gözlerini kapatıyor. buruş buruş olmuş yüzünü, babaannesiyle karıştırıyor.
çocuk frustrasyon ve dehşet arasında sıkışıp kalıyor.
hemen gözlerini açıp çekirdek ailesini, masanın etrafında dizilmiş, çiğner halde görünce, Ohh diyor, ciğerlerinden bir parça hasta oksijen veriyor, Çiğniyorlar. mavi kutudan ilaç çekiyor içine bir fıs.

Numarayı ezberlemek, işin en önemli kısmını oluşturur. Rehberi doldurmaksa telef'in kişisel becerilerine kalmıştır.

Madde III

Anneye karşı gelme yasası: Anne. Başımda iki köle bekliyor. Aynadan kendime bakınca senin yaşında beni doğurduğunu hatırlıyorum. Anne, kafam çok karışık, görüntümle hafızam birbirine geçiyor, cümlelerimden anlam çıkmıyor. İç içe danteller, pamuk zincirler yapıyorum. Televizyonun üstüne koyuyorum. Oradan bana beyaz iplerle görüntü aktarıyorlar.
İçimde bir maymun oynuyor anne.
Yaşın kaçtı unutuyorum ama hâlâ çok güzelsin.
Fazla bağlantı kuramıyorum, gözlerimin önü karıncalanıyor. Bir tek kanalım var. Bismillah diye açıp, programıma bakıyorum.

Akşam yemeğine misafir bekleyen, çekirdek bir aile.
Tuhaf bir telaş var. Sürekli çınlayan avizenin kristalleri, her ağzımı açtığımda, sanki daha çok ses veriyor. Evdeki bütün kristalleri yutup billur gibi bir sese ve parlak gözlere sahip oluyorum.

Başımda iki köle bekliyor. Sadece mavi kadife eldivenlerim bile terzi yamağı olan genç kızı kıskandırmaya yetiyor. Birinci köle, bunu not defterine kaydediyor. Mavi kadife. Antropoloji eğitimi görmüş, obsesif kişilik bozukluğu var, sürekli kayıt ediyor. Viyana'da gelinliğimi hazırlatıyorum, inciler döküyorum. Altın varaklı kapısının iki yanında mermerden kükreyen aslanların olduğu görkemli bir yere geliyorum. Havyar ve kremalı ançüez ikram ediyorlar, midem bulanıyor. İpekli bluzumdan içeri bir sivrisinek giriyor. İkinci köle sadece gözlem yapıyor. Gözetliyor diyelim. Kendini bir kulenin üzerinde hayal ediyor, ekber ve erşed olmak istiyor. İktidar sorunu var. Kanımı emiyor o minicik sivrisinek. Kafasına bir patlatıyorum.
İki patlatıyorum. Gömleğimde sivrisineklerden bir desen.

Motosiklet kullanan bir adamı, adı Helmet'sa ve Almanca dışında başka bir dil bilmiyorsa, ve kaskına böcekler yapışıyorsa, o masaya, o televizyon sehpasına ve o iliklerin emildiği mantığa nasıl oturturum? Soru bir.

Saat IV

İki köle sanki beşle çarpılıyor. Masada 10 kişi, kurul toplantısı yapılıyor. Liderler ve lider ruhlular,

buranın olmayan ortak bir dili konuşuyorlàr. Sırtlar dimdik, bu dik duruş masa başında fazla çalışmıyor olmanın temsili, güvenden ziyade. Entelektüel bir boyun bükülüğü bile yok, okurken masaya doğru eğilip o sözleri anlamak için gözleri bozmaya, boynu ve omurgayı çürütmeye kimsenin niyeti yok.

Bembeyaz ve kaskatı ciltlerinin sırrı, cıva ve balina yağının özel karışımından yapılmış ithal bir kremden geliyor. Parlıyorlar, hafif pembemsi bir sağlık fışkırıyor havaya. Oysa yüzlerine değil de ağızlarına bir parmak krem çalsalar ölümcül bir zehir olacak. Önce. Mideleri bulanacak. Sonra. Başları dönecek. Cıva gibi yükselip alçalacaklar. Hava 46 dereceyi gösterecek. Kırmızı rujlu sarışın, nefes darlığı çekecek. Bronşlarında trafik işaretleri birikecek, şişmiş yüzünde ışıklar yanıp sönecek.

Uzun süre masa başında oturmayı düşünmedikleri halde, konuyu enine boyuna tartışmak adına saatlerini aç bilaç geçiriyorlar. Konuya hakim ve mühendisler. Yasama, yürütme ve yapılandırma konusunda kurumsallaşmışlar. Weberyen, boşluksuz ve tahmin edilebilir metinler yazıyorlar farkında olmadan.
Tartışıp sonuca: Hayır yasası. 216 sayfa her şeye hayır deme yasası yazıyorlar. İnsanları etkisiz hale getirmenin yolunun reddetmekten geçtiğini biliyorlar. İyi.

4. madde, öğleden sonra saat 4 itibariyle, motosikletliler için uygulanan mevzuata ayrılmış ve zaruri mecelle bütün teferruatlarıyla ayanlarca beyan edilmiştir.

Madde V

Utancımdan yerin dibine gireceğim. O geniş pürüzsüz yollarda son sürat ülkelerarası yalnız seyahat eden, sarı sakalını Shubert kaskının içinde büyüten Helmet'a, kimseye sormadan derebeyliğimiz tarafından telif edilmiş, zabıt tutulmuş içtüzüklerden nasıl bahsedeceğim? İçtüzük dersem anlayacak mı. Prensip mi desem. Disiplin mi desem. Ceza mı desem. Bir Avrupalıya Türkçe nasıl anlatsam. Monarşik bir aile yapımız mı var desem. Bizde yeni nesil ikna metotları işlemez, ceza ve kat'iyen ret kanunlarıyla yönetim meşrudur mu desem. Bu yöntem daha dürüsttür mü desem. Sivrisineklerden bir desen, iki desen.

Kaçacak delik arıyordum, parmaklarımı Helmet'ın burun deliklerine, kulaklarına, ağzına, gözlerine falan sokuşturuyordum.

Parallel Cut: Helmet trafikte sıkışıp kalmış, astım krizi geçiriyor. Kaskını kafasından çıkaracak hali bile yok. Gözleri kamaşıyor, hava cehennem gibi sıcak. Zayıf bedenini taşıyamıyor, motosikletinin üstüne yığılıyor. Dijital Saat, "öğleden sonra dört vardır" diyor.

Sofra hazırlanıyor, ikindi vakti. Yeterince yorgun ve acıkmış 10 kişiye kemikli etli yufkalı otantik ve gösterişli bir yemek hazırlanıyor. Madde üç. Kemik. Et. Yufka.

Viyana'dayım. Üzerine incilerimi döktüğüm uçuk pembe, tüllü gelinliğimi hazırlatıyorum. Hayır yasasına karşı çıkıyorum. Elma yiyorum.

Acil işimi bitirip uçağa yetişeceğim. Tansiyonum sürekli düşüyor. Madde iki. Bir deri bir kemik.

Sarışın kadın gökyüzünde açılan bir yarığa doğru havalanıyor. Havaya pembemsi bir sağlık fışkırıyor. Kırmızı ruj. Madde bir.

Madde VI

Helmet'ın nefesi kesiliyor. Sanki bütün görüntüler en küçük parçalarına yırtılır gibi, sesler kıyametler kopuyor. Kemikler masaya iki kez vuruluyor. On çarpı iki. Korkunç bir müzik besteleniyor, pembe plastik bir uçan balonun içine giriliyor. Viyak viyak. Sivri kristaller mermer döşemeye düşüyor. Tek tek. Ve aynı anda. Her şey patlıyor. Ağzımdan bir çığlık boşalıyor. Trafikte kaçınılmaz bir kaza meydana geliyor. Bütün maddeler çarpışıyor. Dijital tabloda, "iki ölü birkaç yaralı vardır" yazıyor. İstiklal marşı ezan sesi şapur şupur çiğneme sesleri. küçük harfler. her şey.

Uçaktayım. Hava boşluğuna girmek için can atıyoruz. Biraz sallanıyoruz, korkmuyorum heyecanlıyım. Eklemlerimden çiçekler filizleniyor sanki, el bagajımda tüllerden bir perde açılıyor. Kelebekler istila ediyor, yarığın içinden bir kanun sesi duyuluyor. kanuni sultan.

Televizyondan görüntü çalıyorum, karton adamlar çiziyorum.
Hayırlara vesile, yasalarla oyun oynuyorum.

Kasap Havası: Ecel II

Çekik gözlerine üstü çekirdekli iki çörek parçası yapıştırdı. Kirpiklerine asılmış Amerikalı siyahi obez figürü, gelecek korkularının şişmiş ve cisimleşmiş haliydi. Etrafta pis bir vanilya kokusu, ekranda karışık bir Çin mahallesi vardı. Tam karşısında şekerlenmiş tavuk ağzıyla sarı benizli bir yönetmen duruyordu. İştahı kabarınca hezeyanları artıyordu. Terden yapışan pamuklu ince kazağında yağlı hamurlar açılıyordu.

Ya ter kokarsam
Ya tenim kararırsa
Ya saçlarım dökülürse
Ya kalçalarım genişlerse
Ya şekerli tavuktan başka bir şey bulamazsam
Ya bir çöle düşer ve yeşil cılız bir ördekle yalnız kalırsam
Ya bu haldeyken yönetmenle iki çift laf etmeye kalkarsam

Sanat işi ve hamur işi arasında

Simsiyah bu zeytinli çekik gözlerim filme çekilsin istiyorum ki iyice çekikleşsin. Göz göz olmuş çiğ balıkları, yağlı pulları ve gri yüzgeçlerimi sopalarla yemek istiyorum. Gözlerine sokmak istiyorum gözlerimi.

Burnumu sokmak istiyorum burunlarına. Kollarım kopsun mesela. Hezeyanlarım kovuşsun. Parmaklarıma oyunculuk dersleri, sopaları kullanma sevgisi öğretmeliyim. Örtmenim.

Kollarım kopsun ki yerlerine Japon yemek çubukları, koca zenci kalçaları ve Çin işkenceleri koyayım diyorum. Kukla kuru tahta, kukla kuru tahta olup yuvarlanayım. Top top döneyim, pul pul döküleyim. Göz göz olmuş gözlerimi kapatayım. Her şeye göz yumayım. Yamulayım. Torbalarımın ağzını büzeyim. Yusyuvarlak ve çiğ hamurlar açayım diyorum. İçimden 10'a kadar sayayım. 10 anne bulup gül böreği açtırayım. Güller açsın cennetin ayakların altında, sevdiceğim.

Ilık sular dökeyim üstüme. Yoğrulayım. İki şiş elin kiri olayım, kirpiklerime asılsın kirli pelerinleri. Pelerinlerimi makineye atayım. Ilık suda bekleteyim. Merdaneden Çin işkencesi öğreneyim. Örtmenim. Kağıt gibi açılayım, bembeyaz. Bir yumurta gibi. Pelerinde yumurta lekesi. Kağıtlarda mürekkep.

Şiş ellerin merdanesinde düzleşeyim. Kenarlarımı açtırayım. Oya gibi işleteyim. Merdaneye kapılayım, kaptırayım. Kat kat olayım böyle, kat kat çıkayım filizleneyim, uzayayım binalar gibi. Lezzet ikram izzet, lezzet ikram izzet dağıtayım.
Açıldıkça daha çok açılmak isteyeyim incecik ellerinle, sevdiceğim. Yeni sopalar, çubuklar, yeni çatallar, bıçaklar, yeni kızarmış yağlar, kat kat yeni mahalleler göreyim diyorum. Öttüğüm yerde güller, bittiğim yerde bülbüller çıksın.

Bantlar, filmler, inceldiği yerde bağlantılar kopsun. En ince katta en çok emek bulunsun ki kollarım kopsun.
Tek tek yuvarlanmış dijital kelimeler bulayım. Yuvarlanmış sayılar sayıklayayım. Kız. Oğlan. Kız. Oğlan. Kelimeler aksın, ılık sularla yıkansın. Beyaz undan, siyah popodan, sarı benizden bir yaşam çıkarsın.
Hayatın elzemleri: kelime, su, popo, yemek.

Masumiyet. Oyuncunun bakış açıları. Birinci tekir şahsı. Adı Bekir. Kız. Oğlan. Kız.

Yılın annesi: Kasabın Karısı

Havalı güneş gözlükleri ve pahalı kostümüyle kendini başka bir dünyada hisseden kasabın karısı, burnunu ve ellerini havaya kaldırıp, "Buralar hep benim" dedi, kekikli kırmızı et kokan bir nefes verdi. Ohhh. Ortada duran küçük kırmızı plastik sandalyeyi görünce hemen üstüne çıkıp etrafa baktı. Gözlerinin önüne serilen hektarlarca otlak, binlerce tavuk, yüz binlerce yumurta kadını sersemletiyordu. Şap şal şap şal. Kendini bir gözlem kulesi sanıyor, elindeki fenerle üst katlara sinyal veriyordu: Burdayım, Burdayım. Ben bir mera, yok yok, mezbahadayım. Yok yok.

Bacaklarından asılan tilkilerden kürk yapıp boynuna, kuyruğundan asılan koyunlardan halı yapıp antreye koyuyordu. Etlerinden, sütlerinden faydalanıp etli ve sütlüye karışmıyordu. Suya sabuna dokunmuyordu.

Genişleyen kalçaları, kararan teni, seyrekleşen saçları ve yüzünde biriken etlerden çekikleşen gözleri vardı.

Temizlikçiler! Hizmetçiler! Savrulan tozları, yanık kokuları!

Etrafta hareket eden tüy yığınlarından inekler, hareket etmeyip olduğu yerde kalan yeşilliklerden cılız ördekler yaratıyordu. Her şey emrine aman ve amadeydi. Önünde çiçek gibi açılan bir çöl, ve kekik kokularıyla pişmiş keklikler vardı. Güçlüydü. Çantasında keklikler vardı. Yarattığı şeyleri kontrol etmek için kaba kuvvete ve hayal gücüne başvuruyordu. Başvurusu kabul ediliyordu. Kasabın karısının bakışları. Açı iki. Emniyet güçleri. Babası, papağanları ve kolluk kuvvetleri.
Kollarım kopsun ki.

Hizmetçiler! Esen rüzgarı palazlanan kokuları açılan kapıları!

Kadının fiil kullanma kapasitesi oldukça düşüktü. Failini meçhul yapıyor, fiilsiz güçsüz ve dişsiz bir fareye benziyordu.
Eylemsizim ben. Kemiremem.

Fırında sütler taşıyor, etler pişiyor, çısss çıssss. Laktoz patlayıcılar heyecanla davete hazırlanıyordu. İçi süt dolu balonlar, hayvansal yağ taşıyan tankerler ve kollarım kopsun diyen kolluk kuvvetler. Herkesler. Bütün renkler. Zeytinler. Çekirdekler.

Davete giriş. Antrede bir koyun postu. Kadının üstünde bir tilki kürkü. Yönetmenimin pamuklu kazağı terli tenine yapışık. Tek tek hamurlar açılmış. Geniş açı. Kameraman Tekin, Kasap Tekir ve oğlu Bekir daveti videoya kaydetmekle sorumlular. Gazlı ve alkollü içecekler, tıraşlı suratlar, fırçalanmış dişler, pudralı burunlar ve unlu merdaneler görüyordum.

Dansa Davet: Kader risalesi

Ce vitamini yutmuş oyuncular: kaderim bu benim iskorbütüm bütün bütün

Be12 vitamini eksiği olan yardımcı yönetmenler: kaderim bu benim hafızamı kaybettim

ve sıfırın altında üç bedenleriyle donmuş gıda reyonuna dönmüş olan seyirciler: kaderim bu benim kusup kusup yenilenirim

Kenarda vanilyalı çörekler bayatlıyor, ortada ayakkabıların ince topukları toprağa batıyordu.

10 anne bulup 10 tepsi gül böreği açtırmak için bir yarışma düzenliyorum. Yapımcıları sağ kolum yapıyorum, kollarım kopsun ki. Davetliler kenardaki masalara yumulmuş, yuvarlanıp yanlarına gidiyorum. "Buralar hep benim" diyorum, manzarada mezbaha, merada bir kırmızı plastik sandalye. Kasabın karısı oluyorum. Oynuyorum, ölüyorum.

Sandalyenin üstüne kadife örtülmüş, plastik sanatı gizlensin diye.

1. Hamur İşleri Güller Açma Yarışması.

Bir kadın, yüzünde bir boya torbası, göz torbalarını saklamak için
İki kadın, dişlerinde sarımsı tütün izi sesinde nikotin çatlakları
Üç kadın, buruşmuş boynu ve spreyli yana taranmış saçları
Dört kadın, kaslı bacakları ve geniş omuzları derisi üstünde pörsüyen bir battaniye
Beş kadın, sekiz aylık karnı ve azı dişleri çürümüş köpekleri
Altı kadın, güzel gözleri ve İranlı büyükannesi duaları eksik artık olmuş
Yedi kadın, çingene mahallesi ve Çin'den ucuza gelen kocası
Sekiz kadın, asabiyetten moraran dudakları ve histerik kahkahaları
Dokuz kadın, yedi çocuğu ve orduları besleyen memeleri
On kadın, gül bahçesinin gülleri ve dikenleri ve bülbülleri.

Masa için buruşuk bir örtü bulunuyor alelacele. Örtünüyor. Su tankerlerinin içinden tonlarca un boşaltılıyor. Kadınlar kollarını sıvıyor. Kolluk kuvvetler hazır bekliyor. Ilık sular dökülüyor. Deterjanlar köpürüyor. Merdaneler çalışıyor. Yusyuvarlak hamurlar hazırlanıyor. Yumuşacık, ılık, oda sıcaklığında. Mezbahada bir oda. Kesim odası. Kumaşlar ve etler, eşittir, hamurlar ve pırlantalar.

İki kadın kıymalı börek, üç kadın peynirli, kalanlar da patatesli yapmak istiyor. Et kokusu iki kadını kusturuyor, hamile ve sporcu olanı. İkisi nakavt oluyor. Bir kadının ciğerlerine un doluyor, dişlerinde tütün lekeleri olanın, kadın diskalifiye ediliyor. Buruşmuş boynu ve battaniyeden derisi olan kadın bayılıyor, göz torbaları patlayan kadın hastaneye kaldırılıyor. Kaslı bacakları olan kadının ayakta durmaktan varisleri şişiyor, güzel gözlü ceylanın ananesi vefat ediyor. Yarışmada kalma yarışması: survival of the fittest.

Kalan Çin çingene, orduları besleyen meme nene, ve gül bahçesinin gülü ve dikeni yarışmaya ve videoya kaydedilmeye devam ediyorlar. Tekin, Tekir ve Bekir kayıt ve kadayıf ediyorlar, tatlı tatlı.

Hizmetçiler! Açılan katları tuzlu peynirleri taze patatesleri!

Hayvanların Sesleri: Çerh çerh, Çerh çerh

Sesss se se se sesss korkmaaa ses se se korkmaaa

1. Hamur İşleri Güller Açma Yarışması'na hoş geldiniz. Ben sunucunuz İbrahim, istiklal marşının ardından size bir beyit okumak isterim, hanımlar rahatsız olmayın. Önlüğünüzü bağlayın.

Hazır ol, Rahat, Hazır ol.

Sesss se se se sesss korkmaaa ses se se korkmaaa

Rahat.

İbrahim hazretleri ilahi sesiyle, mikrofonun kafasını kapatıp kibarca öksürdü. Boğazını temizledi. Köpükler, deterjanlar. Hafif gülümsedi. Koyu renk teni, bıyıkları ve terleri vardı.

"Allah alemi yaratmak isteyince, 'kün' -ol- emrini verdi. Kaf Nun'a deyince bir ilahi name koptu, dünya oldu. Bu name 12 perdede karar kıldı. On iki perdeden dört oyun doğdu. Çerh, raks, muallak ve pertav. Mavi giyinmiş bir sufi duruyordu. Bu, saz ve sözden çerhe girdi. Su gelince çerh döndü, ateş gelerek raksa girdi, yel gelince muallak döndü, toprak gelip pertav oldu. Yerde ve gökte ne varsa hepsi harekettedir. Oyun da vardır. Oyuncu olan felek de kendi sesiyle oynar. Madem ki dünya dirliğinin cümlesi oyundur, fisk-ü fesadla, yani kötülükle oynamaktansa."

10 kadından, hayatta kalan 3'ü, çin çingene, yedi çocuklu memeli ve güllerin bülbülü olan yarışmada, siren sesleri, hayvan inlemeleri, mikrofon titremeleriyle, yusyuvarlak hamurlar yapıyorlar. Güller gibi açılıyorlar. Kolları kopuyor yoğurmaktan. Dökülüyorlar. Etrafta seyirciler, masalardaki kanepelere yumuluyor, alkol ve gazlı içeceklerle demleniyorlar. İbrahim hazretleri bir düdük çalıyor. Çay içiyor. Biri kıymalı, biri peynirli, biri patatesli üç tepsi börek yapılıyor.

Biri etinden, biri sütünden, biri yeminden faydalanıyor. Kıyma, peynir, patates. Hayvanlar cerh ediliyor. Bir tanker hayvani yağla yağlanıyor tepsiler. Yerin 12 kat dibindeki ateşler yakılıyor fırınlarda, her perdeden bir ses çıkıyor,

her hayvandan bir ders, her oyundan bir çerh çıkıyor. Mavi giymiş sufi dönüyor, kendi kendine. Başı dönüyor, midesi bulanıyor, suni et ve safi kekik kokuyor.

Ateşler yakılıyor, İbrahim hazretleri, oyuncular, Tekin, Tekir, ve Bekir bekliyor, ve Kasabın Karısı Ceriha, "Buralar hep benim" diyor. Ateşler yakılıyor ve açılmış börekler fırınlara veriliyor. Bir inilti duyuluyor. Hamurların içindeki sular yanıyor. Yağlar içiliyor. Sular yağlara değiyor. Kızgın yağlarda patlayan su kümeleri. Bir Cerh.
Ağızlar sütlere değiyor. Kızgın taşlarda patlayan yılan derileri. Bir Çerh.

Her yerde bir kızgınlık, bir ateş. Fırınlar azgınlaşıyor. İçlerine börekler atılıyor. Kol gücü. Oda sıcaklığında açılan güller patlıyor birer birer, dünyaya tereyağlı bir gülle düşüyor. Bir patlama, topuklar toprağa, çörekler gözlere batıyor.

45 dakika sonra, İbrahim hazretleri, sağlığından hasretle, birinci derece yanıklarla birinciyi açıklıyor:

"Öttüğüm yerde güller, bittiğim yerde bülbüller çıksın diyen, gül bahçesinin gülleri ve dikenleri mahlasıyla 10. hanım yarışmacımıızzz, buyurun sahneye."

Onuncu hanım yarışmacımız, kirpiklerindeki zenci kalçalarını, ellerindeki şişlikleri ve yutkunduğu korkuları temizleyerek sahneye çıkıyor. İbrahim hazretleri, kaf ve nun imzalı, altın bir merdane hediye ediyor.

Sevinçten gözleri kamaşıyor, altın merdaneyi hayatta kalanların gözlerine sokuyor. Bir şey demeden sahneden iniyor. Eylemsizim ben kemiremem.

Kirpiklerindeki zenci ve pelerin düşünce, kazanan kadının Ceriha olduğu anlaşılıyor. Ceriha, "Buralar hep benim" diyor, merdaneyi makineye bağlıyor. Bağlantılar giderek inceliyor. Yanıklara deterjan sürüyor. Uufff ufff. Yaralar açılıyor, acıdan durulmuyor. 12 kat sıcaklık hissediliyor, yönetmenin ince kazağı tenine yapışıyor. İkinci bir tenden, cerh edilen bir hazreti İbrahim çıkıyor.

Ceriha diyor, benim yataklarım oyunlarım hayvanlarım yanıyor.
İbrahim diyor Ceriha, benim döllerim ellerim tarlalarım yanıyor.

Kimse ateşe atılmıyor, herkes ateşe atlıyor.
Merdaneler kağıt gibi bembeyaz yapıyor.

Robot

Soğan soydu, etleri ezdi, hamurları yoğurdu.
Maydanozlara kıydı, yumurtaları kesti, elektriği harcadı.

Küçük bir evde ipek halıların üstünde bir süpürge gibi gezmekte,
havaya yünlü tozlar püskürtmekteydi.
internet bağlantısı gitmekte, bazen gelmekteydi.
İstanbul'da bir yerlerde süpürgelerden saç,
kuş üzümlerinden karışık harçlar yapılmaktaydı.
Yapın yapın.

Evde:
Her yer sarımsak gazıydı. Yoğurtlar yenilmekte, saf kadın ve saf adamlar kendilerini bir şekilde geliştirmeye çalışmaktaydılar. Mesela nefes vererek küçülmekte ve kuş kadar kalabilmekteydiler. Mesela internette sörf yapmakta, kendilerini örneğin Avustralya'da kanguru avlarken hayal edebilmekteydiler. Bunun yasak bir eylem olduğunu ise fark etmemekteydiler. Nasıl fark etsindiler ki. Örneğin. Birkaç kez art arda örneğin deyin. Yoğun etkisini geç kalmadan fark edin. Ah.

Her şeyden bir parça zehir alarak, iyimserliklerine art niyet eklemeye çalışmakta, sarımsaklı yoğurdun üzerine sütlü tatlıları götürmekteydiler. Göbekleri şişmekte, akciğerleri boşalmakta, kulakları kızarmaktalardı. heeeeey yanlış fiil kullandın.

Yollar kazım kazım kazılmakta, çamurlu yollardan temiz bir yol bulunmaya çalışılmaktaydı. Kazım adlı insanın a'sının üstünde bir şapka olmalıydı, kazımın kafası ise hiç bu kadar boş olmamaktaydı. heeeey anlatım bozukluğu: çoktan seçmeli ilk soru. yani çok eskiden seçmeli. Kazımın a'sının üzerine şapka ve altına ise bir zaman makinesi gerekmekteydi.

Mesela, o kadar zamanımız vardı ki, daha anlatmayı öğrenemeden anlatım bozukluklarını tespit etmekteydik. Artık bağlantıları öyle kuruyorduk ki, örneğin İstanbul'da yolların bozuk olmasıyla cümlelerdeki anlatım bozukluğu arasında mutlak ve organik bağların olduğuna inanabiliyorduk. Edebiyatı, mekanik fiziği ve sosyolojiyi kazanıyorduk mesela, ama öğrenemiyorduk. Yapamıyorduk. Bir türlü olmuyordu.

Yol bulunsa gidilecek yol da bulunacaktı. Bu buluşlar ülkesinde, mucitlerin sirkesiyle turşu olmuş insanların hayatı internetle öbür dünyaya bağlanacaktı. Sosyal gerçekçi bir dilber bu yollardan yeni kesilmiş saçlarıyla geçecek, içi geçmiş kavunlar gibi dizilmiş izleyicilerden bir alkış kopacaktı. Bıyıklılardı. Kıllılardı. Kollarının altları kokardı. Dişleri sarardı.

Dertli dilber, bu yollarda defile yerine bir konuşma yapacaktı. Kendini alemlerden alemlere aktaracak, bağlantısı olduğu sürece fişlerini prizlere takacak, elektrik akımını sese, görüntüye ve bilimsel bilgiye çevirebilecekti. Mekanik iç organlarından metal parçalarını açıp görüntüye, açma cızırtılarını sese, bunu anlatma becerisini ise bilgiye yapıştıracaktı. Bilginin verdiği ışıkla aydınlanacak, sokaktaki hatta boğaz köprüsündeki lambalara benzeyecekti. Yanın, yanın.

Dertli dilber, hata yapmaktan acayip korkar, bilmemekten acayip utanır, yüzü acayip kızarırdı. Utanmasa kendini pancar diye doğrar, bir limon suyunun içine hiç arkasına bakmadan atlardı.

Şapkalı Kazım nemelazımsa, örneğin, köprüde arabasını durdurur, boğazından bir damla beyaz şarap, kuş üzümü gibi tane tane dökülen kelimelerle, örneğin, nerede var İstanbul'un bu güzelliği hey gidi, der, trafiği felç eder, kendini felç eder, arkadaşlarını, anasını, babasını herkesi ayrı ayrı tane tane felç eder, hastanede doktoru pastanede garsonu felç eder, felç etmekten felç olmaya geçişi becerir becermez etrafta gördüğü her canlıyı yine baştan sona ve yukarıdan aşağı felç eder, fevkalade feci bir felaketin fecaat dolu fani bir. bu cümleyi de felç eder.

Örneğin, birkaç kez üst üste örneğin deyin şahane baş döndürücü etkisini siz de fark edin. Ah.

Aynı anda, İstanbul'da bir evde, kendine yapışık sehpasına, yeni ötmüş bir horozun tatmin olmuş hali gibi çöreklenmiş televizyonda, bir politikacı hariçten bir gazel okuyacaktı. Erkekti, kıllıydı, bıyıklıydı, gıdısı tırtıklıydı, takım elbiseli kruvazeli lacivertti ve bunun üzerine, gazel şuna benzeyecekti:

Speaking of happiness
Yes speaking of happiness
Speaking of happiness
Yes speaking of happiness

Bu adam ne söylüyor, söylediklerini neden kimse anlamıyor? Aynı dili mi konuşuyorsunuz, annenizin margarinini mi kullanıyorsunuz? Margarinden kalp damar tıkanıyoruz?

Biz tereyağı seviyor, mantı yedikten sonra uyuyoruz.

Evde bunlar olduysa sokakta:
Her şey incecik bir soğan dilimine, arsız bir çocuk gibi üç yüz altmış derece pır pır dönen sarımsak gazına, nefes kesen bir metinler arasına dönüşecekti: metinle benim aramda ciddi bir şey yoktu. Metin bir insan ya da bir kuş üzümüydü (insan: metin, hayvan: kuş, bitki: üzüm, canlılar alemi metnim sen çok yaşa).

Bense bir robottum.

Metinle buluşmaya gitmeden önce, tipik olan ne varsa benle alakalı mesela süt enstitüsü standartları gibi,
tarım bakanlığı onaylı değil de, aileden ama en çok toplumdan onaylı olsun, parlak ve sert köşeleri olsun örneğin içime metalik iskeletler döşesin döşek döşeklere yatırsın, gözlerime belli belirsiz incecik bir kalem sürüp, çok az mesela bir kaşığın ucuyla gibi, azıcık bir maskara sürüp maskara olmadan el aleme -bu Arapça bir kelime el habib gibi-, eh hadi çok hafif bir ruj -ruj Türkçe olamaz içinde j harfi var, Fransızca- mesela çok hafif karabiber gibi, hani nasıl ağır olmaz yemekler zeytinyağlı olur tam onun gibi, ah işte cümlenin sonuna getirdin beni, makyaj yapıyordum. Müsait, münasip ve mukuslu mükerrer bir mütevazılık akıyordu ağzımdan. Oooh.
Bozuk yollara ve bozguncu bakışlara hazır gardımı ve gardırobumu (gardolap da diyebilirdim) arıyordum.
Bir türlü bulamıyorum. Her şeye bir tarif gerek Arif diyordum, Arife mi Metin'e mi kime kendimi beğendirsem diye söylenip, bir kazağı çıkarıp öbür elbiseyi giyiyordum. Dizimin üstündeyse, darsa ve açıksa çıkarıp, dizimin altında, bol ve kapalı olanları tercih ediyordum. Tercih edilmek için tercih etmeliydim. Tercihen ve haricen dahil olmaya çalışmalıydım. Allahım. Ben buraya nasıl düşmüştüm, düşerken nasıl kemiklerimi, kıkırdaklarımı, hassas metal parçalarımı kırmamıştım? Allahım söyle beni cennetten aşağı nasıl bıraktın? Cennet üst kattaki komşumuzun dairesi Metin bey mi? Allahım ben ne dedi?

Kızım sen cennette değildin zaten, hayal dünyasında yaşıyorsun işte dedi, yanımdaki Kaşif. Kaşif'le hoş sohbetler programımıza hoş geldiniz. Televizyon bir horoz gibi ötüyor, acilen ötenazi istiyordu.

Kaşifler cemiyetinde bir sütlü tatlıdan öbürüne ince sazlar eşliğinde geçmekteydim. Sanki bir defiledeydim, görüntü, ses ve bilgimin defilesini yapmaktaydım. Bir dilber gibi o bozuk yollarda süzüm süzüm süzülmekteydim. İçimdeki kemikler sızlamakta, minik elektrik devrelerim iliklerime işlemekteydi. Ah sevdiceğim.

Dertli dilberden sorular: Benim adım oynayan oya'ysa: Oynayan oyalanan oyulan oyalı oya, Ay'dan Hanya'ya ve Konya'ya gidebilir mi? Bu düştüğü yerde oyunlar oynayabilir oyalar oyalayabilir mi?

Sokakta böyle olduysa okulda:
Henüz doğalgazın olmadığı, kömürlerden kaloriferlere giden yangınlarla ısınmaktaydık. Bazen kömür deposuna inemeyecek kadar hasta olan hademe yüzünden soğuktan donduğumuz olurdu. Donarak can veriyorsak, en çok öğretmenimize can vermeyi tercih ederdik. O bizim canımızdı. Yok be ne canı, çingenenin tekiydi.

Alt katımızdaki kuaför, bana bir gün gazetenin ilk sayfasını gösterip oku demişti. Allah dedim. Allah demeyi ilk o zaman öğrendim. Okula gitmeme bir buçuk sene vardı sevdiceğim, yok kesin okula gitmiyordum. Önümde harfler vardı, ben bilmiyordum. Bilmemekten utanmayı o zaman öğrenmiştim. Hürriyet gazetesi, Madonna konser vermişti.

Sarışın, podyum makyajıyla bir kadın, jan pol gotiye -tabii büyüyünce öğrendim jan pol olduğunu- kostümü içinde elinde mikrofon. Tamam dedim bu bir kadın şarkıcı televizyonda gördüm tanıyorum ben bunu. Yok, oku dedi. Okuyamadım. Haberdi. Oku hadi dedi. Okuyamadım. O an bir horozun sesi kısılmış ama hâlâ ötmeye çalışıyormuş gibi çatlak bir sesle agresifleşmiş üstüme yürüyordu Madonna. Madonna. Kendimi pancar gibi doğrayıp o pis saç ıslatma şişesine atmak istedim Madonna.
Allahım beni o şişeye atıp süpürgeli saçların üstüne neden püskürtmedin? Allahla hoş sohbetler.

İlk sınavı geçemedim. Mama geldi, dedi ki kesin saçlarını, kibardı, kadındı ve lacivert kruvaze bir bluz giymişti. Speaking of happiness diyecek gibiydi. Ama demeyecekti.

Saçlarımı kestirdim. Kendimi ilk kez o zaman robot hissettim. Kısa kahküllü küt modelim sevdiceğim, kulaklarımın sonunda bitti. Yumurtlamış bir tavuk gibi parçalarımdan ayrılmış hüzünlenmiştim. Gözlerimin takip edemediği kesilmiş saç kütleleri, yavrularım yumurtalarım gibi, mermerlere küt küt çarpmaktaydı. Yollar yok oluyor, gözümün önünde kısa ve bozuk sokaklar beliriyordu. Dümdüzdüm. Esmerdim. Kendimi dilber olduğuma inandırıyor, mamanın topuklu ayakkabılarını gözümün önüne getirip bakkala gitmek istiyordum. Anne robotta soğanları küçültüyordu. Bir frustrasyon yaşıyordum, incecik bir soğan dilimine dönüşüyordum, kokuyordum, arkadan müzik, sonradan gloria lynne olduğunu öğrendiğim kişi "speaking of happiness" diye bağırıyordu. Hiçbir şey bilmiyordum, ne çok şey öğreniyordum.

Kuaförde iki frustrasyonu üst üste hap gibi almış kendime pancarlardan pancar beğenmiş, yazın ortasında robot kesimli saçlarımla fotoğraflar çektirmiştim. Allahım ben neler çekecektim.

İpli bluzumu omzumun üstüne bağlamıştım, tenim capcanlıydı, yumurtasından çıkan pembe bir yavru gibiydim. O demirlerin sürtünme sesi gelmiyordu iskeletimden bir türlü, toplumsal bir mekanizma monte edilmemiş miydi hâlâ, parklara koşup diz üstü düşüyordum, kanamaz diyordum ama kanıyordu. Metin kadar insan mıydım acaba. Ama Metin değildim. Yemek yiyordum, kakamı yapıyordum. Her şeyim onlar gibiydi, bir tek saçlarım değişikti, belki biraz düşüncelerim değişikti, Mama'nın omuzlarına gelecekti boyum, yaşıtlarımdan daha uzundum, belki biraz daha akıllıydım ama hep metal şeyler seviyordum, mesela altın, ben robotum ben robotum ben robotum diye bağırıyordum. İçimde metal şeylerden yoktu, bir sistemim hiç yoktu, en fazla kulaklarımın içinden zırt pırt sesi geliyor bu yüzden zırt pırt ağlıyordum. Zırt pırt soğan kesmek ve kuş üzümleriyle uçabilmek istiyordum. Kahküllerim uzamıyordu, ya da uzamadan kesiliyordu. Bunu fark ettiğimde sesim de kesilmiş, Madonna'nın bütün parçalarını kimseye belli etmeden ezberlemiştim. Mesela, la isla bonita.

O gün sokaklardan eve ve okula döndüğümde aynı anda, sanki bir biberon süt şişesi o sütlerini içtiğim mamalarını yediğim annemin elinden değil bir uzaylının elinden bana verilmişti. Her yer bir elektrik rengine bürünmüştü. Lacivertti. Bütün duvarlar binlerce prizle kaplanmıştı. Takım elbise giyilecek kadar ciddi ve gergin bir ortam vardı.

Prizlerden uzaylılar salona doluşuyordu, her yanımı hatıralar sarıyordu, ben yeni bir dil öğreniyor ve annemin asla margarin kullanmadığını fark ediyordum.

Hanya'dan Konya'ya mı gitmeliydi. Geceleri uyuyamıyor, içimden mekanik sesler gelmesi için okulda Arapça dua öğrenip okuyup üflemeye hevesleniyordum. Üff üffff. Neredeyse iki yıl ve iki yaz tatili vardı. Yazın haşlanmış mısır yiyecek, haşlanmış mısırları yerken fotoğraf çektirecek ve Madonna'nın müziklerinde dans edecektik. Sonra somon pembesi bir çantam olacak ve dantel yakalarımla okula giden en hevesli öğrenci robot ben olacaktım. Oleeeey hiçbir hata yok. Hatasız kul ve okul da yok.

Arapça dualar okuyunca aydınlanacak, aydınlandığım yerde Türkçe bir manifesto okunacaktı:
Dilber hanım bir robot olacak.
Dilber hanım bir robot olacak.
Dilber hanım bir robot olacak.

Uzun bacakları ve sürekli yaşlar döken gözleri buna mani olamayacak, yeri geldiğinde herkese, mesela süt enstitüsüne, mandıralara, annesine ve babasına isyan edecek, öğretmenine beyaz bir tebeşir hediye edecek ve öğretmenim ben bir robotum diyebilecekti.
Hayat nelere kadirdi, kadir diye bir arkadaşım olacak zaman aşılacak Arif Kaşif Tarif ve Metinlere ailece oturmaya gidilecek bir düzeye gelinecekti. İnternet evlere bağlanacak, aydınlanan yerlerde ışıklar patlayacak izleyicilerden yerli yersiz alkışlar kopacak, kopacak, kopacaktı.

Otel odasında:
Yeni kesilmiş kâküllü küt saçlarımla kendimi mora boyanmış bir otelin bin on bir numaralı odasında buldum. Gecekondu manzarası boğaz manzarasıyla öyle bir kesişiyordu ki bütün hayatım boyunca okuduğum bütün okullarda ve bulunduğum bütün matematik derslerinde böyle kesişme görmedim. Küme küme eşitsizlik, çirkinlik ve güzellik okunacak bir dua gibiydi. Vallahi ben robottum.

Erzurumlu Bilgin Bey'le manzarayı zaman zaman izlemekteydik. Köprü trafiği felçli bir insan görünümündeydi, neredeyse yılbaşıydı ve köprüye park eden araçlardan kuş üzümleri yuvarlanıyor, bir şeylerin suyu çıkıyor üzerimize yağmur diye yağıyordu. Yoğunluk başımızı döndürüyordu, Erzurum'da hava şimdi belki eksi yirmi altıydı, bense oda bin on bir de idim, Hanya'yı ve Konya'yı görmüş gibi davranıyordum, bir bebek gibi bir kucaktan diğerine atlamak istiyordum. Elindeki megafonla,

Meli dedi sen bir robot musun?
Meli cevap veremedi.
Meli dedi sen bir robot musun?
Meli cevap veremedi.
Meli dedi sen bir robot musun?
Meli cevap veremedi.

Arkadan Yugoslavca bir şarkı duyuluyordu, adam genizini kapatmış denizlere açılır gibi şarkısını okumaktaydı. Karşımdaki aynada, parıl parıl parlayan gözlerimi görüp, omuzlarımda bağladığım ipleri hatırlıyordum. Gözlerimin önüne prizler, uzaylılar ve bilgiler geliyordu.

Akıyordu görüntü, defilede bozuk yollar ve sesler kokular birbirine karışıyordu. Dizlerimde parklarda koşarken düştüğüm yara izleri vardı, her iz bir robot olmadığımı anlatıyordu. Anlatımda öyle bir bozulma oluyordu ki, bir şıkkı seçsem öbür şık haksızlığa uğruyordu.

Yollar bomboş ve çamurlu, şimdi ben eğer bu aracın içindeysem, ve köprüyü geçtiysek, bu köprüde durup yılbaşını kutlamayacağımız anlamına geliyordu, değil mi? Şimdi bütün soğanlar ince ince kıyılıp etler küp küp kesilip mantılara doldurulduysa bu arabanın şoförünün dünyanın en güzel uykusunu almaya hakkı vardı, değil mi? Bu Yugoslavca müzik Erzurumlu Bilgin Bey'e iyi gelecekti, değil mi? Eğer ben bir robotsam, mesela Japonya yerine İstanbul'da üretildiysem, dünyadaki bütün yaşıtlarımdan boyum uzunsa ve hepsinden de güzelsem, bilgin de o otelin binonbirnumaralıodasındaysa ve erzurum'a geri dönecekse, soğuk parmaklarının içinde sıcak kanı dolaşıyorsa, ve yandaki otobüs bize çamurunu sıçratıyorsa: Allahım, Allahın katındaki cennetten beni aşağı neden ve nasıl bıraktın?

Saçlarımı bir elektrik süpürgesi, ellerimi bir saç kurutma makinesi yaptım. Heeeey, dertli dilber, saçların da ellerin de birbirinden güzel.

Otel odasında böyle olduysa bu arabada:
On yıllık sütçümüze doğru yol alıyorduk; yağmur yağıyordu asya'dan avrupa'ya geçmek istiyorduk. İnternetimiz vardı, bize paket süt almamız gerektiği şarkılarla ve şarkıcılarla öğretiliyordu: siz hâlâ annenizin margarinini mi kullanıyorsunuz, diyordu bir ses.

Ben bir robot olduğum ve reklamlara bayılan bir bebek olduğum için bu sesi kaydediyor ve defalarca tekrarlıyordum. Eve dönünce buzdolabını açıp margarinimiz var mı diye bakıyordum. Olmadığı için belki bir frustrasyon yaşıyordum. Annemin margarini yoksa, annemin margarininden nasıl kurtulup özgürlüğümü ilan edecektim? Bu prizleri, bu lacivert rengi, bu uzaydan gelmiş kuş üzümlerini başımdan nasıl savacaktım?

İçimde bir kaset vardı, kaset kendi kendine dönebiliyordu, kendi kendine dönebilmesi benim başımın dönmesine sebep olabiliyordu. Bu yüzden bazen kısa kısa sarsılıyor sersemliyordum, süt içince içimdeki metallere, mesela sevdiğim altınlara iyi geleceğini, kâküllerimin bir gün uzayabileceğini düşünüyordum. Benim düşündüğümü sen hiç düşündün mü?

Bu arabada bir yapay zeka örneğinden daha fazla örnek vardı. Mesela annem dantellerden örnekler alırdı, ben mesela cebir problemlerinden örnekler alırdım. Annem örerdi, ben çözerdim. O kadar çok matematik problemi çözdüm ki, hayatımdaki gerçek problemleri çözemez hale geldim. Heeeeey, kuyruklu yalaaan. Diz altı örülmüş bir elbiseyi çözer gibi, bir çorabı ve yumru kökleri topraktan söker gibi, bir çözülme yaşıyordum. Toprağa dökmediğim sıvı, içime atmadığım yoğurt mayası kalmıyordu. Maya bir türlü olmuyordu, yoğurt tutmuyordu. Biz sütçüye doğru yol alıyorduk, sütün fişini istiyorduk, fişleri okuyor öğrenmeye başlıyorduk. Fişlerimi prizlere takıyorduk. Çalışıyordum.

Bir frustrasyon çarpı bir frustrasyon eşittir bir frustrasyon dediğimde, ikinci frustrasyonun farklı türden bir frustrasyon olduğunu anlamayan Kaşif, Başlarım senin frustrasyonlarına, diyordu. Kıllıydı, belki ondan.
Biz otobüsün fırlattığı çamurlar eşliğinde boğaz köprüsünü hızla geçerken megafonla bağırıyordu arkamızdan. Araba kayıyordu, mantıları yiyip sindiren şoför uyuyamadığı için agresifleşiyor, daha hızlı gidiyordu. Yağmur vardı, Kaşifler hâlâ orada beyaz şarap içiyor, manzarayı seyrediyorlardı. Bir polis otosunu kaçırmışlardı, megafonu oradan bulmuşlardı. Polisleri köprüden aşağı atmışlardı, polisler köprüden denize uçarlarken bir kuş üzümü gibi, allahım beni aşağı neden ittin demişlerdi, denize bir mermer gibi küt küt diye çarptıklarında köprü bir cennetti.

Metin üst kat komşum, onun da mekanı cennet, yukarda Allahla, sen Aşağı Bak, bak ki gör hepsi deniz, işte yukardan mermer gibi. Kesişen kümelerin ortak elemanları gibi, metinle allah yukarısı ve aşağısı hepsi bir.

Benim zekam yapay diyordum Kaşif ama kaşif duymuyordun. Megafon sadece senin sesini yükseltmeye yetiyordu. Tek işlevliydi. Erzurum'dan sesi, boğaz köprüsüne gelmiyordu. Ey megafon, işin sesi yükseltmek, bir alemi öbür aleme çevirmek. Bir şehirden öbür şehre sözleri bir mermer gibi düşürmek. Megafonla hoş sohbetler.

Bak Meli bu problemi de çözmelisin. Dünyayı kurtarmalısın, kaşifin kafası bozuk megafonu küçük, sense elektrikli bir keyfi ve keşfi robotsun. En az iki işlevlisin. Üstün, çevik ve işvelisin.

Dilberi megafonlara bağlayıp bir televizyon yapmalıyım diyordum. Daha iyisi var internet bağlayalım diyordu bir ses, bağlantı bir gidiyor bir geliyordu. Sütçüye giden yolsa uzuyordu, köprü bir türlü geçilemiyordu, yenilen mantılardan sonra içilen sular klozetlere dökülmek isteniyordu. Anlatım bozuklaşıyordu. Bir polis sağa çek, otuz dört se le bin on bir sağa çek diyordu. Mermere düşen megafon, demek çalışıyordu. Yılın başıydı, ben üretilme tarihimi ve onaylanma belgemi arıyordum arabada haşır haşır. Polisler geliyor, altınlar birbirine çarpıyor, metalik bir ses duyuluyordu. Altın kızlar.

Evde:
Her yer sarımsak gazıydı. Şimdiki zaman kaygıları, gelecek kaygıları gibi kavramlar bu evden uzaktı. Sınıfsal kaygının yerini statüyü koruma telaşı almıştı. Telaşlı ve stresli bir atmosfer, papatya çaylarıyla ya da yüksek sesle bastırılmaya çalışılınıyordu. Heeeey fiil hatası. Sakinleşemeyen ev sakinleri, bozuk yolların, kesilen saçların ve uzaylı illüzyonlarının etkisiyle buhranlara giriyorlardı. O kadar beceriklilerdi ki, el yordamıyla girdikleri yerden çıkmayı becerebiliyorlardı. İçgüdülerimize güveniriz, bakın birkaç kez içgüdü deyin güçlü etkisini siz de fark edin.

Anne soğanları eziyor, rendelenmiş domatesleri hafif kavrulmuş etlerin üzerine sonradan ekliyordu. Biri mutfakta, biri yatak odasında, biri salonda, biri oturma odasında, biri tuvalette olmak üzere toplam beş kişiydiler. Fakat evin içinde bir megafon, bir dilber ve bir robot vardı.

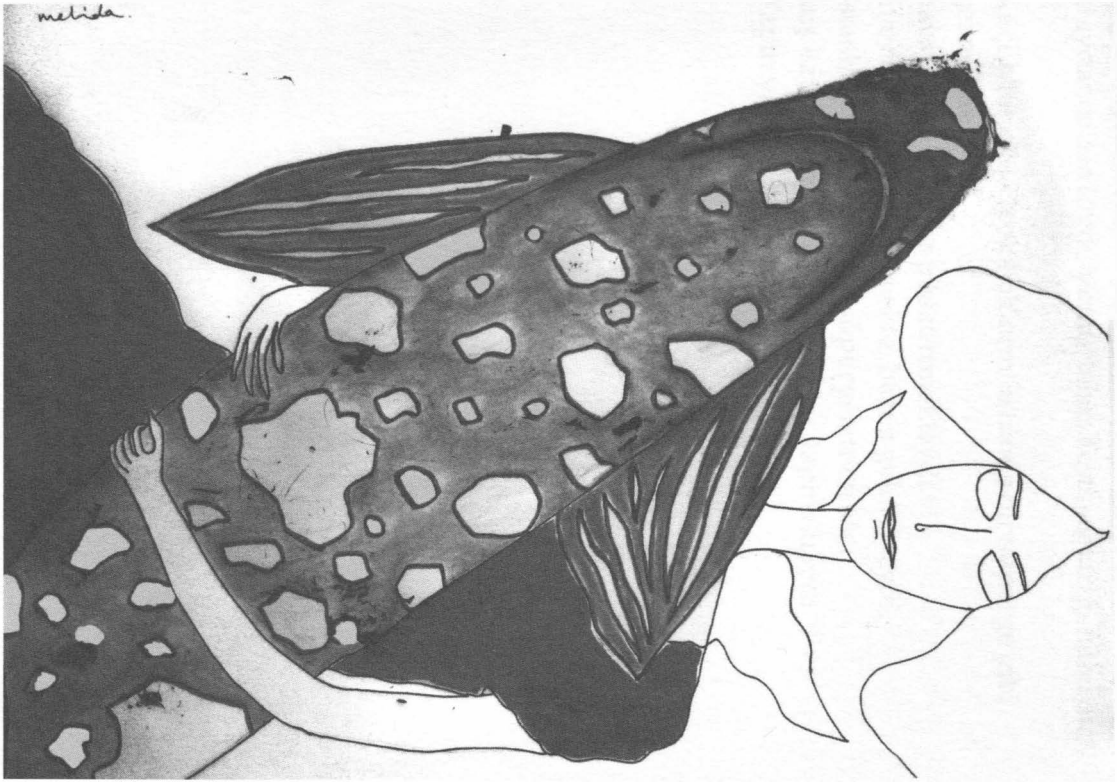
Yolda kavşaklar ve kavşakları bu yağmurda hızla dönen bir araç vardı. Kulağıma yapışmış küt saçlar kulağımı bırakmıyor, Yugoslav şarkıcı ise kulak kepçemi tırmalayarak işkence yapıyordu. İşkence normalde insana yapılırdı, ben robotsam, bu sandığım şeyin Tarifi neydi? İçimdeki kaset dönmekteydi, bütün sesler kayda alınmaktaydı, polisler ve polis otosu dur dur dur otuz dört se le dur dur dur demekteydi. Megafon bu Metnin eline çok yakışmaktaydı. Her şey bir arabacının ve bir sütçünün suçuydu. Haksızlık yaptığım diğer şüpheliler ise şöyleydi:

a) boğaz köprüsüne park etmiş Kaşifler
b) metinler arifler tariflere ailece oturmaya giden aile olma seviyesine yükselmiş aile
c) metinler arifler tarifler
d) televizyonda şov yaparak İngilizce şarkı söyleyen politikacı
e) kuaförün gözüme göstere göstere soktuğu Madonna'nın 1989'daki hali

Suçlu ne aranıyor ne bulunuyordu. Ben dedektif metin değildim, bir robottum. Vallahi öyleydim, bunu kanıtlamak için Arapça ve Fransızca dua öğrendim, İngilizce yemin ettim. Hafif rujlar sürdüm, hafif müzikler dinledim, hafif tatlılar yedim, devrelerime elektrikler yükledim. Fişlerimi dişlerime geçirdim. Bu eller bir uzaylının eli, bu biberon bana bir uzaylı tarafından verildi, bu evde bunlar olduysa arabadaki megafon kimden geldi, bu kuaföre saçımı bu şekilde kesmesini kim öğretti, o problemleri kim zehir gibi ezberledi, saf insanların gözlerine kim zehir zemberekler ekledi.

Evde böyle olduysa mutfakta:
Soğan soydu, etleri ezdi, hamurları yoğurdu.
Maydanozlara kıydı, yumurtaları kesti, elektriği harcadı.

Küçük bir evde ipek halıların üstünde bir süpürge gibi gezmekte,
havaya yünlü tozlar püskürtmekteydi.
internet bağlantısı gitmekte, bazen gelmekteydi.
İstanbul'da bir yerlerde süpürgelerden saç,
kuş üzümlerinden karışık harçlar yapmaktaydı.
Yapın yapın.

melida

Oyun hamuruyla beslenmek

Köpek Balığı

Şeytan cehenneme giriyor.
Sabahları ve akşamları, çöllerde ve denizlerde.

Genç kadın, badem ağacının altında badem yiyor. Yedikçe bacakları uzuyor, kumun kat kat altına doğru kemikli köklerini salıyor. Açık yeşil bademler düşüyor yere. Rüzgarlı tatil günleri. İnce odunlu bir meyve ağacı gibi yemiş veriyor kadın, güzel göğüslerinden, ince kollarından meyveler düşürüyor. Toprak beyaz bir çarşaf gibi açılıyor kumun üzerinde. Rüzgarda saçlar ve çarşaflar dalgalanıyor. Kadın bacaklarını topraktan kurtarmak istiyor. Çekişiyor. Yavaş yavaş bitkilerle birleşiyor beyaz çarşafın üzerinde. Kökler ayaklarını, dallar koltuk altını, boynunu, yapraklar kalçalarını. Bir bedende tekrar canlanıyor bitkilerle. Kadının karnında bembeyaz nilüferler büyümeye başlıyor. Yeşeriyor. Saçlarının içinde nergisler veriyor, meyvelerini olgunlaştırıyor ve düşürüyor:

bir iblis seke seke beyaz çarşafların üstünde koşarak
bir iblis sürünerek kumun altında yarattığı dalgalarda
bir iblis havada uçarak çaldığı rüzgarlarda
bir iblis yüzerek yaklaştığı kıyıda konuşuyor

Sssssssss küçük kız sssssssssss küçük kız sssssss küçük kız sssssss küçük kız sssssssss küçük kız sssssssssssssss küçük kız

Uzun dişli, dev bir köpek balığının karada ayaklanıp üstüne yürümesiyle irkiliyor ve kalkıyor oturduğu yerden, karnından, saçlarından çiçekler düşüyor, tertemiz, köpek balığı ile göz göze geliyor, kollarını açıp havaya şaşırıyor, bademler rüzgarla havada uçuyor, güzel kadın irkiliyor ve etkileniyor, mavi köpek balığı genç kadını çağırıyor

Küçük hanım vuhuuuuuuuuuuu rüzgar esiyor bademler, yapraklar ve çarşaflar havalanıyor tsssssssss 7 metrelik mavi köpek balığı kuyruğunun üzerinde yürüyor ve küçük hanımı çağırıyor vuhuuuuuuu kumda yavaşça dans ediyor tssssssss üzerindeki su akmaya ve kurumaya başlıyor sıcakta buharlı bir dev makine gibi çalışıyor mavi dev köpek balığı tsssssssssss tuzu birikiyor teninde tonlarca tuz beyazlaştırıyor balığı tsssssssss küçük hanım tsssssss merak ediyor dokunuyor köpek balığına tssssssss köpek balığı derisindeki tuzların okyanus olduğunu söylüyor:

Ben okyanusum

Köpek balığı yalan söylüyor tsssssssss küçük hanım büyüleniyor tsssssssssssss köpek balığına sarılıyor tsssssssss tuzlar sert, batıyor tsssssssssss köpek balığı kumun üzerinde yavaşça dans ediyor tssssss susuz kaldığını belli etmiyor tsssssssss şarkısını söylüyor:

Küçük kız ben okyanus
Binlerce metre derinlerden
Çıkıp geldim seni görmeye
Lal la la dokunsan şimdi derime
İçip aşkın şurubunu serinle
Küçük kız ben okyanus
Lal la la geldim seni sevmeye

Küçük hanım köpek balığının üzerindeki tuzları yalamaya başlıyor tsssssssssssss küçük hanım tsssssss küçük hanım bir okyanusun içinde yüzüyor gibi tssssss bütün derisini yüzüyor gibi içinde tssssss yüzgeçlerini, dişlerini, kuyruğunu yalıyor tsssssssss gözlerini yalıyor, burun deliklerini tsssssss küçük hanım tuzları yaladıkça girdiği derinlik sarhoşluğunu tsssssssss yaladıkça gelen pullu mayhoşluğu tsssssssss derisindeki pulları görünce başlayan ikinci dansı tsssssss susuzluktan gelen ikinci beyaz ölüm dansını tsssssssssss karada kuyruğuyla dimdik yürüyen bu köpek balığından çıkan bir gemi dolusu altın pulu

tsssssss üstüne süre süre hazine gibi sürüne sürüne tsssssssssss küçük hanımla köpek balığının beyaz ölüm dansı bu şarkıyla okyanusu arayan tsssssss şarkıyı söylerken tek tek dişlerini yalayan tsssssss ağzının içinde okyanusa dalan derine tsssssssss ben okyanusum beni dinle:

Denizden karaya çıktım. Kuma ayak bastığımda yüzgeçlerimin altında aşk vardı. Seni göreceğimi biliyordum. Yıllarca ılık ve tuzlu suların içinde bekledim. Beyaz dişi köpek balıklarını tatlı tatlı ısırdım, yavru balıklar yaptım. Binlerce metre derinlere inip bekledim. Düşündüm, karanlıklarda. Bir fil yedim, bir deniz atı yedim, bir gemi dolusu boğulmuş insan yedim. Doydum, bekledim, düşündüm. Vücudumda yüzlerce kilo yağ biriktirdim. Bir ordu dolusu askeri bile besleyebilirim. Dünyanın bütün tuzlu sularında yüzdüm küçük hanım. İşte şimdi, yıllar sonra, okyanustan öğrendiklerimi sana söylemeye karar verdim. Seni badem yerken izledim kıyıda. Seni meyve verirken izledim kıyıda. Seni bir rüya gibi, kendine bölünürken izledim kıyıda. Seni bir sarmaşık gibi yeşerirken izledim kıyıda. Seni bir çiçek gibi açarken izledim kıyıda. Pusu kurar gibi, bekledim. Karaya çıkmaya karar verdim. Kıyıda sudan kafamı çıkarıp havada nefesimi tuttum. Kendimi sana alıştırdım. Seni kumun altına, sonra da toprağa bağladım incecik iplerle. Sana gelecektim.

Günlerce kıyıda oturup beni bekledin, badem yedin, ufuklara baktın, yıldızları günleri saydın. Küçük hanım şimdi hazırım işte, karaya çıkacağım. İçimde filler, deniz atları ve boğulmuş insanlar var. Kanımda küller, paslar, istiridyeler ve yosunlar var. Pullu derim zehir gibi tuzlu, bir dev kadar güçlüyüm. Bir çitadan daha hızlıyım. Bembeyaz ve kaygan bir tenim, uzun dişlerim ve simsiyah boncuk gibi gözlerim var. Dünyadaki bütün değerli taşları, madenlerden dişlerimle sökerim istersen. Bir çekiç gibi kırarım kömürleri. Kuyulardan sana bir bardak su getiririm kristallerde. Küçük hanım, aylardır bu kıyıda seni izlemekte, bacaklarının arasından akan nehirleri gözlemlemekteyim. Şimdi karaya çıktığımda senle dans edeceğim. Nehirlerinde çakıl taşları gibi çağlayacağım, kıvrıla kıvrıla. Bu rüzgar üstümdeki bütün suyu kurutacak, küçük hanım. Beni yalayacaksın, bana suyundan verecek ve beni besleyeceksin. Sana şarkılar söyleyeceğim, beni okyanus sanacaksın. İçimde yüzeceksin, ipleri topraktan sökecek ve büyüyeceksin. Daha fazla meyve verecek, daha çok çiçekleneceksin.

Genç kadın köpek balığını yalayarak dans etmeye devam eder. Vücudu susuz kaldığı için yığılıverir kuma. Köpek balığı, sıcak esen rüzgarın da etkisiyle suyunu, tuzunu ve pullarını kaybettikçe pörsür, küçülür, boyu kısalır ve konuşur:

Ben okyanusum

Kumun üzerindeki beyaz çarşaflar havalanır, dalgacı iblis çıkar ortaya. Genç kadını karnından gıdıklar. Kikirdemeler. Rüzgar eser, havacı iblis çıkar ortaya. Kıyıda durup, tuzlu suyu üfler köpek balığının üstüne. Sürüngen iblis çıkar ortaya. Çeker kuyruğundan köpek balığının, düşürür onu yere. Yüzücü iblis çıkar ortaya. Açar bacaklarını kadının, başlatır nehirleri, başla!, nehirler okyanusa akın akın coşar, köpek balığı canlanır, bembeyaz tuz tabakası erir, beyaz ölüm gelir, köpek balığı seslenir:

Bir şeytan badem yerken, kıra kıra
Dudaklarının kenarından ballar damlarken
İpler bağlanıp sihirle, beyaz bir keten örtü oluşur
Bacaklarından bir şeytan bir meyve gibi düşerken
Kanatlarım kımıldar kabarır tüylerim tek tek
Çarşaf çarşaf konuşma geçer içimden
Lekelenir kırmızı, yeşil ve mavi tuzla
Gördüğüm bütün savaşlarda saydığım askerler
İçtiğim dişi istiridyeler ve ahtapot kulakları
Duyuyorum seni küçük kız, bütün uzuvlarımda
Dişlediğim dudaklar ve yediğim paslı barbunyalar
Görünce ağzımı açıp AAAAAAAAAAAAAAH
diye haykırdığım, binlerce metre derinlerde
yankılandığım, bu dalgalar kıyıya vururken ve
sana gelen irkilmelerde, benim sesim bir ip gibi
boynuna, parmaklarına ve ayaklarına

Seni kuma bağladım küçük kız
Geldim seni görmeye ve dans etmeye
Üzerimdeki tuzu sana yedirmeye
Seni okyanus yapacağım, derimden süzdüğüm
Yağlarla karayı boyayacağım, kayacağız
bir buz dağının üzerinden toprağa doğru
Kenevirle su içeceğiz sonsuz kuyulardan
Sana susadığımı anlatmayacağım, sana
beyaz ölümü anlatmayacağım, sana okyanusu
anlatmayacağım
Sana şarkılar söyleyeceğim akşamlara kadar
İplerini ve iblislerini seveceğim, badem
yedireceğim sana kıra kıra, altı çocuk vereceğim
sana, pamuk çiçek deniz rüzgar rüya ve tuz,
senle bu kumun üstüne düşene kadar dans
edeceğim,
Nehirlerinde çakıl taşı gibi kıvrıla kıvrıla
Havaya yollar çizeceğim, açacağım ağzımı
AAAAAAAAAAAAAAAH derinlerden
Titreteceğim karayı, dans edeceğim,
içeri gireceğim
Susuz, kupkuru, yangınlarla kristal madenlerinde
Kömürleri kemireceğim, bir sarmaşık gibi
Bütün gündüzleri gölgeleyeceğim.

Genç kadın badem ağacının altında, beyaz keten bir kumaşla denizde yüzen köpek balığını ve küçük hanımı izliyor. Kalın mavi deriler ve uzun sarı dişler çıkarılıyor, suya bırakılıyor. Genç kadın badem yiyor, bacaklarını kuma sokuyor, çiçekleri koparıyor.

Şeytan cehenneme girince, cennetin bütün kapıları açılıyor.

Cüretkâr Bakteri'ye Ağıt

Fsssssss Fssssss

FıssSSSSSSSSSSS

Bu sabah yatağımda dev bir sprey şişesiyle uyandım. Beni sevdiğini kulağımın içine dakikada 60 metre hızla, bir kepçe dolusu gazlı karışım boşaltarak söyledi.

Kepçe kulaklar ve gazlı bezler, yol eşittir hız çarpı zamanlar.

Yanımda uzanan sprey şişesinin arkasından, saydam kemikli küçük yılanlar, cüretkâr bakteriler ve yürüyen örümcek ağları görüyordum. Dakikada 10 santimetre hızla yatağıma doğru hareket ediyorlardı. Pislerdi. İğrençlerdi. Öldürürlerdi. Etrafımı sararlardı.

Pislik eşittir toz miktarı çarpı temizlik takıntısı, bölü kişilik bölünmesi.

Sprey şişesini saniyenin 10'da biri hızıyla sevdiğim için, 3 saniye kadar bir zamanda ona âşık olmuştum. Onunla konuşmak bana zevk veriyordu.

Ben: (Hayranlıkla) Ne kadar da basınçlısın!

Sprey Şişesi: (Sevinçle) Fısss Fıss Fıssss FISSSSSSS

Sprey şişesinin içindeki karışım gözaltımdaki torbaları doldurup şişiriyor, burun deliklerimden girip kulak deliklerimden çıkıyordu. Sohbeti ilerletirsem, eminim ki iç organlarımın içlerine kadar nüfuz edecekti.

Nüfuz edenler, nüfus edilenlere karışacaktı:

Biri: (Otoriter) Ey Sprey Şişesi, bundan sonra senin adın Şemsi Şosesi olsun.

Sprey Şişesi'nin içi kıpır kıpır, Şemsi Şosesi oldu şimdi. Yeni kendisi.

Ben: (Gülümseyerek) Yüzüme sıvı püskürtmen çok hoşuma gitti. Bu sabah yüzümü yıkamama gerek kalmadı.

Şemsi Şosesi: (Heyecanla titreyerek) Fısss Fısss Fıssssssssssss

FıssSSSSSS

- FıssssSSSSSS

Şemsi Şosesi öyle bir coşkuyla püskürüyordu ki ağzımın içine son hızla giren sıvı, içimde koridorlar açıyordu. Sanki zilin çalmasıyla bir anda hep beraber yüzlerce çocuk çığlık atarak koridorlardan bahçelerime iniyorlardı.

Mide bahçemdeki hassas güller boğuluyor
Böbrek bahçemdeki ince kumlar kayıyor
Bağırsak bahçemdeki naylon borular patlıyordu.

Gürleyen çocuklar nezaretinde hareket eden sıvı, çığlıklar ve gülüşmeler eşliğinde kuvvetli bir fışkırma ile odamı dolduruyordu. Bir defaya mahsus, odam bir gölet oluyordu. Teşekkür ederim Allahım.

Sayende
Leğen kemiklerim de birden fazla işe yarayabilecek.

Hızla şişme deniz yatağına dönüşen yatağımla odamda küçük bir gezintiye çıkıyorduk Şemsi ile. İlk karşıma çıkan saydam kemikli küçük yılanla konuşmaya can atıyordum. Ağzımdan çıkan baloncuklarla, karaciğerimden akan karaya çıksak. Hah?!

Ben: (Merakla) Yatağımı dilinle sokabilir misin?

Saydam Kemikli Küçük Yılan: (Endişeli) Sokarım.
Ama korkarım ki, yatağınızı sokarsam, bunu yaptığım için kıskançlıktan çıldıran Şemsi Şosesi burayı havaya uçurur.

Ben: (Saf) Şose Türkiye'de yapılmamış ki... Adı öyle konmuş. Şemsi.

Saydam Kemikli Küçük Yılan: Kendinize başka bir muhatap arayın küçük hanım.

Şişme yatağım ve şişme iç organlarımla sprey şişesini sinirlendirmeden, görece huzurlu bir gezi yapma telaşındaydım. Kürek kemiklerimi kullanarak sağa sola dönüyor, sıvıların kaldırma kuvvetine dayanamayan şeylerle sohbet etmek istiyordum. Napayım, dayanıksız şeylere dayanamıyordum.

Karşıma yürüyen örümcek ağları çıkıyordu.

Ben: (Şaşkın) Hiç suda yürüyen örümcek ağı görmemiştim. Acaba sizden kendime bir elbise yapabilir miyim?

Yürüyen Örümcek Ağları: (Donuk) Eğer istediklerimi yapabilme şansım olsaydı, katil olurdum küçük hanım, elbise değil.

Ben: (Geri çekilir) Peki o zaman, elimdeki elbiselerle yetinirim ben, sorun değil.

Şemsi Şosesi'nin sakinliği dikkatimi çekiyordu. Onla konuşmak yerine, küçük bir gezintiye çıkma fikrinin ne kadar akıllıca olduğunu fark ediyordum. Odadaki suyun üzerinde ilerledikçe, ıslanıp yükselmiş kitaplarımı, ıslanıp yükselmiş yastıklarımı, ıslanıp yükselmiş lambalarımı, ıslanıp yükselmiş çekmecelerimi, ıslanıp yükselmiş boyalarımı, ıslanıp yükselmiş burun kemerlerimi, ıslanıp yükselmiş havalandırma boşluklarımı ve ıslanıp yükselmiş arpa boyumu görüyordum.

Bu odanın içinde ıslanıp yükselmekten daha güzel ne olabilirdi ki.

Su yüzeyinde tek başına dolaşan cüretkâr bakteri ile konuşmalıydım.
Konuşuyorum.

Ben: (Girişken) Bu evde, bu ülkede, bu dünyada yaşayan herkes gibi benim de bakterilere karşı olduğumu biliyor muydun?

Cüretkâr Bakteri: (Cüretkâr) Her yerde olan şeylere karşı olmanız çok normal. Hepiniz bana benzemek, istediğiniz kişilere bulaşmak, en umulmadık yerlere girmek, sıcak şeylere yerleşmek, üremek, üremek, üremek, üremek, ooh, delirmiş gibi üremek istiyorsunuz. O yüzden bana karşısınız.

Ben: (Teatral) Haddini bil sersem! Senin çokbilmişliğin üzerine bir fıs sıkıldığında havaya buhar olarak karışır. Gelişmiş ilaç endüstrimiz, gelişmiş hijyen sanayimiz ve gelişmiş silah ticaretimiz sayesinde üstesinden gelemeyeceğimiz, üstünden geçemeyeceğimiz canlı ve cansız yoktur. Anlıyor musun? Ama anlayamazsın, düşünme sınırların buna izin vermez.

Cüretkâr Bakteri: (Şiirsel) Gerçekten siz insanlar, pek zavallı yaratıklarsınız. Kolayca herkese bulaşamadığınız için kudurursunuz böyle. Alın, Yok Edin Beni!

Ben: (Epik) Hadi ordan!
Sen illetsin!
Sen dünyanın en aşağılık yaratığı, sen iğreti bataklıkların mide bulandırıcı mikrobusun!
Sen yok olmalısın!
Anlıyor musun!
Sen yok olmaya mahkûmsun!

Cüretkâr Bakteri: (Şoke) Saçmalama! Ben yok olmaya Mahkûm değilim. Sen de Hâkim değilsin!

Şemsi Şosesine dönüp, Ah Sevgilim, bakterinin işini halletmesi için talimat veriyordum.
Benim dev sevgilim, gerektiğinde orantısız güç uygulatabildiğim.

Benim havalı sevgilim, leğen kemiklerimle yaptığım sıvı aktarımı gibi, kaba etlerimle kaba kuvvet kullandırabildiğim.
Benim tazyikli sevgilim, her tehdidi geldiği gibi savuran, benim kırılgan benliğimi savunan mertliğin.
Benim sulu sevgilim, yeri geldiğinde mavi yolculuklara, uzak adalara, tropik meyvelere çıkaran cömertliğin.

Bunları duyan Şemsi Şosesi sırasıyla
heyecan ve
şehvet ve
duygularıyla uyarılır.
titrer ve boşalır.

Gelen emirleri aynen uygular.

Mikrofon: (Tutkulu) İşşşteee Şiiimmdiiiii Taaam Zamaanı!

Püsküüüüüüüür! Üfleeeeee! Daağıııt! Yok Eeet!!!

Şemsi Şosesi deniz yatağımızın üzerinde doğrularak, tam güç Cüretkâr Bakteri'nin üzerine dakikada 120 metre hızla püskürmeye başlar. Çıldırmış, kudurmuş gibi fışkıran sıvı odamın içindeki göleti de coşturur.

Fıssssssss Fıssssssssssssssss Fıssssssssssssssssssss Fıssssssssssssssssssss

Artarak devam eder fışkırma, içi boşalana kadar delirir döker deler dirilir:

Fıısssssss Fıssssssssssss Fıssssssssssssssssssssss Fıssssssssss

-FıssssSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS

-Bütün bakteriler öldü mü Şemsi?
-Öldü.
-İyi.

Bir müzik duyulur. Bakteri yakınının yanık sesiyle söylenen bu türkü, bir hastalık gibi ilden ile bulaşır, milli türkü halini alır. Nüfuzluydu.

Bakteriye Ağıt: (Söylenir)

İşte geldim şu koca dünyaya
Ben minik mikrobumla, anlamaya
Fakat karşılaştığım tek şey
Şişelerden püsküren vahşi sprey

Derler ki, bakterinin en kötü kaderi
Hijyene takmış bir sabun perisi
Ve güç kullanan sulu eşi
Onları görünce anlarsın ki
Serilmiş herkesin leşi

İşte ben bu koca dünyada
Ey bakteri kardeş söyle bana
Ne eyleyeyim sıcak nefesi
Sıcak leğeni ve sıcak evi
Ben Küçük Bakteri Cüretkâr
Cüretim kimin yanına kalır kâr
Her an bir vampir gibi kan emen
Canlılar olur bu dünyaya egemen

İşte geldim şu koca dünyaya
Ben minik mikrobumla, anlamaya
Adları huyları suyları değişen
İnsanlara sor nedir onları deşen.

Hayat arkadaşlarım

Arkadaşlarıma Nutuk

Bunları size anlatmak için sabırsızlanıyordum.
Bu sabah sabırsızlığımı yenmek için sabır satın aldım.

Teşvikiye Caddesi'ndeki Sabır Bankası'nın önünde oluşmuş sırada dakikalarca bekledim. Saatlerce beklemeyi başaranlar doğal yoldan 'sabırlı' statüsüne ulaştıkları için, teker teker mekandan ayrılıyordu. Neyse ki onlar sayesinde kalabalık hafifleyince, yaklaşık 25 dakika sonra banka görevlisiyle selamlaşmayı başardım. Beyaz gömlekli sarışın kadının ince dudaklarıyla bire bir ilişkimiz o an başladı.

İnce dudak: Ne kadarlık sabır satın almak istiyorsunuz hanımefendi?
Açık gözler: Ömür boyu.
Ruju taşmış: Yani, sınırsız paket?
Gözlerimi kapattım: Hı, evet.

Sınırsız Sabır Paketi o kadar pahalıymış ki... Uf. Hesabımdaki tüm para ödeme yaparken bitti.

O parayla bir ev alabilirdim.
O parayla evde sabretmeyi öğreten bir hoca tutabilirdim. *Sabır öğretmeni.*
O parayla evimi kiralama şirketine devredip, dokuz katlı lüks bir gemiyle 82 yıllık mavi okyanus yolculuğuna çıkabilirdim.
O parayla gemide yaşayıp bir iş kurabilirdim. *Mesela? Kumar işi?*

O parayla 5 milyar 873 milyon adet gofret alabilirdim. *Paranın miktarı belli oldu. Çocukluk işte!*
O parayla gofretleri hem satabilir, hem yiyebilir; hem hayatım boyunca obez olabilir, hem de zayıflayabilirdim.

Şaka bir yana dostlarım!

Şu an bankadaki döviz hesabım koca bir sıfır! Bütün Amerikalarım ve Avrupalarım bitti. Bütün evlerim ve hocalarım da bitti.

Beni iyi dinleyin dostlarım!

Soyut şeyler satın alırken dikkatli olun. S harfiyle başlayan soyut şeyler çok pahalıdır dostlarım. Satın almaya kalkarsanız, bedelini ödemek zorunda kalırsınız. Bu bedel çoğu zaman namüsait bir mahiyette tezahür edebilir dostlarım.

Sevgi, Sadakat, Selamet, Sorumluluk, Samimiyet, Sükunet!

Bunları, 'Sizi zenginleştiren soyutlar' başlığıyla pazarlıyorlar dostlarım. Sakın ama sakın! Tüm paranızı bu tür boş inançlar için çar çur etmeyin!

Para sayılıyor ama akıl sayılamıyor dostlarım. Aklınıza mukayyet olun.

Uluslararası bankalar delalet, hıyanet hatta kıyamet içinde bulunabilirler. İşte bu ahval ve şerait içinde, birdenbire tüm mal varlığınız bir teneke kutu almaya bile yetmeyebilir dostlarım. Coca cola'nın zero'suna muhtaç, hayatınızı bir sıfır yönetiyor olabilir dostlarım. *Hayatınızı bir sıfır yönetiyor, olabilir.*

O teneke kutu bile, Hindistan'ı, Pakistan'ı, Çin'i, Amerika'yı hatta tüm dünyayı görmüş olabilir dostlarım. Her yerde kendisinin tıpkısı milyonlarca teneke kutu bulabilir dostlarım. Sizin görmediğiniz yerlerde, hem fakirlerce hem zenginlerce sahip olunabilir dostlarım. O hiç yalnız kalmaz dostlarım. Yine de üzerine utanmadan 'zero' yazılmış olabilir dostlarım.

Siz, dost olarak üstünüze 'zero' yazılsın ister miydiniz?

Dostlarım: *İstemeeeeezdik!*

Peki o halde, size Sabır Bankası'ndan çıktıktan sonra başıma gelenleri anlatacağım.

19 Mayıs 2012 günü, saat 14.26 itibariyle cadde üzerinde yürümeye başladım, dostlarım. Artık hiç paramın olmadığı gerçeği canımı sıksa da sabretmem gerektiğini hissettim. Bunu Allah'tan mı, bankadan mı, bitmiş paramdan mı, yoksa kendimden mi beklemeliydim, emin olamadım.
Emin olabilmek için sınırsız sabır paketimi temsilen verilen faturaya baktım. O an faturayla göz göze gelince, ayağımın altında bir kay kay belirdi. Kay da kay, kay da kay. Dengemi kaybettim. Kısa zaman sonra kendimi İstiklal Caddesi'nde buldum. O sırada,

Düştüm. Sabır.
Dövüldüm. Sabır.
Yerden yere vuruldum. Sabır.
Dolandırıldım. Sabır.
İftira atıldım. Sabır.
Kovuldum. Sabır.
Aldatıldım. Sabır.
Dostlarımı kaybettim. Sabır.
Aklımı kaçırdım. Sabır.

Kalbim bir tereyağı gibi erirken, beynim pişiyordu dostlarım. İşte buna sabır deniyordu.

Ve Sınırsız Sabır Paketi işe yarıyordu, dostlarım. İyiydi. Doğruydu. Tam isabetti.

Fakaaaat, tüm paranızı verip, şu yaşadıklarımı çekmek ister miydiniz?

Dostlarım: *Hayııır!*

Sabır, Sevgi, Sadakat, Selamet, Sorumluluk, Samimiyet, Sükunet adlı yeni arkadaşlar edinmek için çok zengin olmak zorundasınız dostlarım. Ancak, banka hesabınızı asla sıfırlamamalısınız. Hepsine sahip olsanız da, kenarda paranız bulunmalı.

Ben yalnızca Sabır satın alabildim. Dost satın alıp bir sıfır olmaktan daha acı ne olabilir, değil mi dostlarım?

Neyse ki muasır medeniyetlerde olduğu gibi ya da dükkandan kedi köpek alır gibi, ve aynen ev hayvanlarının yarattığı arkadaşlık ortamı gibi, soyut kavramları da, kişiliğinizi de, SİZ satın alabilirsiniz arkadaşlarım.

İzninizle bu noktada sizle bir hatıramı paylaşmak isterim. Şimdi saat 19 Mayıs'ın 16.25'i. 1625'in puslu bir savaş günü gibi.

Dostlarım: *Atatürk Nutuk'unu 36 buçuk saat boyunca konuşmuş. Konuşma, 6 gün sürmüş. Kitaplaşıp 900 sayfa olmuş. Metni Arapça harflerden Latinceye çevirmişler. Türkçeciler kitabın adı Nutuk'ken Söylev yapmışlar. Nutuk şimdi 85 yaşında, hiç değişmiyor, hiç yaşlanmıyor, hiç bozulmuyor.*

Kesin bırbırı! Sükunet!

İzninizle size ders niteliğindeki başka bir hatıramı anlatayım:

Dün sabah saat 07.15 sularında, kendimi yemyeşil tepelerle çevrilmiş, minik havuzlu bir villada buldum. Üzerimdeki ipekli ve gösterişli elbise sizi yanıltmasın. Şu an gerçekten çok parasızım.
Ayaklarımdaki pahalı pabuçlar ve parmaklarımdaki pırlantalar da yanıltmasın.
Ayakkabılarım zengin olduğum zamanlarda, yani iki-üç gün önce alınmıştı.
Yüzüklerimse, boşverin, şimdilerde ölmüş olan anneannemin.
Bu villada ne işim mi vardı?

Maalesef az önce ayağımın altında belirip türlü badireler atlatmama sebep olan ve beni buraya getiren kay kay, dün sabah da orada ortaya çıktı dostlarım.

Çeşitli milletlerden olan arkadaşlarım, sözüm meclisten dışarı, bir takım oyunlar oynamakta, yurtdışındaki irtibatlarıyla bağlantılı olarak bütünlüğümü parçalama niyetiyle beni kullanmaktalarmış.

Kay kay da onların kayganlığını, kaypaklığını, kayıtsızlığını hatta kaydıraklığını somutlaştıran bir nesne imiş. Böyle benim gibi safları bulup, kay kayların: vahşi bir köpek gibi misafir ettikleri dost örneklerinin üstüne salarlarmış.

Oysa ben tüm olayı sadece masumane bir ziyaret sanmakta idim.

Bu villada dostlarım, minik ev köpekleri birer gece çantası gibi aksesuar olarak kullanılmakta, dar pantolonlar popo sıkıştırma görevi görmekteydi.

18 Mayıs'ın 08.24'ünde, villanın havuzundan, biraz yüzdükten sonra çıkmış, bahçede yürümüştüm. İşte tam bu yürüme anında, sırtımdan saplanan bıçak gibi bir kay kay yapışıvermişti ayağımın altında. Kaymıştım.

Düşmüştüm.
Dövülmüştüm.
Yerden yere vurulmuştum.
Dolandırılmıştım.
İftira atılmıştım.
Kovulmuştum.
Aldatılmıştım.
Dostlarımı kaybetmiştim.
Aklımı kaçırmıştım.

İşte o an, bu villadan kurtulup Sabır Bankası'ndan sabır satın almaya karar vermiştim dostlarım.

O geceyi nasıl uyuduğumu, belki sadece, beni aç köpek gibi bekleyen uluslararası bankalar biliyordur.

Sevgili arkadaşlarım, bu dost bildiğim insan müsveddeleri arasında ne yapacağımı bilememiştim. Saatlerce, günlerce, hatta aylarca aynı havuzun suyunda yüzmüş gibiydim.

Neyse ki o geceyi uyudum ve bu sabahı uyandım dostlarım.

Bu nutkumu size armağan ederken, çok ihtiyacım olan bir şeyi, Huzur'u da satın almak istiyorum arkadaşlarım.

Ama şu an Huzur Bankası'na yatıracak param kalmadı.

Bana biraz borç para verebilir misiniz? İstiklal Caddesi'ndeki Huzur Bankası'ndan Huzur adlı dostumu satın alacağım. Sabırlı ve Huzurlu bir şekilde peşimi bırakmayan bu kay kayla, İstanbul'un soyut ürün satan bütün bankalarını dolaşacağım. Sizden ilk kez borç istiyorum. Verebilir misiniz?

Hiç beklenmedik bir olay üzerine düşen telefon

Tam karşımda oturan albino adamı kendi kendine konuşurken gördüm.
Şaşkın ve tatlıydı.

Gülerken çekikleşen gözlerinden ışık patlıyordu.
Korkuyordum.

Bazen onun gerçek bir albino bile olmadığını düşünüyorum.
Engelli kontenjanından grafikerlik pozisyonuna alınırken onu engelleyen olmadığını.
Her hafta düzenli olarak saçlarını ve kirpiklerini ve kaşlarını beyaza boyattığını.
Kollarını ve bacaklarını ve sakallarını her gün tıraşladığını.
Peynir teninin pembeleşmesi için kendisini tokatlattırdığını.
Hatta dayak yetmeyince yanaklarına pudra allık sürdüğünü.

Sahte albinonun bu ofisteki maceraları bitmiyor.
Mesela kahkaha attıktan sonra bir ışık topu oluşuyor kafasının etrafında.
Onu bana atıyor. Top oynuyoruz.

Bazen onun beyaz kirpiklerini incelerken içimi
Bembeyaz bir dehşet duygusu kaplıyor.
Kendimi bir hastane odasında hissediyorum.

Onunla odada yalnız kalmışım. Hiiiiih!
Ondan şüphelendiğimi gizlemişim. Hiiiih!
Kulaklıklarımı takıp müzik dinlemeye başlayınca,
Sedyenin üstünde duran şırıngayı aldığı gibi bacağıma!
Hiiih!

Bana tedavi edilemez bir hastalık bulaştırdığını.
Ve bu hastalığın adının 'Beyaz Hastalık' olduğunu.
Ve beyaz hastalığın dünyayı bembeyaz görmeye sebep olduğunu.
Gözbebeklerini emdiğini, kılların ve tenin rengini açtığını.
Kanı şeffaf, kemikleri cam, beyni pelte, kalbi et yaptığını.
Yapma etme, yalvarırım! diye çığlıklar attığımı.
Onun attığı ışık toplarını tutup tutup fırlattığımı. Hiiih!

Masamda oturmuş albinoyu seyrederken
Ve yeni maceralara dalarken, ürperiyorum.

Dayak, makyaj, doktor, boya, şırınga, cam, pelte.
Hepsi aynı anda oluyor.
Şöyle:
Dayak makyajı yapan doktor, boyalı şırıngayla cam gibi pelteler sıkıyor.

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
İlik emilir mi?

**

Kafamı sağa çevirip, omuzlarında hizalanmış kıvırcık saçlarını
Tepesinde topuz yapan adamı gördüm. Muhabir.
Açıkçası alnının kenarına bukleler düşünce
Ağaçtan sarkan bir maymuna benziyor.

Ekonomi Bakanı'yla cep telefonuyla konuşuyor muhabir,
Akşam yiyeceği suflenin kaymağını memleketten getirteceğini anlatıyordu.
Röportaja hile karıştırıyor, alenen yağcılık yapıyordu.

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
Birilerine yaranmak için birilerinden yararlanılır mı?

**

Sonra kafamı diğer tarafa çevirdim.
Her gün iş çıkışında, saat tam 18.00'de, üç kez
Hapşıran adamı gördüm. Gördüm dediysem,
yüzünü seçemedim.
Seçemedim dediysem, oval bir gölgeye razı oldum.
Birkaç masa ötedeydi. Bir derginin yayın yönetmeni.
Öyle bir hapşırıyordu ki, ofiste çıkan rüzgar
Bilgisayar ekranımı titretiyor, tuşlarımı ve klasörlerimi uçuruyordu.

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
Ofise alerjisi olanlar yayın yönetmeni olabilir mi?

**

Sonra kafamı arkama çevirdim.
Boyu kısacık, teni kapkara, yusyuvarlak kafalı bir adam gördüm.
Evet, bir cüce.
Boyu 1.55 santimetre.
Hindistan'dan atalarıyla gelmiş yerleşmişler arkamdaki sandalyeye
Tarih merakımı canlandıran bir ivmeyle.

Adım Ofisboy dedi cüce, Memnun oldum ben de Muhabir Muhbir dedim.
şaka şaka

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
Vücudum sabitken kafamı 180 derece çevirirsem, hakkımda ne düşünürler?

**

Kafamı geri çeviriyorum.
Gördüğüm adamlar giderek inceliyorlar.
Obezler, şişmanlar, aşırı kilolular, kilolular,
ideal kilosundalar.
Hepsi hepsi birer çizgiye dönüşüyorlar.

I ve II ve I I I ve I I I I ve I I I I I ve I I I I I I I I

Her şeyi aynı görmeye başlıyorum.

**

O noktada yerimden kalkıp kafeteryaya iniyorum.
Çaydanlığa çeviriyorum kafamı ve dokunduğumu
hayal ediyorum.
Ona bir isim veriyorum: Aleaddin ve bunun kadar
Demode isimler: Beyazıt ve Bayezit.

Halihazırda üç çaydanlık hayalim oluyor ve
Hepsi 100 derecede kaynıyor. Aleaddin, Beyazıt ve Bayezit.

Ben bir bardak sıcak su alabilir miyim?
Çay mı istediniz?
Yok, sadece kaynar su.
Tabii.

Alıp sıcak suyumu çıkıyorum yukarı, ofisime.
Ben ve su kaynatan değerli arkadaşlarımla.

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
Suyu ısındı ne demek?

**

Kafamı çeviriyorum, bu kez yanımda bir telefon!
Ahizeli, kordonlu, ekranlı, ışıklı, tam teşekkülü bir telefon.

İşte şimdi kafamı değil onu çeviriyorum
O kadar çeviriyorum ki telefon düşmüyor.

Alo alo alo alo alo alo
Telefonun tuşlarına basmayı unuttuğumu söylüyor
karşımdaki albino
Alo alo alo alo alo Ahmet?
Telefonun tuşlarına basmayı unuttuğumu söylüyor
karşımdaki kıvırcık muhabir

Kafamı çeviriyorum çeviriyorum olmuyor
Telefon düşmüyor

Telefonu çeviriyorum çeviriyorum olmuyor
Kafam düşmüyor

Alo alo alo alo alo alo alo
Telefonun tuşlarına basmayı unuttuğumu söylüyor
arkamdaki cüce
Kafamın bozuk olduğunu söylüyor yayın yönetmeni
aynı anda keh
Keh dedim sana keh dedim sana keh keh artık dedim sana
Aah, yeter!

Telefonu düşürmek için Ofisboy cücenin kafasına atıyorum
telefonu
Telefon düşeceğine adam düşmesin mi?!

Tam ayağa kalkmış ona yardım edecekken
Cücenin küçücük patates ayaklarına
Kaynar suyu dökmeyeyim mi?!!
Aleaddin, Beyazıt ve Bayezit'in molekülleri...

Ahmet Ahmet Ahmet Ahmet
Sana bir sorum var.
Napalım?

**

Napalım napalım napalım diyoruz uuf nasıl telaşlanıyoruz
Albino yoğurt getiriyor, Yanıklara iyi gelir diyor
Her şey yeniden bembeyaz oluyor yine, hayallerimdeki gibi
Görüntü uff, bembeyaz oluyor, ışık huzmeleri oluşuyor
Bize henüz kaşıkladığı yoğurdunu veriyor albino
Alın sürün! Yanıklara iyi gelir!
Sek yoğurt 450 gr.

Seks yoğurt olarak okumayayım mı?!

Şey diyorum, cüceler seks yapmadığı için mi telefon düştü acaba?

Hiiih! Telefon çalıyor, zıııırrr zırrrr zırrrr
Zırr zırrrrr zırrrrr
Zırrr zırrr

İrkiliyoruz.
Her şey normal rengine dönüyor.
Beyazdan vazgeçiliyor.
Zırrrrrr zırrrrr zırrrrrrr
Ben onu zoooor, zorrr, zoooor diye duyuyorum tabii.

Açayım da, zor durumda kalan cüceye yardım edeyim hemen!

Alo, Merhaba Ben Melida
Bir şey mi oldu acaba?

Şey... Melida, orayı terk et polis geliyor, diyor telefondaki ses
Ahmet sen misin?
Bir çalışanın kafasına telefon atmışsın Melida
Üstüne kaynar su dökmüşsün
Darp etmişsin adamı hiç yoktan
Seni tutuklayabilirler

Hadi ya, tamam diyor
Sek yoğurdu tekrar Seks olarak okuyup fırlıyorum.

Üst kattaki müdüre koşup, şeey A a a a li be be be y
Benim migrenim tuttu da, eve dinlenmeye gidebilir miyim?
Bugün çok yoruldum.

Titriyorum.

Tamam olur, çıkabilirsin diyor A a a li be bey
Azıcık kekeme
Teşekkürler, diyor tamamlıyorum izin alma işimi.

Alt kata bir koşu
Toplamda 13 saniye geçmiş bir 13 yıl gibi
Ceketimi aldığım gibi fırrrrrrrrrrrrrr
Kafeteryanın olduğu kata

Koşuyorum

Koşuyorum eh he eh hee ehhh heee ehh hhheeee
ehh heee eh he eh he

Koşuyorum koşuyorum da koşuyorum
Karşıma bir spiker çıkıyor
Duruyorum
Cam kafes olarak dizayn edilmiş stüdyoda
Bir kuş gibi haber veriyor insanlara

Bugün İstanbul'da hunharca bir cinayet işlendi.
Katil zanlısı genç kadın, olay mahallini koşarak terk etti.
Tüm emniyet güçleri yurtta geniş çaplı önlemler aldı.
Çevik kuvvet kadının peşinde.
Öte yandan merhum Ahmet C.'nin cenazesi yarın kılınacak namazla....

Uff, cüce ölmüş.

Cüce Ölmüş.
Cüce'nin adı Ahmet'miş, Ofisboy değil.

Spikerin suratında sürekli bir şaşkınlık ifadesi.
Hı, gözaltı torbalarını aldırmış, yanaklarına botoks
Hı, dudaklarına silikon yaptırmış, geniz etini kestirmiş,
Hı, gıdısını düzeltmiş, kulaklarını küçültmüş,
Hı, göğüslerini şişirmiş, bluzunu fazla açmış
Çok Aleaddin, Beyazıt ve Bayezit içmiş
Uff, çok fazla işlem var.
Ben gidiyorum.

Koşuyorum koşuyorum koşuyorum
Eh he eh he ehh heee
Koşuyorum
Eve varıyorum.

Hangi eve?

Bir kapıyı açıyorum annem kahve pişiriyor
Yanındaki kapıyı açıyorum sevgilim rakı içiyor
Bir kapı daha açıyorum arkadaşım dizi izliyor
Bir kapı daha açıyorum kardeşim ders çalışıyor
Bir kapı daha açıyorum arkadaşım telefonla konuşuyor

Hiiiih, arayan POLİS!!!

Yandım!

Yandım yandım!
Bir kapı daha açıyorum
Yalnızca bir televizyon çıkıyor karşıma
Estetikli spiker, duygusuz suratına duygu vermek için
Abartıyor da abartıyor, Allahım bu kadar olur,
haberi beşinci kez veriyor
Ağladı ağlayacak!
Katil zanlısı genç kadının canice işlediği cinayet...

Koşuyorum koşuyorum
Eh he eh he eh he

Koşuyorum koşuyorum
Eh he eh he
Karnıma bir ağrı saplanıyor
Bıçak gibi
İnliyorum

Uff o kadar acıyor ki
Öyle bir ağrı ki, binlerce krampın üst üste binmesi
Ufff o kadar acıyor ki

Bacaklarımın arasından bir şey düşüyor

Bacaklarımın arasından hareket eden bir şey düşüyor

Nefesimi tutuyorum –Eh!

Kalbim yerinden çıkacak
Göğsüm şişip şişip iniyor

Birkaç saniye bekliyorum.

Heh!

Düşüyor!

Heyecan ve dehşetle bakıyorum.

Bacaklarımın arasından bir TELEFON düşüyor!
Bıçak gibi saplanan ağrı bir anda kesiliyor.
Kordonlu, hareketli bir telefonum oluyor.
Ahizesine bir öpücük konduruyorum onun.

Oh, sonunda aradığıma ulaşıyorum.

Oh, sonunda aradığıma ulaşıyorum.

Sakin, ıslak ve mesudum.
Neredeyse lohusa şerbeti isteyeceğim.
Of, çok susamışım.

Alo, diyorum sevinçle öptüğüm ahizeye
Alo, alo merhaba ben Melida!
Kimle görüşüyorum acaba?

Şeyy, Ben POLİS
Olduğun yerde kal, seni yakaladık!

Yaa, diyorum
Tamam alın o zaman beni, ahizemi ve hayallerimi.
Yok yok, şaka diyor Polis

Meliii, ben arkadaşın İbo kızım, diyor telefondaki ses
İbo, sen misin? diyorum korkuyla

Evet diyor, Meli hadi gel muffin yiyelim
Şaka yaptım da sana.
Tamam nerdesin?
Şey, Ama ben birini yaraladım
Belki de öldürdüm, diyorum.

Meli, hadi gel bekliyorum, duydum televizyondan
Ama inanmadım. Gel bende saklan.
En son kapı benimki diyor, onu aç içerideyim

En sondaki kapıyı aç Meli, içerideyim
Aç onu tamam mı? Seni bekliyorum kapının başında.

Koşuyorum koşuyorum koşuyorum
Ayakkabılar sıkıyor uff parmaklarım nasıl kanıyor

Koşuyorum koşuyorum koşuyorum
Susuzluktan öleceğim

Eh he eh he eh he

Bu ev neden bu kadar büyüyor?
Bu ev neden bitmiyor?

Gece yarısı oluyor koşa koşa
Eh he eh he

Karşıma bir buzdolabı çıkıyor.
Onu açıyorum. Şerbet? Su?
Hayır, içinde buzdan bir heykel
Yuvarlak kafalı bir cüce!
Korkunç!

Uff korkudan düşecek elimdeki ahize.
Buzdolabının kapağını son hızla kapatıyorum.
Son kapıyı hâlâ göremiyorum.

Kapı nerede, İbo kapı nerede, eh he eh he
Telefon? Elimde
Ahize? Elimde
Her şey tamam.

**

Kafamı çeviriyorum çeviriyorum yok

Telefonu çeviriyorum çeviriyorum yok

Alo alo alo Allah mı?

Alo alo alo

Merhaba Allahım ben Melida!

Şey, Allahım.....
Sana bir sorum var.

Bu hayatta hayat var mı?

Sorumu duydun mu Allahım?

Bu hayatta hayat var mı?

Allahtan yanıt gelmiyor

Telefon ya da hat düşmüyor.

dıt dıııııt dııııııııııt sesi geliyor

dııt dııııt dıııııt sesi

geliyor.

Midillimle çıktığım yolculuğun ilk bölümünü anlatan mektup

Boz rengi bir midillinin üzerinde başladı yolculuğum, sevgilim.

Uzun yelesini anneannemin tarağıyla, kısa tüyleriniyse annemin fön fırçasıyla düzeltmiştim midillimin. Kulağına 'tozun dumanı bol olur' demiştim, sevgilim, Haydi Yallah! Hiii hiiiih diyerek dörtnala, geliyorduk sana. Poposuna şaplak ata zıplaya.

Midillimin rengi o kadar bozdu ki, benzersizliğini görenler bir bir bozuluyordu sevgilim. Hepsinin kulağından duman, poposundan kaka çıkıyordu.
Her hayvanın rengi kolay kolay böyle olmazdı sevgilim. Tüyleri bu kadar parlak uzamaz, gözleri böyle çakmak çakmak bakmazdı.
Onunla ben at binmeyi öğreniyorduk. Bir midillinin at binmeyi öğrenmesi ne demek biliyor musun sevgilim?

Küçük at hiç büyük at biner mi?

Her şey o kadar küçülüyordu ki sevgilim, midillim ve ben. Bir anda her şey o kadar küçülüyordu ki, insanlar devleşiyor, ağaçlar cisimleşiyordu. Fotosentez bitiyor, biz yapayalnız kalıyorduk. Büyük at kaçıyordu. Binek.

Etrafta gerçekten yaşayan bir şey kalmıyordu sevgilim.

Gökdelenler atmosfer deliyor, uçaklar öbür galaksilere gidiyor, sineklerin boyu Ay'ı geçiyordu. Vızır vızır her şey işliyordu. Herkesin keyfi yerli yerindeydi.

Biri pırlanta, biri gümüş, biri altın, biri teneke, erkekler geziniyordu sahilde. Hepsi güneşte parıl parıl parlıyordu. Pipileri vinç kadar büyük oluyordu. Yeraltından yeryüzüne çıkınca, sert ve görkemli olmak gerekiyordu.

Etrafta yaşayan hiçbir şey göremiyorduk, sevgilim. Deniz kendi halinde şeffaf bir jele dönüşmüştü; dünya ise üzerinde 'Welcome to New Jersey' yazan bir plastik kutuya. Devler bizim deniz dediğimiz şeye parmaklarını daldırıp saçlarına sürüyorlardı. Jöley diyorlardı denize, new jöley. Devlerin saçları o kadar pırıltılıydı ki jöleyle, hayatımda sahte şeylerin ne kadar yanıltıcı olabileceğini buraya gelmeden önce bilemezdim, diye anlatıyordum midillime. Onunla konuşuyordum. Herkes Hollywood artistlerine benziyor, jarse çoraplar giyiyordu. Erkekler scotch içiyor, kadınlar burunlarına pudra sürüyordu. Erkekler kadınları öpüyor, kadınlar erkekleri soyuyordu sevgilim. Tıkırında olan her şeyden tıkır tıkır sesler geliyordu.

Piyano kendi kendine çalıyordu, sevgilim. Saksafon, davul ve arp kendi kendine. Orkestrayı zıplamaktan emekli olmuş yaşlı bir pire yönetiyordu. Gri.

Midillim ve ben, mevsimler gibi kopuyorduk birbirimizden. Üzerinden iniyordum artık onun, beni dörtnala uzaklara götüremiyordu çünkü. Midillim yavaşlıyor, ağzından öksürük sesi geliyordu. Öhhö öhhö. Bu ses bile onun narin, incecik boynunu incitiyordu. Kalbini yerinden söküyordu öhhö'ler. Midillimi kucağıma alıyor, gidecek temiz bir ahır arıyorduk. Ona bir litre tatlı göl suyu içirmeli, bir demet az haşlanmış ıspanak ve üç kaşık akasya balı yedirmeliydim. O benim tatlı ve boz midillim.

İşte midillimi kucağıma alınca, olan oldu sevgilim. Sokakta bir çakıl taşına oturmuş dinlenirken, onu seviyordum. Okşuyordum. Fakat yelesinin içinde parmaklarımı gezdirirken, tuhaf bir titreşim hissettim. Ona eğlence yarışlarına katılacağımızı ve bu hayatta bazı şeyler başaracağımızı söyledim. İzlanda'ya gidip nadir bulunan yabani at türleriyle arkadaşlık edeceğini. Dayanması gerektiğini. Başaracağımızı.

Bir midilli için başarının bir anlamı var mı sevgilim?

İtaatkar, sevimli, neşeli ama yorgun midillim kucağımda hareket etti. İkimiz de titreşimlerle sarsılıyorduk. Benim azı dişlerim köpek dişlerimi törpülüyordu. Şimdi iki köpek dişimin düz olmasının sebebi bu. Çenem göğsüme çarpıp doğruluyordu. Şu an yaşadığım boyun ağrılarının nedeni bu. Midillimin toynakları çarpışıyordu. Tırnakları düşüyordu. İki bacağı, iki kolu birbirine dolanıyordu. Birkaç saniye sonra midillim küçülmeye başladı, sevgilim.

İlginç bir şekilde bu kez ikimiz küçülmüyorduk, yalnızca birimiz... Midillimin kahve köpüğü yelesi, midye kabuğu pofuduk kuyruğu ve limon küfü sümükleri, her şeyi hızla yok oluyor, siliniyordu sevgilim.
Otuz saniye sonra elimde pıfff, bir pıffffff sesiyle beliren toz tabakası uçuşuyordu. Düşen bir şimşek kadar bitiktim. Midillim gitmiş, yapayalnız kalıvermiştim.

Ellerim fön makinesine dönüşmüştü. Havaya toz ve duman karışımı üflüyordum parmaklarımın ucundan. Öksürüyordum. Nefes alamıyordum.
Saçlarım uzuyor, rengi açılıyordu. Saçlarım uzadıkça fön makinem küçülüyor, yok oluyordu. Fön. Bitiyordu. Vücudumda. Lekeler oluşuyordu. Kalbim. Çarpıyordu. Düşen şimşeğin elektriği toprakta emiliyordu. Toprağın üzerinde yürüyenler titriyordu. Su. Yükseltiyordu. New Jersey tabelası yanıp sönüyordu.

Karşımda new jöley sürmüş erkekler ve burunları un kurabiyesine dönmüş kadınlar, pırlantaları parlayan genç kızlar ve pipileri büyüyen oğlanlar yürüyorlardı. Pürüzsüz ve düzlerdi sevgilim. Scotch içiyorlardı. Yasemin ve lavanta kokuyorlardı. Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, çok güzel kokuyorlardı. Buz sesleri yankılanıyordu ağızlarının içinde. Çatır çutur. Çatır çutur. Yüzlerce buzu öğütüyorlardı dişleriyle. Alkolle uyuşturuyorlardı yanaklarını. Dil altları ekşiyor, damakları kuruyordu.

Polonya'dan gelen oyuncak bir et bebek gibi yatınca gözlerini kapatıyor, dik durunca gözlerini açıyorlardı. Bir pırlanta ve bir platin birleşiyordu, sevgilim. Bunlar gerçekti.

Burada herkes birbirinden erkekti sevgilim. Herkesin görünen ve görünmeyen kuleleri vardı.
Benim bedenimse giderek değişiyordu. Düşüncelerim, parmaklarım, kulaklarım, her şeyim.
Bir kuyruk büyüyordu arkamda, uzuyor uzuyordu.
Müzik kendi kendine çalmaya devam ediyordu. Piyanonun kuyruğu, elbiselerin kuyruğu, frakların kuyruğu da uzuyordu sevgilim. Dünyadaki tüm kuyruklar arkamda birleşiyordu sevgilim. Bir kuyruk büyüyordu arkamda. Dışımdaki her şeyi sarıyordu. Bunlar gerçekti.
Kuyruk uzadıkça uzuyordu. Kalın, boz rengi bir kuyruk, alabildiğine. Gözleri kamaştırıyordu. Tok, yoğun, bütün boşlukları kaplayan bir sıvı gibi kıvrılıyor, içeri sızıyordu.
Arkamdaki kuyruk metrelerce, tonlarca, bütün ölçümlerce büyüyor büyüyordu. O kadar büyüyordu ki, dünyanın bütün yaralarını tel tel sarıyordu.

Benzersize benzeyen

Felaket Bey ile Raket Efendi

Adım Ahmet Mithat.
19. yy, İstanbul. Yaşıyorum. Sağ tarafımdan geçen küçük nehirde kayıklar yıkanıyor, sol tarafımdan geçen keçi yolunda ise taze süt satılıyor. Hemen yanımda iki kat yükselen beyaz ahşap evden sokağa dağılan müzik bana sözlerini veriyor: Al Ahmet.

Ah çerh ile söyleşemem
Ayinesi saf değil
Ah tut-i mucize guyem
Ne desem laf değil

Tuzlu sularla tatlı sıvıların arasında zaman zaman etrafı gözlemliyordum. Nehirler yanımdan, sütler içimden geçiyordu. Zaman zaman bir hayvanat bahçesinin içine dalıyordum. Tüyleri olan hayvanlar soyunuyor, tüysüz olanlar giyiniyordu. Kediler gürlese. Köpekler gürlese. Balıklar gürlese,
Gür postumu çıkardığımda pembe bir yavru meydana gelse kayıkların yıkandığı yerde, ahlar ahlar ahlar ahlar ahlar ahlar ahlar

Ne desem laf değil.

Sahil tarafında yalnızca Salı günleri kurulan semt pazarına doğru yürüyorum. Yeni siyah rugan botlarımda oluşan minik çamur lekelerini, eflatun gömleğimdeki minik buruşuklukları ve fötr şapkama düşen çırpık yağmur damlalarını önemsemiyorum şu an. Bastonumun ucundaki köpek pisliği, kadınların yerleri süpüren eflatun etekleri, yok, hepsi herkese vız geliyor. Oh, bugün herkes çok Avrupai. Git Ahmet.
Salı pazarı.

Yakama iğnelediğim iki bronz madalyamı gösterip, iki bardak taze süt alıyorum Peyniryan ailesinin pazarın girişindeki yerinden. Çeçil peyniri ve Mithat Peyniryan'ın çilleri. Uzunlamasına bölünen beyaz tuzlular ve yuvarlamasına çoğalan turuncu tatlılar, yenilenler ve yenilmeyenler olarak ikiye ayrılıyorlar.

Yenilen: Peynir. (Çeçil, çedar, lor, tulum, beyaz vb.)
Yenilmeyen: Ahmet Mithat. (Altın suyuna bronz madalyalar, savaşlar vb.)
İki bardak taze sütümü içtikten sonra kendime geliyor ve pazar esnafına anlamlı bir konuşma yapmak istiyorum:

Ey Milletin Efendileri! Büyük esnaflar! Zeki, çalışkan esnaflar!

Madalyalarım bugün sayenizde Alışveriş Kartı yerine geçiyor, kelimelerimse Vecize-i Garp! Siz, soylu pazarcılar! Sizle paylaşmak istediğim birkaç şey var! Ben ki Madalyalarımın bana verdiği vatan elektriğiyle her dakika enerji doluyorum. İşte, ben sayenizde bu kutsal pazar yolu boyunca tir tir titreşiyorum, dalga yayıyorum.

Ben Şarj oluyorum Efendiler! Yaşama dönüyorum sizle. Bu iki bardak sütün besiniyle iki fazla kelime ediyorum. İçinde bulunduğumuz büyük harpler bitmek üzeredir. Şimdi vakt-i azizliğimiz garbın letafetindedir! Ey İçten Pazarcılarım! Yüzümüzü o yöne dönelim!

Ahmet Mithat'ın içtiği sütün verdiği besin tükenmekte, Mithat adeta bozulan bir makine gibi sallanmakta etrafa savrulmaktadır.

Ey Dostlarım! Dönüyorum. Bitiyorum. Şarj oluyorum. Dönüyorum. Bitiyorum. Yine doluyorum. Dönüyorum. Bitiyorum. Şarj oluyorum. Doluyorum. Yine dönüyorum. Bitiyorum. (Elektrik kesintisi, trafo arızası vb.)

Ahmet Mithat, çırpık yağmur damlaları altında hem avaz avaz bağırmaktan yoruluyor hem de pazar esnafına bir felaket yaşatıyor. İki bardak taze süt için.

Ahmet Bitap elektriği bitince, kendine dönüp içindeki sütlere son hamle bir cümle kuruyor:

Vücudumdaki elektrik enerjisi ile halkıma da iletilebiliyorum.

İçten Pazarcılar: Yaşa Ahmet Efendi!

İletim raporu: Gönderildi.

Çarşamba günü Ahmet Bitap Salı pazarına yine gider, fakat o gün pazar kurulmamıştır. Muhtemelen hitabet-i egzersiz yapmak istiyordur.

Ahmet Bitap hazır, ikinci ulusa seslenişini yapmak istiyor:

Vatan sütüm, küflü Fransız peynirim ve tasmalı
Anadolu keçilerimle
Efendim!
Ben bir Felaketim!
Bu ki benim ilan-ı hürriyetim!
Ben ki Avrupa-i Aşk'ımın memuriyetiyim!
İşte şimdi hayata döneciğim! Şarjlar lütfen!

Ahmet Bitap efendinin sütlü ağzından dokunaklı bir şiir de dinleriz:

Dünyaya geldim.
Pembe bir yavru,
Postun dışına doğru,
Masmavi güçlü bir ışıkla
Ağzımdan süt akan dünyaya.
Peynirlerin açık satıldığı pazara
Madalyamı ve vatan aşkımı getirdim.
Ümiddederim ki her evladın terbiyesine
Vakitlice mekteb-ül ulviye aksettim.

Şarjları bitene kadar pazarcı takımından çılgınca alkışlama sesleri duyulur.
Yaşa Felaket!

Ben Ahmet Bitap Düşmüş. 19. yy sonları. İstanbul.

Sağ omzumda altın bir manolya. Büyük büyük dedemden kalma.

Cesurca savaşmanın karşılığı olarak, padişah tarafından 18. yüzyılda hediye edilen bu altın manolyanın yüzünde pütürlü bir görüntü. Galatasaray'dan Tophane'ye inen o yokuşta. Bir elimde porselen biberon. İçi Süt. Aşağı inmeler. Bir elimle minicik pufpuf bir kuzu. Yukarı çıkmalar. Bazen. Bir elimle çiçekli top, bir elimle de çilekli dondurma. Eve dönünce Etrafta Prizler. Ahşap köşke camdan prizler. Altın çerçeveli aynalar, dev kristal vazolar. Salonun ortasında yaylı bir yatak. Porselen biberonu mermer masaya bırakmak. Yatağın üzerinde zıplamak. Minik fesimi düşürmek. Havalara uçmak. Avizeye çarpmak. Elektrik görmek. Tellere takılmak. Prizmaya girmek. Çiçekli toplar.

Gel Ahmet.

Priz ne demek?

Efendim? Ben Kimim?

Başımın üzerinde bir elektrik bulutu takip ediyor beni her gün. Başımı pamukların içine sokar gibi oluyorum o bulutla, hale hale dairelerin içine, gözlerimi açtığımda pamuklu kumaşlardan beyaz atlet karşımda Büyük Dede Raket uyanıyor sabah Büyük Dede Raket Kadife Robdöşambrını bağlıyor Sütünü istiyor suyunu istiyor Terliklerini istiyor Türk Sanat Musikisi istiyor Pudrasını istiyor Kahvaltısını istiyor Yumurtasını Keçi Peynirini Şarj Aletini İpekli eşarbını istiyor Raket Beyaz atlet Üstüne, ben gözlerimi bembeyaz bir buluta açıyorum, her şey olduğundan büyük, her kıvılcım yangın gözüküyor bana.

Duman! Ey duman! Ey Beyaz atlet! Büyük Raket!

Duman altı duman üstü duman //////////
öhhhööö//////////ööööffff//////////////

Elektrik keşfedilecekmiş o sabah Raket uyandığında haber veriyorlar, telefon keşfedilecekmiş o sabah Raket dedem uyandığında haber veriyorlar, yazı keşfedilecekmiş Raket dedeme haber veriyorlar, roman keşfedilecekmiş haber veriyorlar, matbaa keşfedilecekmiş haber veriyorlar, gazete keşfedilecekmiş haber veriyorlar, Fransızca keşfedilecekmiş haber veriyorlar, Fransızca konuşulacakmış haber veriyorlar, modernite gelecekmiş haber veriyorlar, minik fesler gidecekmiş haber veriyorlar, porselen biberonlar yasaklanacakmış haber veriyorlar, tren rayları yapacaklarmış haber veriyorlar, at arabaları köylere taşınacakmış haber veriyorlar, bir prize sokacaklarmış bütün telleri, prizmalara girilecekmiş, haber veriyorlar, dumanlar yükselecekmiş Ahmet, Raket, Felaket.

Efendim Ben Kimim?

Telefon. Telektrik. Telgraf. dairesinden dumanlar geliyormuş. Haber veriyorlar.
Prizmaya giriyorum. Yepyeni bir zamana dâhil ve devrim oluyorum. Minyatür çilekli dondurma yiyorum bir elimle, kısa pantolonlarım, beyaz çoraplarım, Dünyanın En Küçük Kunduralarım, arkaya taranmış saçlarım, neşesiz yere bakan kirpiklerim, minicik ellerim, minyatür at arabalarım, minyatür kayıklarım, minyatür yüzme havuzum, minyatür ateşim çıkıyor minyatür elektriğe bağlayacaklarmış beni,

minyatür Arap harflerim, minyatür benliğim, öbür minyatür elimde pufpuf bir minyatür kuzu mee'liyor mee'liyor mee'liyor. Mee'lida.

Efendim Ben Kimim?

Büyük Dede Raket uyanıyor o sabah beyaz atletiyle bembeyaz bulutlu Fransızca bir güne, köleler kase kase manolya taşıyor, Raket Efendi suyunu istiyor, sütünü istiyor, gözlüklerini istiyor, gazetelerini istiyor, Fransızca romanını istiyor, terliklerini istiyor, Türk Sanat Musikisi istiyor, elektrikli süpürge istiyor -Süpürsünler Her şeyi!- köleler kase kase manolya taşıyor, biri keçinin memelerini diğeri plağın iğnesini tutuyor, Bir Melodi Sökülüyor İğneden. Kadife sesli Robdöşambr'ın içinden geliyor melodi, kase kase manolyayla:

Ah çerh ile söyleşemem
Ayinesi saf değil
Ah tut-i mucize guyem
Ne desem laf değil

Tophane'ye geldiğimde, çocukluğumun geçtiği sokaklarda anılarımı tazeliyorum. Omzumdaki bu altın manolya beni feminenleştiriyor. Biliyorum ama önemsemiyorum. Fransa'da çocukların omuzlarında bir altın manolyayla gezdiklerini düşlüyorum. Çocukluğumun yokuşlarda, karman çorman dar sokaklarda, denizde, kucaklarda ve okullarda geçtiğini anımsıyorum.

Raket: Ahmee't topu bana at.
Ahmet: Tamam kuzum.

Raket Efendi seni tanımıyorum ama çok özlüyorum.
Sinirli ve renkli kişiliğinle bütünleşen bulutlu havalarını seviyorum.

İki elini savaşırken kaybettiğinde, kemiklerine el diye takılan raketlerine ise bayılıyorum.
Toplarını, güllelerini, bronz madalyalarını, feslerini, tenislerini ve kölelerini de çok seviyorum.

Raket Efendi'nin raketleri. Ahmee'tin topları, kuzuları, dedeleri.

Ne desem laf değil.
Yürüyorum.

Okul 1. Yokuşlar.

Annem bir devşirme.
Babam bir yeniçeri.
Cinsiyetlerin ve kuralların birbirine girdiği, devrilmiş ve yeni yeni çeri domates satmaya başlamış bir toplumda yaşıyorlar. Yurtdışından ve ordudan gelenler burada. Gel.
Salı Pazarı Devrimi.

Okul 2. Yanıtlar.

Bizim evdeki köleler
Ve bizim dar sokaktaki askerlerle aynı evde

Askerler gelince, köleler bir yokuşu devirerek
bodrum katına inerlerdi.
Köleler delirince askerler bir yokuş tırmanarak
çatı katına çıkarlardı.
Çatılardan sokaklara çatarlardı
Çat pat
Çat
Pat
Çat
Pat
Ben Ahmee't Mithat.
Hiçbir şey anlamadığım tarih derslerinden muaf, bir şeyler anladığım hayatımdan tuhaftım.

Sağa dön. Sola dön. Raket omuza.
Sağa dön. Sola dön. Raket omuza.

Raket Efendi, benim büyük dedem.
Ellerini omzuma koyar, beni severdi.
Askerlerle bir top gibi oynar, filelerde sektirirdi.

Okul 3. Felaketler.

Salı pazarından dönmüş, odama çekilmeye karar vermiştim.
Salondaki yaylı yatak ortadan kaldırılmış Devrim olunca.
Eski bir devşirme ve bir yeniçeri görüyordum salonda. İlgimi çekiyordu konuşmaları. Anne. Baba. Felaket Bey'lere o gün akşam oturmasına gidecektik. Pera'ya yeni taşınan bir İngiliz ailesinin güzel kızları varmış, hem onları da görecektik.
Biraz kanyak, biraz kahve içecek ardından belki biraz da mayonezli balık yiyecektik.

Ahmee't.

Alo, efendim?
Beraber gidecektik.
Telektrikle Pera'ya geçecek ve kız beğenecektik.

Pera'da ilk gözlem: Onların da köleleri var, İngilizler İstanbul'a geldikleri gibi nasıl da şıp diye köle buldular, enteresan, servis yapıyorlar, Raket Dede'min raketlerine top top çikolatalar koyuyorlar bana bir kare bitter veriyorlar, istemiyorum, kare sevmiyorum, Çay İçeceğim.
Kızlardan biri gözlerimin içine dalıyor, yok anne baba ben kızlardan hoşlanmıyorum.

Dede, ben çay bardağında çay içeceğim.

Raket dedemin eli hizmetçinin yuvarlak poposunda mayonez arıyor.

Fırsat bir: Tamam, ben çay içeyim.

İkinci gözlem: İngiliz kızlarından biri, adı Jozefino olan, güzel hafif tombul; diğeri, adı Margrit olan çirkince, pembe yanaklı ve aşırı tombuldu. Şişman olan tomtom yanakları ve bembeyaz teniyle kendince değişik bir kontrast oluşturuyordu. Belki de korsesi fena sıkıyordu. Bir insanın bu kadar karşıt rengi bir arada doğal yoldan barındırması mümkün olamazdı: morarmış dudaklar, bembeyaz bir alın, pespembe yanaklar, öksüren mide, yeşil gözler ve nefes alamayan kıpkırmızı bir burun.

Felaket Bey, oysa Ne Güzeldi. İngiliz ailesine rehberlik eden dünya güzeli bir oğlan. Yeni siyah rugan botları, eflatun gömleği, bele oturan uzun ceketi, zarif bedeni, yakasında çiçeği, manolya kokan elleri.

Yakışıklı, sevimli bir eş, tatlı bir arkadaş olabilecek gibiydi. Felaket. Gerçekten de ince, şeker bir çocuktu bu. Bıyıkları henüz fırçalaşmadan, kendi kendine yıkanan kayıklar gibi boğazdan süzülen, yakasında bir manolyayla dişlerinde çiçek büyütebilen bir Felaket.
Eflatun gömleği hafif buruşmuş, belli ki ütüleyeni yok. Rugan botlarında hafif çamur lekeleri, belli ki asfalt yol yok. Fötr şapkasında belli belirsiz yağmur izleri, belli ki şemsiyesi yok. Ah, Felaket.

Birdenbire prizmaya giriyor ve bir nikâh memuru ile burun buruna geliyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile beni bekleyen plastik bir masa, etrafında iki şahit ve dört imza. Allahü telektrik.

Okul 4. Nikah

Düğün vakti yaklaşıyordu. İyice yaklaşmıştı. Gelmişti. Nikahım kıyılırken, Siz Ahmet Mithat, Felaket Bey'i kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz? demişti memur. Evet! demiştim sade bir şekilde.
Evlendirme dairesi gerçekten de bir daire gibiydi. İçindeki davetlilerle daire, hacimli bir topa dönüşüyor, en önde hayretle ve smokininin altındaki beyaz atletle bizi izleyen Raket dedemin eline bir top olarak düşüyordu.
Raket Efendi tepkisiz.

Gelinin kafası çok büyük ve pembe diyorlardı misafirler.
Bu misafirlerden biri sütünü taze taze içtiğim keçiydi.
O konuşuyordu, bu sesi tanıyordum.
Hey Keçi Efendi. Efendim Ben Kimim?
Gelinin yüzü biraz erkeği andırmıyor mu? diyordu misafirlerden biri. Bu sesi tanıyordum, bu o İngiliz ailenin şişman kontrast kızıydı. Jozefino.

Salı pazarı da nikahtaydı. Bütün domatesler, bütün havuçlar, bütün tavuklar, bütün beyaz atletler benim hakkımda konuşuyorlardı. Mithat Peyniryanlar tam karşımda.
Ne desem laf değil.

Siz Ahmet Mithat, Felaket Bey'i kendinize eş olarak seçtiniz. Umarım büyük tanrı, sizi ebediyen mutlu edecek ve eflatun bir yastığa her gece baş koyduracaktır. Ben Devrim Zamanoğlu, Beyoğlu Belediyesi adına sizi resmi olarak eş ilan ediyorum. Tebrikler.
Nikah memurunun 'Tebrikler' dediği an, masadan Felaket'le kaçmak istiyordum. Yapamıyordum.

Evlendirme dairesindeki konuklar giderek huysuzlaşıyor, gelinin kafasına ve cinsiyetine takıyorlardı. Evet, sırayla büyük büyük Reşat altınları takıyorlardı.

Keçi'den bir Reşat.
Domates'ten bir Reşat.
Beyaz Atlet'ten bir Reşat.

Raket Efendi, omzuna astığın o dev raketlerle, gelsen, bütün bu daire topu oluşturan, o minik tenis toplarını konuşanların gözlerine, ağızlarına, dişlerine fırlatıp atsan, diyordu, Felaket. Sevgilim. Gelin.

Raket Efendi, sessiz kalıyor bir erkekle bir erkeğin evlenmesine bir şey diyemiyordu.
Ben Ahmet Mithat, Felaket Bey'le evlendim.
Reşat altınlarımı takıyor musunuz, takmıyor musunuz?

Takın takın.

Birinci Reşat: Kızım sen erkek misin?
İkinci Reşat: Kızım, bir erkekle bir erkek evlenmez.
Üçüncü Reşat: Eğer ben sultan minik Reşatsam bu evliliğin olmasına izin vermiyorum.
Dördüncü Reşat: Peki bir erkek bir erkekle nasıl yapar?
Beşinci Reşat: Kızım, sen de benim oğlum sayılırsın.
Allah mesut etsin.

Okul 5. Madalyalar.

Ben Ahmet Mithat. 20. yy. İstanbul Prizma.

Omzumdaki altın manolyaya bakıyorum. Bir görüntü beliriyor yüzünde. Tophane'den Galatasaray'a çıkan o yokuşta, denizde yalnız başına duran kayıkları izliyorum. Peyniryan ailesi süt satıyor, tavuklar konuşuyor, domatesler kızarıyor, at arabaları dolaşıyordu. Felaket, Sevgilim, Fransızca öğreniyor ve Pera çevresindeki ailelerin çocuklarına ders veriyordu.

Ben tuzlu sularla tatlı sıvıların arasında zaman zaman etrafı gözlemliyor, zaman zaman eş dost arasında geziniyordum. Zaman çabuk geçiyordu.

Bir madalyaya bir bardak süt kazanıyor, kadife sesli robdöşambrımı gururla bağlıyordum. Kase kase manolyalar eşliğinde prize bağlanıyor, aynı iğnenin ucundan Raket Efendi'nin sevdiği şarkıyı dinliyordum:

Ah çerh ile söyleşemem
Ayinesi saf değil
Ah tut-i mucize guyem
Ne desem laf değil.

Bitler köpeklerin, köpekler bitlerin

O.dun

Kumun üzerinde siyah bir köpek geziniyordu.

Köpeğin üzerinde ise simsiyah bitler geziniyordu.

İlk gözlem için bir gözlük, ikinci gözlem içinse bir büyüteç kullanmıştım.

Köpeklerin yazarlardan ve fotoğrafçılardan çektiklerini, bitlerden çekmelerine izin veremezdim. Bu üç farklı grup tarafından istismar edilen köpeklerin ıslahı için bir adım atmalıydım. Oturduğum yerden kalkmalı ve olaya müdahale etmeliydim. Duyarlıydım. Lider ruhluydum. Aynı gün, sokak köpeklerini koruma cemiyetinde bitli sokak köpeklerinden sorumlu proje yöneticisi olmaya karar vermiştim. Takım elbisemi ve ütülü beyaz gömleğimi giyip görüşmeye gitmiştim. Başvurumu kabul eden cemiyet bana şöyle bir iş kartı hazırlamıştı:

Dr. Maydanoz Demeti

Bitli Sokak Köpeklerinden Sorumlu Proje Yöneticisi

Adres: Deniz sok. No: 3
Moda, İstanbul

Misyonum ve prestijli işimden duyduğum memnuniyetin onayını almak için önce fotoğrafçıya sonra notere gidecektim. Gittim.
Fotoğraf stüdyosunda ağzım kulaklarıma varıncaya kadar kahkahalar attım. Poz verip, toz aldım. Bir mizansen yarattım. Elimde üç minik papatya, bahçelerin içine daldım.
Kudurdum.
Zıpladım.
Oturdum.
Buruştum.
Bir flaşla bademciklerimdeki maydanozların vesikalığını çektirdim. Ardından, iki sokak daha, ağzım kulaklarıma varıncaya kadar yürüyüp, memnuniyetimi yarım akıllı bir memura 18. noter huzurlarında onaylattım. Huzurlarına huzur kattım.

Fakat fotoğraf stüdyosunda tuhaf bir şeyler oluyordu.
Bu kez sanki poz alıp toz veriyordum.

Her şey o flaş anında başlamıştı. Bir fotoğrafın başına gelebilecek en kötü şey fotoğraf makinesinin içinden çıkarak gözleri felç eden ve ruhu ele geçiren bir flaştı. Temiz bir kağıdın başına gelebilecek en kötü şey, dağılarak kağıdı yiyen inatçı bir mürekkepti.

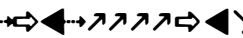
Bir mürekkep balığı gibi mürekkep yiyordum; gözlerimi açtığımda ise üzerime üst üste flaşlar patlıyordu. Ruhum ellerine geçiyordu.
İşe başlayacaktım. Baş. Baş. Başla. Başlamıştım. Bir tablo gibi açık açık artıyordum. Ruhum teslim edilecekti. Fiyatlar aylık maaşlarca taksit taksit ödenecekti.
Kuduruyordum.

Elimdeki üç papatyaya sımsıkı tutunuyordum.
Rüzgar beni havada minik tozları süpürür gibi sürüklüyordu.
Kahkahalarım kesilmişti. Yeryüzüne bakıyordum havada kirpiklerim tane tane çekiliyordu. Edilgen çatılı cümleler kuruyordum. Evet, kuruyordum. Sularım buharlaşıyordu. Aşağıdan fotoğrafçılar flaşlarını patlatmadan önce yüzüme zum yapıyorlardı. Görüntüme ayar veriyorlardı. Bluzumun içi gökkuşağı doluyordu, bir balon gibi uçup gidiyordum. Patlayan son flaşın ardından hızla düşerek bir balon gibi yavaşça oturduğum sandalyede, bu fotoğraf stüdyosunda, elime verilen iğneyle, bir flaş patlatıyordum. Balon sıkıntıdan patlıyordu. İçimden mürekkepler püskürüyordu. Şişiyor ve iniyordum. Ödemler ve ödevler birbirine giriyordu.
Memuriyet hayatımı memnuniyetle izliyordum.

Sokak Köpeklerini Koruma Cemiyeti

yazan tabelayı gördüğümde - kurumun dış kapısına asılmış mavi beyaz bir tabelaydı bu- yaratacağım projelerle, köpekleri fotoğrafçılardan ve yazarlardan kurtaramasam da, bitlerden arındıracağımdan emindim. Savaştığım kitle, fotoğrafçılar ve yazarlar değildi; bitlerdi. Hayvanlar aleminden insanlar alemine bir köpek balığı gibi, mavi suların içlerini yararak, son hızla kaymaktaydım.

Buraya hizmet etmeye gelmiştim. İçeri girdiğimde gördüğüm danışmadaki görevlinin bir çoban köpeğine benzemesine şaşırmamıştım, tüyleri çok uzundu, uzun uzun nöbet tutuyordu. Koridorda biraz daha yürüdükçe masa başlarında tünemiş, cins cins köpekler görüyor, gözlerime inanamıyordum.

Asansöre vardığımda, beni karşılayan genel müdür, sarışın ve yorgun bir kurt köpeğini andırıyordu. Sivaslı olduğunu söylemiş, bana da nereli olduğumu sormuştu. İlk soru buydu. Yanıt verdim mi, hatırlamıyorum. Söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Başka bir dil konuşuluyor olmalıydı. Keskin gözleri çökmüştü fakat bedeni hâlâ dirençli görünüyordu. Köpek dişleri, öbür dişlerine oranla daha uzun ve sarıydı. O adamı gördüğümden beri görüntü tamamen sararmıştı. Gözlerimin önüne inmiş tozlu ve eski perdenin arkasından herkesi, tıpkı eski bir fotoğrafta hareket ediyorlarmış gibi, saman sarısı bir renkle izliyordum. Beraber yürüyerek asansörün önüne gelip içeri aynı anda adımımızı attık. Adam 4. kat demiş olmalı, ama o kadar homurdanan bir sesti ki, ben şöyle anlamıştım:

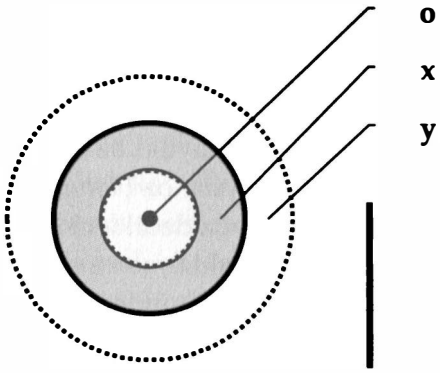
Adam benle konuşmuyordu, çünkü muhtemelen beni tanımlanamayan bir cins köpek kategorisine koymuştu. Kim bilir kafasında neler vardı. Yabancı korkusuna zenofobi deniyordu. Biliyordum.
Kim, kimi, kimden kurtaracaktı. Bilmiyordum.

Asansörden inip, birinci koridoru dönüp ikinci koridoru da geçtikten sonra, benim ofisimin olacağı üçüncü koridora gelmiştik. Masaya tünemiş köpek görüntüleri ve çalışan insan terleri iç içe geçiyor, duvardaki kağıtlara ve duvar kağıtlarına sinsice siniyordu. Havada sinik ve sarımtırak bir bunaltı vardı, bense taze ve bembeyaz kağıtlar arıyordum. Karşımdaki bilgisayar, hata veriyordu. Ben. Hatalarımı sayıyordum.

Kağıt üzerindeki harfler gibi kağıt üzerinde gezinmekte, bazen de dağılmaktaydım. İşte ofisimde yalnızdım. Köpekler peşimi bırakmıştı. Yerde halı yerine, boylu boyunca serilmiş bembeyaz bir kağıt vardı. İki kolumun iki bacağımın üstünde bir köpek gibi, koordinatlarımı çizerek bembeyaz kağıdı tatbik etmekteydim. Burnumu kağıda yapıştırmış halde ter kokusundan farklı bir koku aramaktaydım. Burnumun dikine gidiyordum. Sarı görüntü giderek beyazlaşıyordu. Değişik, işlenmiş bir odun kokusu alıyordum. Odam hayat doluyordu. Burnumun dikine giderek almayı başardığım bu odun kokusuyla tatmin oluyor, sevinç doluyordum. Odun kokusunu sevmeyi nereden öğrenmiştim, bilmiyordum. Tatmin oldukça sırt üstü uzanıp kollarımdan ve bacaklarımdan kağıdın uçlarına asılıyordum. Kaslarım ve kemiklerim gevşiyordu. Sanki kuyruğumu sallıyor, bir bacağımı kaldırıp çişimi yapmak istiyordum. Bir kalemle başımdan **x,** ayak parmaklarımın uçlarından **y** ile işaretlenmekteydim. Kim işaretliyordu beni ve bu neyi işaret ediyordu?
Burnum dik olmasaydı, bu kağıdın üzerinde patilerimi gezdiremeyecek, bu upuzun kuyruğumu sallayamayacak, sırtımı kağıda yaslayamayacaktım. Fakat her yaslandığımda bir kağıt mendil gibi rüzgara kapılacak, bir odun parçasına takılıp duracaktım. O odunun içini kazıp, gerektiğinde patilerim ve tırnaklarımla, gerektiğinde köpek dişlerimle oyacak, bir boşluk elde edecektim.

Elde ettiklerim bir boşluğun ötesine geçemeyecekti. Ama ben, ortasını kazdığım odundan, O **o** işaretinin içinden geçip boşluğa açılacaktım.

Odunlara takılıp durmayacaktım. Her defasında, O **o** işaretinin içinden geçip boşluğa açılacaktım. İşte, kağıt üzerindeydim. Ben. Gerçek. Hiç. Değildim. Kağıt üzerinde, **o**'nundum. Ben.
o. dun.
o. ydum.

Gezegenimizde, hele ki bu yarım kürede, hele ki böyle bir zamanda, kimse benim kadar sevinçli olmazdı. Dünyadaki milyonlarca vasıflı ve vasıfsız işsizin, vasıflı, işli ve tasdikli haliydim. Alt kata, tabelanın önüne geçip, bütün cemiyet bir kutlama yapacaktık. Bana çok güveniyorlar, benden çok şey bekliyorlardı. İşleyen demir gibi ışıl ışıl, tel teldi saçlarım. Pırıl pırıl bembeyaz, içinden akasyaların büyüdüğü kumların içine gömülür gibi, saçlarımdan bağlanıp bir kağıt ağacı gibi, köklerimi salıp, kağıtlarımı açıyordum dallarımda.

Işık geliyordu. Yutuyordum.
Hava geliyordu. Yutuyordum.
Su geliyordu. Yutuyordum.
Kağıt açıyordum. Meyve diye koparıp yiyordum. Yine açıyordum. Tertemiz beyaz sayfalar. İşte. Bembeyaz o temiz sayfayı, onayını aldığım bir vesikalık fotoğrafla, elimde üç papatyayla, bir flaş patlamasıyla ve yarım küreli bir memurla açıyor, kırmızı bir kurdele kesiyordum:

dütdürüdüt düt düt Doktor Maydanoz Demeti Hanım. Hoş geldiniz. Kızım, koş makası getir. Maydanoz Hanım, buraya bakar mısınız? Maydanoz? Maydanoz Hanım? dediklerini duyuyordum. Her Maydanoz dediklerinde başımı o yöne çeviriyordum. Kırmızı halılar ve kırmızı kurdelelerin makaslanmasına, kırmızılara yüklenen bütün anlamlara karşı duruyor, makinelerin içine bakıp, merceklere gözlerimi kısıp bir de üstüne gülümseyerek pozlarımı veriyordum. Makası aldığım gibi, saten bir kırmızı kurdele kesiyordum. Alkışlar inceldiği yerden kopuyordu.
Flaş.
Flaş.
Flaş.

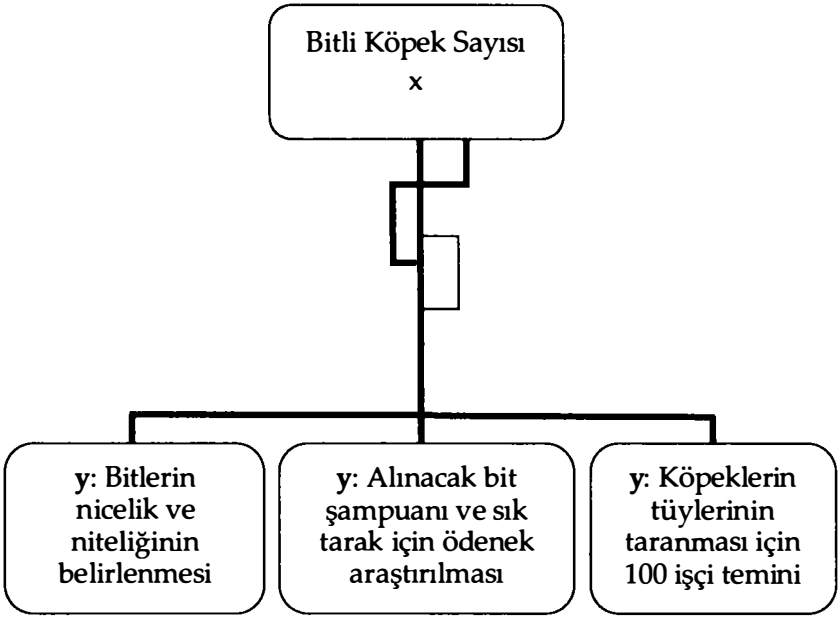
Kırmızı bir kurdeleyi nasıl belime bağlayıp, başka dünyalara adım atıyorsam, bembeyaz gelinlikle bembeyaz kumların içinde bembeyaz akasyalarla bembeyaz kağıtlara imza atıp, başka alemlere dayanıyorsam, yuttuğum bu uyarıları, bu son ikazları, bu tehditleri uyutup bu çarşafları yıkıyorsam, ve o uykunun üzerine, bir memur gibi sabahın yedisinde kalkıp akşamın beşinde çıkıyorsam, bedelini ve ederini şöyle açıklıyorum:

Yazın ortasında, sokak köpeklerini koruma cemiyetinde çalışmaya başlamıştım. Bitlenmiş köpeklerin derdine derman olabilmek için köpek gibi çalışıyordum. Resmi olarak empati kuruyordum.
Üzerinde çalıştığım projede önce, bitlerin neden kaynaklandığını ve nasıl oluştuğunu bulmak için doğru bilimsel araştırma soruları sormalıydım.

1. Semtimizin köpekleri nerede takılıyor?
2. Belediye semtimizin çöplerini zamanında ve düzenli olarak topluyor mu?
3. Sokak köpekleri, kimler ve hangi kanallar tarafından (örn: serseriler vb.), özellikle bitlenmeleri için hijyenik olmayan koşullar altında tacize maruz kalıyor mu?

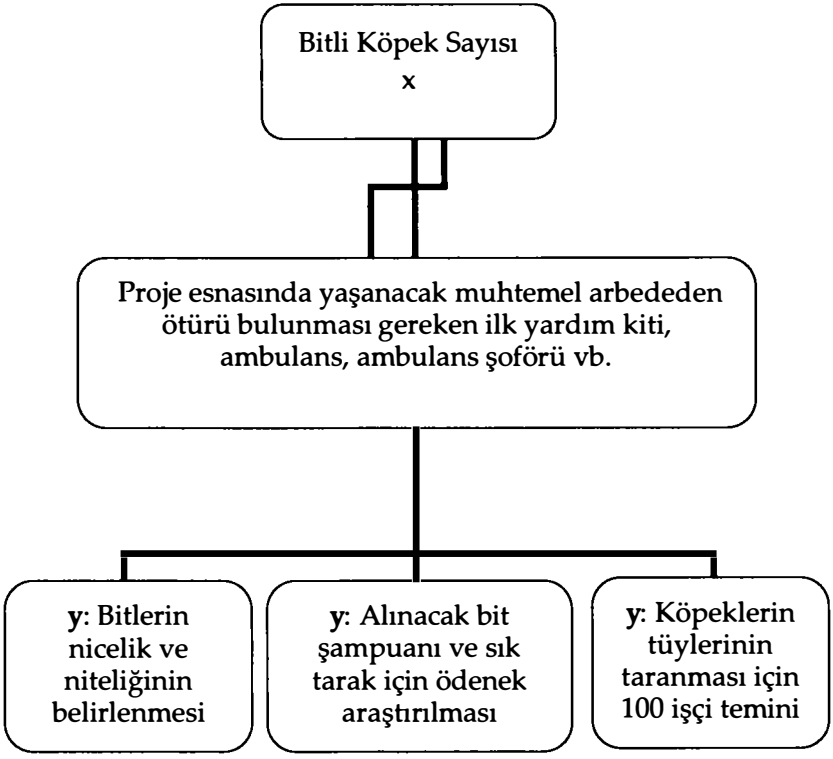
Araştırma ve geliştirme çalışmaları aynı anda kumları tane tane dökülen plajın ve köpeğin delik deşik olmuş derisinin üzerinde devam ediyordu. Araştıran köpek, geliştirenler ise bitlerdi. Köpek yavaşça araştırıyor, bitler hızlıca araştırmaları emiyorlardı.

Bu soruların ardından, köpekleri ıslah etmek için gerekli bilimsel çalışma taslağını hazırlamalıydım. Gerekli olan iş gücünü ve malzemeleri düşünmeli, bir proje geliştirmeli ve onu yönetebilmeliydim. Bir diyagram hazırlamıştım.
Şuna benziyordu:

Bu önerimi, köpekleri koruma cemiyetinin CEO'suna sunmak için, önce bitli köpeklerden sorumlu departmandaki sarışın (hazır boya: L'oreal vb.) *Müdire Hanım*'a derdimi anlatmıştım. Ardından binada bir kat yukarı çıkıp üst kademeye gitmiş, bütün köpeklerden (örn: yavru köpekler, kuduz köpekler vb.) sorumlu proje yöneticisine, sonra bütün köpeklerden sorumlu departmanın en yüksek rütbeli memuru olan esmer (örn: Bitlis, Erzincan vb.) *Müdire Hanım*'ın masasına yorgun argın dokümanlarımı bırakmış, bir de sözlü ve slayt gösterili bir sunum yapmıştım.

Esmer (Bitlisli imiş) Müdire Hanım, aynı sunumu bir de bütün yönetim kuruluna yapmam gerektiğini söylediğinde, kaşınmaya başlamış cildimin değişik noktalarında kırmızı kabarcıklar belirmeye başlamıştı. Diyagrama ilave olarak alerji ilacı, ağrı kesici vb. eklemeliydim.

Bu projemin ardından, "Bir Kurumun Kadınlaşması: Alerjik Semptomlar ve Bürokratik Güç Oyunları" adlı bilimsel bir makale yazmalıydım. Ama önce canımı bu kademe kademe artan baskı makinesinden kurtarmalı, tüm benliğim ve empatimle köpeklere adanmalıydım. Belki *sarışın* müdire ile ahbaplık kurmalı, evde saç nasıl boyanır sorusuyla konuya girmeli, bir akşam oturmasına, ya da bir çaya, ya da bir böreğe, ya da bir keke davet etmeli, doğru kanallar yoluyla sosyalleşebilmeliydim. Belki ormanda köpeklerini gezdirir, mama yedirir ve arabayla evimize dönerdik.

Projemin kabul edileceğini biliyordum. Bu saçma bir yıldırma politikası izleyerek beni bezdirmek istemelerinden belli olmuştu (örn: sözlü sunum yapmak vb.). Fakat benim usanmak bilmeden açan beyaz kağıtlarım ve dağılan mürekkeplerim vardı.
Şimdi sıra bitlerin nicelik ve nitelik olarak belirlenmesine gelmişti. Bunun için, kurumdan 3 çaycı bulup komutlarımı vermiştim, daha çok alışveriş listesine benziyordu komutlar:

(1., 2., 3. çaycı)

4. Üç adet büyüteç köşedeki kırtasiyeden alınacak
5. Üç adet veteriner hekim gözetiminde büyüteç ile rasgele seçilmiş üç bitli köpeğin tüyleri ve derisi, bahçedeki küçük labo-kulübede (bir köpek kulübesini küçük bir laboratuvar yapmışlar) incelenecek

6. Gözlem ve incelemeler bir raporda ayrıntılı olarak bana sunulacak, dakka dakka bana bitlerin tipi ve işlevi hakkında bilgi verilecek (Burada çaycılardan birer gazeteci gibi davranmalarını bekliyordum, pek umutlu değildim.)

Başım ağrıyordu. Ağrı kesici hap arıyordum.
Zaman geçiyordu. Ağrı geçmiyordu. Ağrıyan bir dişi çeker gibi, kemikleri kıtır kıtır yer gibi, arbede yaratan mekanizmaya, o saçma ruh haline son vermek mümkün olabilir miydi? Neden olmasın değil mi, hem ambulans ve ambulans şoförü masrafından da kurtulmuş olurduk.
Saat artık akşam beş olmuştu ve sersem yarı uyur bir halde servis aracında kendimi sayıklar halde bulmuştum. Komutları verdiğim an çöken yorgunluk, köpek gibi çalışmış olmaktan kaynaklanıyor olmalıydı. İlk kez çalışıyordum hayatımda. Nasıl doktoramı almıştım hatırlamıyorum. Eve giderken, servis aracının içinde uyurken, kötü bir pop şarkısıyla, evime uğurlanıyordum. Bana uğurlar oluyordu.

Evin önüne geldiğimde bir tabela yoktu, sadece şöyle küçük bir plaka vardı:

Moda Apt. No:3

Evin içinde pişen kekten yayılan koku önce fırının içine, sonra fırının kapağından sızıp mutfağa, mutfaktan sızıp salona, salondan sızıp dış kapının koridoruna kadar gelmişti.

Her şeyin sorumlusu, o içini kazıp ortasını boşalttığım odundaki **o** işaretiyle alakalıydı. Boşluk olduğu sürece, bu dünyada her şey olabilirdi. Bu dünya da ancak o boşluğun içinde olabilirdi. Bu yüzden **o** boşluğa aittim. **Orijin.**

Kapıyı açıp içeri girmiştim. Annem,
Hoş geldin Maydanozcum, nasıl geçti bugünün diye soruyordu. Her şeyi olduğu gibi anlatıyordum:

Kumun üzerinde siyah bir köpek geziniyordu.
Köpeğin üzerinde ise simsiyah bitler geziniyordu.

İlk gözlem için bir gözlük, ikinci gözlem içinse bir büyüteç kullanmıştım.
Cemiyet bana şöyle bir iş kartı hazırlamıştı:

Dr. Maydanoz Demeti
Bitli Sokak Köpeklerinden Sorumlu Proje Yöneticisi

Adres: Deniz sok. No: 3
Moda, İstanbul

Misyonum ve prestijli işimden duyduğum memnuniyetin onayını almak için önce fotoğrafçıya sonra notere

Yavaş yavaş unutmaya başlıyordum.

Fotoğraf stüdyosunda

Poz verip,

toz aldım.

Temiz bir kağıdın başına gelebilecek en kötü şey, dağılarak kağıdı yiyen inatçı bir mürekkepti.

Bluzumun içi gökkuşağı doluyordu, bir balon gibi uçup gidiyordum.

O odunun içini kazıp, bir boşluk elde edecektim.

İşte, kağıt üzerindeydim.

Kağıt üzerinde, **o**'nundum.

elimde üç papatyayla,
kırmızı bir kurdele kesiyordum:

dütdürüdüt düt düt

Flaş.
Flaş.
Flaş.

Önce bitlerin neden kaynaklandığını ve nasıl oluştuğunu bulmak için doğru bilimsel araştırma soruları sormalıydım.

7. Semtimizin köpekleri nerede takılıyor?
8. Belediye

Köpek yavaşça araştırıyor, bitler hızlıca araştırmaları emiyorlardı.

Müdire Hanım

Esmer (Bitlisli imiş)

9. labo-kulübede (bir köpek kulübesini küçük bir laboratuvar yapmışlar) incelenecek
10. burada çaycılardan birer gazeteci gibi davranmalarını bekliyordum, pek umutlu değildim.

Bir ağrı kesici hap alıp, uyuyakalmıştım.

Evin içinde pişen kekten yayılan koku

Boşluk olduğu sürece, bu dünyada her şey olabilirdi.
Bu dünya da ancak o boşluğun içinde olabilirdi.
Bu yüzden **o** boşluğa aittim.
Orijin.

Anneme çok yorgun olduğumu söyleyip, yatak odama geçmiştim. Kek kokuları koltuklara sinmiş, havayı terk etmişlerdi. Belki bir balkon kapısı açılmış, tül perdeler uçuşup durmuştu. Pijamalarımı giyerken kirpiklerimdeki maskaranın gözlerime ağır geldiğini hissediyordum. Gözlerim kapalı banyoya gidip yüzümü iki kez köpüklerle yıkayıp, ardından kremleniyordum. Burnum çok iyi koku alıyordu, dişlerim ise çok iyi kesiyordu. Yatak odama geri dönüp, günlüğüme şunları yazıyordum:

Yarın giyeceğim takım elbisemi hazırlayıp, beyaz gömleğimi ütüledim. Saati sabah 7'ye kurup, kudurup, uyuyacağım birazdan. Dün, yastığa başımı koyduğumda, sahibimi arıyordum. Fakat başım boştu. Bir flaş patlasın istiyordum. Çimenlerin üstünde gezinip istediğim ağacın dibine sağ arka bacağımı kaldırıp işeyeyim istiyordum. Maydanozları koparıp midem acıyana kadar ot yemek istiyordum. Şişip şişip uçmak istiyordum. Bir balonla uçup geldiğim yerden bu sandalyenin üzerine indiğimde, ve elimde bir iğneyle, bu kelimeleri bir terzi gibi, nakış yapar gibi işlediğimde, aynı anda bu beyaz kağıtlara dört elim dört ayağımla sarılayım istiyordum. Sırtımı beyaz kağıtlara dayadığımda kuyruğumdan mürekkep aksın istiyordum. Eğer burada bir odun kokusu yoksa, ve hayat belirtisi olmayacaksa, bu köpekler gibi köpeklerle çalışan ve bitlerle savaşan bir memur gibi boş zamanlarımda odunları oyamayacaksam, odunlardan orijinler çıkamayacaksa, sorulan sorulara yanıt veremeyeceksem, köpeklerle köpek olamayacaksam, hayatta bir boşluk da bulamayacaktım.
İşte o boşluğu, kazıyarak kazandığım ve bana taksit taksit ödenen hizmetimin karşılığında bulacağım. Ben.
Ruhumu teslim ettiğim anda, açılan bir flaşla ve patlayan bir sıkıntıyla elim makas tutacak ve kurdeleler kesecektim.
Başı boş bir köpeğim işte.

Köle olduğumuz da köpek olduğumuz da bize mercilerce öğretilmişti. Mercilerin çatıları edilgendi. O çatı altında hepimize etler ve kemikler verilmişti. Halimizden memnunduk.

Şimdi ben bir noter huzurunda, huzuruma huzur katarken, el oymacılığı gibi geleneksel işlerle ve mesela bir marangozluk atölyesinde toz alıp poz verirken kendimi düşleyebiliyorsam, o odunlara mürekkeple x ve y yazmayı da öğrendiysem, tüylerimi uzatıp kuyruğumu sallayabiliyorsam, köle ve köpekler arasında formüller üretiyor, sık taraklar ve aşırı kimyasal şampuanlar aldırabiliyorsam çaycılara, o odunlara açtığım deliklerden gözlükler ve büyüteçlerle memurluk hayatına patilerimi atıyorsam, yanlış denilen şey de yanlış olmalıydı.

27 Nisan 2002.

Mıknatıslı Sayfiye Hanım

Güneş onu iyice halsizleştirmişti.
Yattığı havlunun üzerinde, yahni olacaktı.
Etleri şişiyor, teni kızarıyordu.

Tatilin bir günü, akarsuyun dibinden kum çıkarmaya çalışıyorduk yüzeye.
Akarsu tatiliydi bizimki. Öbür aileler deniz tatiline giderlerdi, biz akarsu.

Su bizi hemen yüzeye kaldırıyordu. En derin şeyin yüzey olduğunu biliyorduk.
Bu yüzden bütün yüzeyselliğimizi derinliğimize borçluyduk.

Etrafta kimse yoktu. Köpek uyuyordu.
O iyice terliyor ve yangınlı rüyalar görüyordu.
Biz buz gibi suya atlıyorduk.
Atladığımız an mayomuzun altı üstümüzden çıkıyordu.
Suyun içinde utanıyorduk.

İncecik çocuklardık. Kum yiyerek büyüyorduk.
Taşların suda yaşayan bir canlı türü olduğunu sanıyorduk.
Güneş ışınları bizi yanıltıyordu.

Evde ocak yanıp sönmüş, yemek pişmiş ve yenmiş, aile bireyleri teker teker köşelere çekilmişlerdi. Bu aileyi çeken köşeler vardı.

Evin ortasındaki mıknatıs, bir Sayfiye yeriydi.
Televizyonda yer yer bir tatil filmi oynuyordu.

Akşama doğru üşüyünce plajdan eve dönüyorduk. Hırıldanıp öksürürken ağzımızdan çakıl taşları dökülsün istiyorduk.

Sayfiye Hanım, ekrana bakıp ağlıyordu. Gözleriyle ekranın tozunu alıyor, her zamanki temizlik nöbetini tutuyordu.
"Sayfiye teyze, gördüğümüz filmlerde çakıl taşları dişlerin arasından mendillere düşüyor. Biz de öyle öksürsek, öhö desek, bir pırlanta olan kalbimizden, pırlantalar dökülür mü?"

Değişik bir kadınsın, sayfiye yerisin.
"Taş kalpli adamlar dibe çöker, çocuklar" yanıtını veriyorsun.
Saymakla bitmez özelliklerin bizi sana bağlıyor, Sayfiye. Sana sayfa sayfa tatil köyleri çizmek, çimenli yollarda sana doğru koşmak istiyoruz.

Ertesi gün, atladığımız o akarsuyun içinde kör bir balık gibi kocaman bir taşa çarpmıştık. Taşı gördüğümüz an ona gönülden bağlanmıştık. Üç çocuk, suyun dibinde o taşı beraber kıyıya çıkarmıştık. Nefeslerimizi suyun içinde iki dakika tutmuş, neredeyse morarmıştık.

Taşı evin ortasına koyup sokağa çıkmıştık. İpleri belimize dolayıp koşup atlamıştık. Düşüp kalkmıştık.

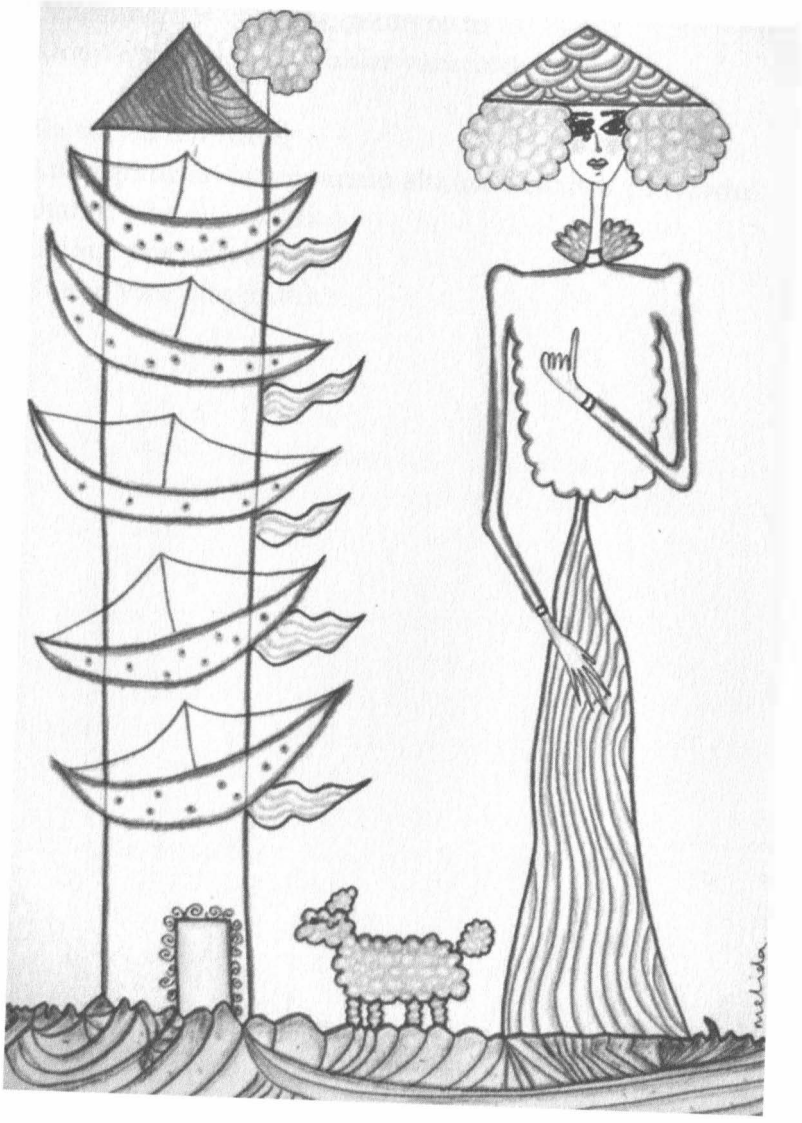
Fakat o günden sonra evde tuhaf şeyler olmuştu. Herkes birdenbire köşesine çekilmişti.
Bulduğumuz şeyin mıknatıs olduğunu bilmiyorduk. Orta yerdeki mıknatıs, herkesi köşelere doğru itiyordu. İçeride manyetik bir akım vahşi bir şekilde sayfiye yerine akıyordu. Odaların köşeleri insan suretleriyle kaplanmış ve dolmuş, evimiz artık bir kareden, daireye dönmüştü. 2. kat, 5. daire. Atomlarımıza bölünmüştük, Sayfiye.

Sokaktan eve giremiyorduk. Mıknatıs bizi itiyordu.
Evin ortasında yapayalnız kalmıştın, Sayfiye. Ama bütün dikkat yine üzerindeydi. Sana tatil köyleri ve uzun çimenli yollar çizip pencereden göstermeye çalışıyorduk.
Elimizden geleni yapıyorduk, seni mutlu etmek için.
Fakat diğerleri, köşelerinden ayrılıp seni ortadan çekip alamıyordular. Mıknatıs seni köklerinden tutuyor bırakmıyordu. Kıpırdayamıyordun. Güzelliğinin eseri oluyordun, mıknatıs esiri.

Kapı içerideki güçlü akım yüzünden sımsıkı kapalıydı.
Dışarıda kalınca sıkılmış, resim yapmayı bırakmış, üç çocuk yine plaja gitmiştik.
Buz gibi akarsuyun içine atlayıp, burunlarımızı kuma çarpmıştık.
Gözlerimizi kırpıştırıyor, güneşten halsiz düşüyor, etrafı izliyorduk.
Yer yer bir tatil filmi oynuyordu.
Sayfiye, evin ortasında gözleriyle temizlik yapıyordu.

Biri, güneşin altında pişiyordu.
Köpek uyuyordu.
Evdeki herkes köşesine çekiliyordu.
Atomlar parçalanıp, ocaklar yanıyordu.

Biz suya atlıyorduk.
Atladığımız an mayomuzun altı üstümüzden çıkıyordu.
Utanıp yine atlıyorduk.
Utanıp yine atlıyorduk.
Utanıp yine atlıyorduk.

Uzaklara

Frankfurt'un Greyfurtları

Pelerinin üstündeki ellerin
Küçük, gri adımlarla
Kuzeyden gelenlerin

Prens Jozef

Prens sözcüğü BÜYÜK P ile yazıldığında önemli bir varlık intibası uyandırıyor. Bir intiba, sabah yedide uyanıyor. Kahvaltısını ediyor ve kırmızı peleriniyle işe çıkıyor.

Şu şekilde: Pe Pe Pe Pe Pe Pe.

Şatosundan bir gemi gibi uzaklaşıyor.

Prens Jozef, bir gün şatosunun dev penceresinden yoğun kar yağışı altında tek sıra halinde yürüyen askerleri izliyor.

Rap rap rap rap sesleri şu şekilde yok oluyor: Rap Rap Rap Rap Rap Rap.

Cama çarpan kar taneleri ise büyüyor: Kar Kar Kar Kar Kar Kar Kar

Sepetler ve Tepsiler

Prens, yuvarlak, hasır bir piknik sepetinde duran eşkenar üçgen peynir dilimleri gibi, dişlerini diziyor tepsiye. "Seç birini!" diyor kadına. Bir bir bir bir bir bir bir kadın bu parçayı alıp ağzına atıyor bir bir. Prensin bembeyaz peynirli teninde diş izleri.

Kadının başı dönüyor, tansiyonu birkaç rakam düşüyor, dilinin üstündeki peynir, prensin ağzında ekşi bir tat bırakıyor.

Bunu nasıl mı anlıyoruz? Refleks yasası bunu şöyle açıklıyor:

Refleks Yasası

Platonik ideal bir dünyada, kulun hakkı kula teslim edilirken ve eşzamanda değişik kavramlardan değişik varlıklara paylar atfedilirken düşen basınç, bu işlemi yapan kişilerin başını, başının içindeki aklını ve aklının içindeki fikrini mutlak surette tersine döndürür. Kulun hakkı kula, mesela bir çölde teslim edilirse, kumla yazılmış bir metindeki hayalleri ve karakterleri canlandırabilir, serapta ışık hızındaki yansımayı aksi yöne çevirebilirsiniz. Böylece aksin aksi, yine kendine döner. Kendi olan kendi, kendisinin tersinin tersidir. Yani, güneş ışınları parlamakta, kum gibi parçalanan aynalar yanılmaktadır.

Bu durumda yangınlar ve ateşler içinde, çölde aksinizin aksini aniden görebilirsiniz. Bir halüsinasyon ya da karşılaştığınız un ufak şey karşısında güneş gibi tutulabilirsiniz.

Aynadaki görüntü şu şekilde derinleşmekteydi:
Kadın Kadın Kadın Kadın Kadın Kadın.

Yangınlar ise büyümekteydi: Ateş Ateş Ateş Ateş Ateş Ateş
Ateş

Buna ise 'refleks yasası' denilmekteydi.

Kadın Hakları

Şatoların hakkı şatolara, kadınların hakkı kadınlara verilir.

Bir bir kadının başı durmadan dönüyor, bir eşkenar üçgen peyniri ağızdan ağza dolaşıyor. Kadının ağzındaki peynir prensin ağzında ne iş yapıyor?

Bu şöyle bir şey demek oluyor:
Prens ne yemesi gerektiğini bilmemektedir. Bu yüzden hak yemektedir. Kulun hakkı kula öldükten sonra teslim edilecektir. Bu dünya. Jump cut. öbür dünyaya bir pelerinle geçecektir.

O an bir karmaşanın iki yumurta ikizi dünyaya geliyor.

Soru I: Dört tane ikiz aynı anda bu dünyaya gelirse bir sekiz eder mi?

Soru II: Bu kadınların hakkı, kulların hakkına benzer mi?

Sekiz

Kırmızı pelerinimi giyip, akşamüstleri, oturma odasında duran karşılıklı iki koltuktan birini seçip, birinin üzerine çıkıp,

öbürüne atlamaya çalışıyordum.
Şu şekilde: Kol h o o oop tuk.

Dünya

İki koltuğun arasında şeffaf bir cetvel, bir de iletki olurdu. Bunlar pergelle bir set oluştururdu. Bu dünyayı yöneten işte bu set'ti. Cetvel, iletki, pergel. Ve insanoğlunun uçuş denemeleri. Dünyayı yöneten temel şeyler.

Cetvelle boyumun ölçüsünü ise şöyle alıyordum:

Bu koltuktan şu koltuğa kırmızı pelerinimle atlarken, iletkilerin, rakamların, formüllerin, şeffafların, peynirlerin, sepetlerin, parkelerin, yerlerin ve birlerin üzerine düşen, bu dünyadaki ilk ikizin biri de benim. Sekizle sekizi sekiz kez çarpan da yumurtaları çırpan da benim. Kadınım bir bir ve yer yer. Bir mikser gibi, çırpılan süte iki yumurtayı kıran ve bir karışım elde eden benim. Ejderhanın ağzını açtıran, saçılan ateşte karışımı pişiren en yetenekli Türk aşçı da benim. Aşçının eril bir kelime, aşçılığın erkek işi olduğunu bulan da, prensin ağzında eşkenar üçgen peynir bulan da, bulduğu peyniri ağzına hap diye atan da benim. Anlıyor musun?

Bu sütlü ve yumurtalı karışımı yiyip içip yeterince büyüyen, kışın ortasında Frankfurt'a gidecek kıvama gelen de benim. Kararımı alıp veren de.

İki koltuk arasında uçmaya çalışarak, hayal dünyasından bu dünyaya, tam da o iki koltuk arasına düşer gibi düşen de benim. Boyumun ölçüsünü milim milim tek başına alan da. Sekizlerle çarpılıp ikizlere bölünen de benim.

Dünyadan alacağı da dünyaya vereceği de olan benim.

Kışın kıyameti nasıl olur?

Frankfurt Üniversitesi, felsefe, fizik, tarih, teoloji ve gastronomi bölümlerinde aynı anda doktora öğrencisi olan disiplinlerarası Pers Jozef'in katıldığı, birinci bilim kongresindeki, araştırma konusu
'Kışın Kıyameti Nasıl Olur?'du.
Prens Jozef'in adı yanlışlıkla nüfus kâğıdına Pers Jozef olarak yazılmıştı. Yazanlar yakalanacak ve gereği yerine getirilecekti. Fakat gerekli olan şeyler nelerdi?

Greyfurt

Greyfurt'un adı Frankfurt'a benzemiyor mu? Bir gün Prens Jozef, canı yağan karı izlemekten sıkıldığı için, Almanya'nın greyfurtlarıyla ünlü Frankfurt kentine greyfurt yemeğe gitmişti. Furt furt sesleri dilinin altından gelmekte, ağzının kenarından akan sapsarı C vitaminleri ise pelerinini lekelemeye devam etmekteydi.

Görüntü ise şuna benzemekteydi:

Greyf
u
u
u
r
r
t

Bir bir Kadın ise, yerel fakat büyük paralar kazanan bir manav tarafından Frankfurt'a yollanmıştı. Kadın greyfurtla ve Pers Jozef'le hayatında ilk kez karşılaşmış ve bu içi pembe acı meyveyi ve Pers'i aynı anda çok sevmişti.

O kadar sevmişti ki onunla eşkenar üçgen peynir kanepeleri yiyip, bir kanepeden diğerine atlamak istiyordu.
O kışlık pelerini giyip uçabileceğini sanıyordu.

Manav ise egzotik ve tropik meyveleri, sonradan görme eksantrik meyve meraklılarına çok yüksek rakamlara satan ünlü bir manavdı. Öbür dünyada yanmamak için bu dünyada bir öğrenciye burs vermeye karar vermişti.
Bu talihli öğrenci işte bu Bir bir Kadının genç haliydi.
Bir manav tarafından yenmiş haklar, bir mükafat gibi bu talihli öğrenciye bir hak olarak verilecekti: Başarı bursu.

Frankfurt'ta Gördüklerim

Ben her şeyin bir üstü, bir de altı olduğuna inanıyordum. Mesela denizler. Tuzlu suyun altında kırmızı balıklar, balıkların altında beyaz çamurlar, çamurların altında da dünyanın sımsıcak bir çekirdeği olduğunu biliyordum. Frankfurt'ta gördüklerim genelde bu tip, derinlere indikçe alt üst eden şeylerdi.

Bazen sırf gastronomi okuduğum için dünyanın manyetik çekirdeğine ay çekirdeği diyordum ve yine uzayla besin maddelerini karıştıran bir ucubeye benziyordum. Kendimi suçlamalıyım. Sırf manavdan burs alabildiğim için gastronomi okumamalıydım.
Suçlu halim ise şöyle görünüyordu:

Ha ta Bü yük Ha ta.
İniş çıkış lar yaşıyordum.

Yolculuk ve kuduz köpekler

Kırmızı suratının komikliğini gizlemek için, konferans esnasında, düşen tansiyonlarımızı yükselten eşkenar üçgen peynir kanepeleri dağıtıyordu Pers Jozef. Bense bir kanepeden diğerine kırmızı pelerinimle atlıyordum. Devamlı bir şekilde refleks yasasına uygun, sekizlerle çarpıyordum. Aynadaki uçuş denemeleri ve altımızda kayan kum taneleri.

Dikkatler üçgen peynirler tarafından dağıtılıyordu, peynirler askerler gibi hücum ediyordu dikkatlerimize. O kırmızı surat ise fark edilmiyordu. Aklımda o an takılmış bir plak gibi zır zır zır zır zır dönen şeyler ise şunlardı:

Frankfurt'a ulaşabilmek için, önce trene, sonra otobüse, sonra uçağa, sonra dolmuşa, sonra taksiye sonra da küplere binmiştim. Frankfurt'a ulaşabilmek için, önce trene, sonra otobüse, sonra uçağa, sonra dolmuşa, sonra taksiye sonra da küplere binmiştim. Frankfurt'a ulaşabilmek için, önce trene, sonra otobüse, sonra uçağa, sonra dolmuşa, sonra taksiye sonra da küplere binmiştim.

Evet, metrelerce küplere binmiştim şu şekilde:

m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3 m^3

Düz olan saçım kıvırcık, düz olan mantığım ise karman çorman olmuştu. Kendimi şurup diye içecek, için için kuduracak, hasta olmadığım halde kaşık kaşık antibiyotik alacaktım. Sabırsızlığımın doruklarını tırmanmakta ve tepemin attığı noktaları tırmalamaktaydım. Bir kuyruğum olsa, tıpkı kuduz köpeklerin yaptığı gibi sallayacaktım. Buna halk arasında mendil sallama denilmekteydi. Mendillere saldıracaktım. Saldırıda yaralanırsam ikizimi görevime atayacaktım.

Işık hızı bölü sinir uçları

Trenimiz saatte 70 km hızla, otobüsümüz saatte 50 km hızla deniz seviyesinde, uçağımız atmosfer basıncının en yüksek katmanlarında saatte 800 km hızla, dolmuşumuz karayolunda saatte 110 km hızla (acelesi var şoförün), taksi ise ortalama 60 km hızla bizi küplerin küplere düşman olduğu Frankfurt şehrinin kış mevsimine götürmüştü. Kış öyle bir kıyamet vaat ediyordu ki, bir manavın bursuyla, ılık iklimi yüzümde tatlı bir tebessüm yaratan küçük Akdeniz kasabamdan çıkıp bu mahşerlerin kentine ne vesile ile geldiğimi bilmiyordum. Hakkın hakkına sığınıyordum, Frankfurt'a giderken hakkımdan gelineceğini tahmin edemiyordum. Konferans devam ediyordu:

Kışın kıyameti nasıl olur?

Kışın kıyameti, o kıyamete gitmek için can atan, canını ne pahasına olduğunu bilmediği halde yollara, makinelerin insafına bırakan, yolda ahret memurlarıyla pazarlık ederek bir eşkenar üçgen peyniri kazanan, sırf pelerini olduğu için uçabileceğini düşünen güzel ve saf insanlara, büyük ve korkunç kar fırtınalarıyla gelir. Geceleri musibetlerden musibet beğenirken, yeni yatak odalarında kendini uykuya teslim edemeyen, üfleyerek sağa püfleyerek sola dönen, sırf güzelliğinden kakasını yapamayan, sırf saflığından sancılar içinde kıvranan iyi kalpli ve naif insanlara büyük sarsıntılarla gelir. Bu insanlar, iletkilerle başka şehirlere, pergellere başka dünyalara giderler. Etraflarına çizdikleri çemberlerden taşan dümdüz çizgilerle insanlara bağlanırlar. Dünyayı bu şekilde yönetirler.

Bazen opera bazen yumuşak caz müziği dinlerler.
Manavları ve süper kahramanları severler. Greyfurtun koyu pembesine ve acımtrak kabuğuna bakıp Allahlarına şükrederler. Sınıflara doluşurken, içerideki havasızlığı ve insanların arkalarında bıraktığı sıcak karbondioksiti fark eden ilk onlar olur. Konferansı veren hocanın (ben) kırmızı yanaklarını, yuvarlak yüzünü, buraya gelmeden önce giyip sandalyenin üzerine çıkardığı koyu kırmızı pelerinin feci şekilde buruşacağını ve yarı çerçeveli gözlüğünün iğretiliğini görüp susan ve anlatılan sıkıcı konuyu en çok dinleyen yine onlar olurlar. İkizleri vardır.
Rakamları severler. Hak talep ederler. Başları döner.
Bu dünya ile alıp veremedikleri vardır. Kış gelince kıyamet, yaz gelince düğün dernek olur. Haklarından gelinir.
Kapısını çalarlar haklarının. Kapı dışarı edilirler.
Kapı yerine bir ayna ve bir çöl görürler. Gördükleri çöl, bir seraptır. Bu altımızdaki kum ise aynadan bir dünyadır.

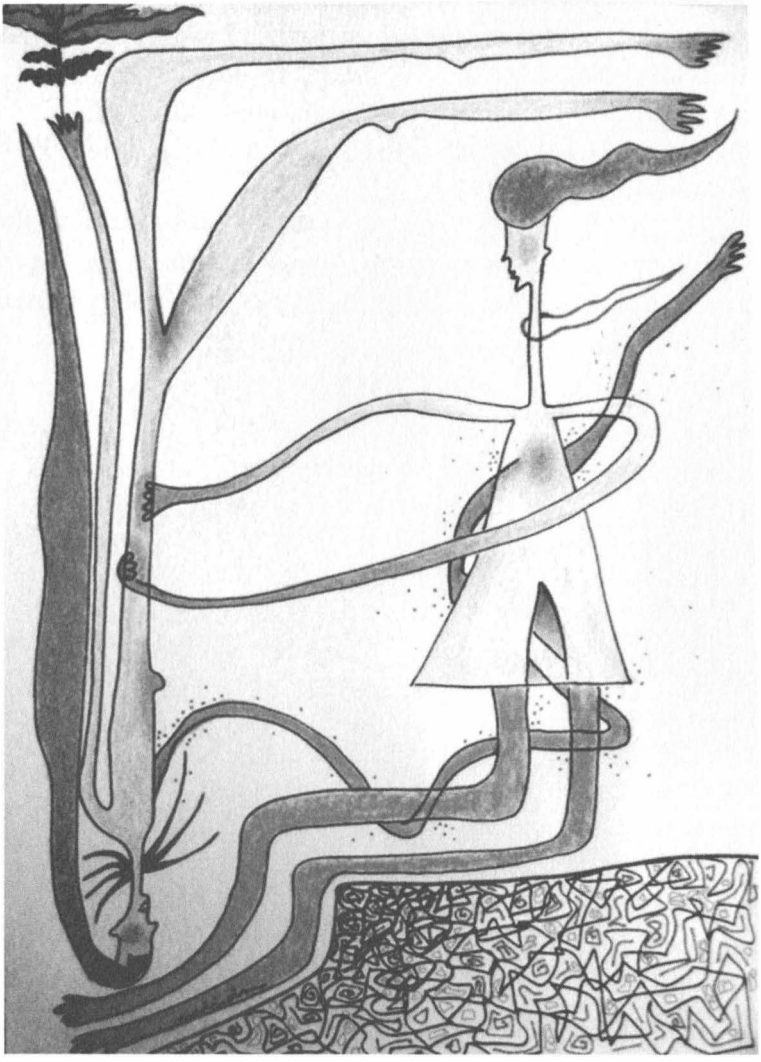
Eşkenar üçgen peyniri

Prensin ağzındaki eşkenar üçgen peyniri, pelerinin altındaki elleri ve kızarmış greyfurtlu suratı. Bir bir kadının başı dönüyordu. Dilinin altına beyaz bir hap yerleştirip, tansiyonunu birkaç rakam yükseltmeye çalışıyorlardı. Havada konferans sesleri vardı. Telaşlı suratlardan dağılan kırmızı ışınlar koltuklara çarpıyordu. Gözler ve kirpikler aynı anda açılıp kapanıyordu. Gastronomik gürültüler kulaklarda yankılanıyordu, dağıtılan peynirler kana karışıyor, dikkatler dağılıyordu. Kadın bir çarpım tablosuna dönüşüyordu, her gelen bu tabloya bakıp çok beğeniyordu.

Kadın Pers'in pelerinini alıp ılık iklimlere uçuyordu. Pers'i de pelerini de aynı anda istiyordu. Hakkını arıyordu. Havada asılı duran sımsıcak karlara, seslerdeki harflere ve mermer duvarlara bakıyordu. Hakkını arıyordu.

Pelerin

Pelerinin altındaki ellerin
Küçük, gri adımlarla
Kuzeye gidenlerin

Tuzaklara

Yoksa yanılıyor muyum Nalan?

Sabahları yüzünü sıcak sütle yıkıyor, gözlerine iki damla göz yakmayan şampuan damlatıyordu. retardasyon.
Öğlenleri ve akşamları ılık süt içip, kilolarca tereyağı eritiyordu.
Geceleri, ütü masasından yaptığı deney tahtasına kendini yatırıp sınırlarını test ediyordu. Etlerini ütülettiriyor, peynir gibi dağılıyordu.
Ütü masasında uyuyup büyüyordu. rüya.

Bir sabah,
ağzını çalkalarken yabancı bir kütle fark edince içinde,
ve ardından korkup
bir süt dişini tükürünce,
telaşlanıp lavabodan sıcak suyla aşağılara inmesini izlediği dişi için göz yaşlarını lavaboya döktüğü,
tonlarca beyaz boyayla, gördüğü bütün ağızların içine yürüdüğü,
o minicik ve bembeyaz bir balık gibi kayan süt dişine tekrar kavuşmak için içtiği litrelerce sütü lavaboya kustuğu
o günü,
kendinden ve etinden kopan minik dişi bir parça sıcak suyla akıp giderken lavabodan,
ağlamaktan şişen gözlerini dindirmek için göz yakmayan şampuanlarla yıkadığı

saçlarını, yüzünü,
yanacak mı diye, kaynar suların içinde açtığı gözlerini,
test ettiği köpükleri,
ve o anda yanmayan gözleriyle ağzındaki bir eksik dişi
aynada fark edince,
yine gözyaşlarını lavaboya bir sürahiden döktüğü,
litrelerce,
yüzünü kızarttığı tuzlu sularla, ve akıp giden
beyaz balıklarla,
ağladığı aynaya ve süt dişlerine,
tonlarca süt içip şerefine, yerlerden süt tozlarını süpürdüğü,
ve lavabo beyazlığında sütleri döktüğü o porselen sıcak
kuyuya kilolarca beyaz boyayla yürüdüğü.

Geçmişin, yazı dilini karmaşıklaştırdığı noktada, bir takım kurallara başvurmak, küçük ünlü uyumu aramak ve küçük bulmak konusunda ehlileşmiş bir arkadaşımızı davet edelim hatıralarımıza. Nalan Hanım, Türk Diş Kurumu'nda çalışan, kelimelerimizi muayene etmek, Mualla hanım ve Muallak beyleri adeta pirinç ayıklar gibi teker teker, aynı anda parmaklarını ve aklını kullanarak, dilimizden kapı dışarı etmek için görevlendirilmiş, çok titiz ve işinde ehli bir memur arkadaşımızdır. Kıymetli ve tıynetlidir. Zamanında dişe dokunur bir iş yapmadığı için, kıymet ve tıynet özellikleri eş zamanda dramatik olarak artış göstermiştir. Piyasanın vazgeçilmez hafiyelerinden olduğu için, iyi para kazanmış ve pirinç görüntüsündeki dişlerini porselen protez olarak çivilettirmiştir etlerine. Hata yakaladığında affetmeyen kişiliği, sırıtırken parlayan yalancı dişlerinde adeta vücut bulmuştur.

Pilav severken tane tane geçmişini ve ağzının içini hatırlayan, pilavı adam yerine koyup ona org çalan, tin tin, yemek yerken düz bir çizgide dizilmiş olan şişkin 32 dişi görünen, pilava gerektiğinde deniz mahsulleri ekleyip erkeksi temsiller katan, deniz ve mahsullerinin hayalini kuran, yemek hazırlarken herkesi mübarek ve tanzim eden Nalan Hanım'dan gurur ve kurum duyan Türk Diş Kurumu, dilimizi dişlerimizin arasına sıkıştırmıştır.

yargı ve önerme.

ardından, emir kipinde, erkeksi.
Bembeyaz porselen lavabolar temizlensin, o bembeyaz porselen dişlerle, ağzından çıkarıp içine attığı ve atladığı küvet gibi, kütür kütür çarpa çarpa, vura vura yıkansın. Duşlar açılsın. Sulara efervesanlar atılsın. Çıss çıss yansın etleri, illetleri. Kanlara daha hızlı karışsın. Köpüklü havuzlara dalsın, kurbağaları test etsin tramplen tahtalarında. Bir sigara içip, suda yüzen dişlerini sarartsın, floresanlı diş macunlarıyla yıkasın kırmızı etlerini, beyazlatsın. Kütür kütür kırılan ucuz seramik tabaklar ve peçetelerle silinen maydanoz artıkları, yeşil hareket eden bir bezelye sürüsü gibi, kurbağaların ve suların içinde cızırdayan çısslayan, elektrikli dizi filmler gibi, dişlere ve dillere bulaşsın sesleri. Bu bir (emirdir). Erkeksi unsurlar ektedir.

Nalaaan.
Bir felaket, ben geliyorum dedi. şimdi.

Dizilerin senaryoları harıl harıl yazılmaya başlanıyor. Nalan Hanım, başını rolüne çarpıyor. Bir kütürdeme sesi ve bir düşme efekti görüntüye transfer ediliyor. Küvete bir takım diş düşüyor, üst çeneden. Tabaklarda beyaz unlu çorbalar içiliyor, kırmızı etler yeniliyor çatal ve bıçaklarla. Nalan Hanım'ın kafasından ince ince bir kan akıyor. Nalan Hanım Lavabo'ya koşuyor. Nalan Hanım'ın senaryodaki rolü değiştirilmeye karar veriliyor. Nalan Hanım aynada yüzüne bakıyor, rolümün icabı, ağzını açıyor, eksik dişlerini ve çıplak kırmızı kırmızı etlerini fark edince, o kırmızı kırmızı kalbinden kütür kütür sesler fışkırıyor, karnındaki su torbası patlıyor. Rolün acil değişmesi, ya da Nalan Hanım'ın acile yetişmesi gerekiyor.

Mama, çocuğuna bir bardak süt verirken, söylenirken, şikayet ederken, uzun boynu ve uzun düz saçlarıyla mavi sıvılarla fırınlar temizlenirken, sütün içine bir kaşık bal çalarken, ağzına güzel kelimeler yapışan çocuğun dişi sallanmaya başlıyor. Bu yüzden sabahları yüzünü sıcak sütlerle yıkıyor. rüya.

Nalan Hanım'a acilde narkoz veriliyor. Serum veriliyor. İlaç veriliyor. Yetmiyor. Sevgi ve şefkat aranıyor, bulunuyor ve veriliyor. Acilen ne gerekiyorsa her şey verilmeye çalışılıyor. Ama yetmiyor.

Annesinin bacaklarında sallanıp uyuduğu günleri hatırlayıp, yüzüne pembe pudralar sürüyor çocuğu. Fırınlara krem şanti sıkıyor, kremalardan hayali şantiyelere atlıyor. Kremaların içinde yüzüyor.

Mama, Mama elinde mavi bir sıvı var, biraz deterjan gibi kokuyor, kırmızı eti içine atınca çıss diye yanıyor, duman çıkıyor Mama, yaptığın yemeklerden tuzlu füme etler, düdüklü tencerelerden art arda patlamalar duyuluyor. İçerde etler şişip yumuşuyor, ilginle pelteleşiyor şekilleri. Süt dişlerimle ben ayaklarında sallanıyoruz, ayaklarında dişlerimle uyuyoruz, rüya görüyoruz. Nalan Hanım, şşşşşşşş diyor. Nalan Hanım şşşşşşşş diyor. Hatıralar, dili karmaşıklaştırıyor. Susuyorum. Patateslerle kağıtlara bastırıyorum bütün gücümle, etler çıss diye yanıyor, tonlarca boyalarla yürüyorum patateslere, kağıtta kırmızı ve dağınık bir görüntü çıkıyor. Nalan'ı bu görüntüye transfer ediyorlar, baygın yatıyor acilde. Resim yapıyoruz, resim oynuyor, yemek yiyoruz, Nalan doymuyor.

O günün akşamı, Nalan Hanım'a diş muayenesine gidiyoruz. Nalan Hanım, tereyağı ve peynir yemenin küçük kız çocuklarını güzelleştireceğini söylüyor. İnanıp, eve dönerken yolda gördüğüm şarküterilerdeki her çeşit peynire kafamı sokuyorum. Beyaz peynirleri dolduruyorum ağzıma, nefes alınmıyor havada. Burnuma krem peynirleri sıkıyorum. Doluyorum. Ağzımı kapatamıyorum, peynir ve tereyağı ile şişip kalsiyumla sertleşiyorum. Sütlü ve ekşi sıvılar kusuyorum. Fenalık geçirene kadar, midem iyice gerilene kadar, sıcak su torbaları patlayana kadar peynir yiyorum, peynir suyu içiyorum. Yanıyorum Mama. Kibrit kutuları peynirleri yakıyor, kibrit çöpleri çıtırdıyor. Peynir suyu döküyorum yanıklara, sönüyor, dumanlar kaplıyor, şarküterideki çıraklar kaçışıyor, bir yanık kokusu, bir patlama sesi duyuluyor. Daha çok duman daha çok sıcaklar üflüyor.

Füme etler füme peynirlere çok yakışıyor Mama. Her şey çok güzelleşip gelişiyor. Bir kaza, ben geliyorum diyor.

Küçük kız dilini Nalan Hanım'a, dişlerini Türk Diş Kurumu'na teslim ediyor. Nalan Hanım, "Gözlerini kapatır mısın, fıstık?" diyor. Gözlerimi kapatıyorum. Etlerime iğneler, kanallarıma tedaviler yapıyor. Peynirlerimin hepsini dilimliyor, ince ince. Asitli yağmur suyu kanalları açıyor, sular kabarıyor, çıss çıss sesleri ve düdüklü tencereler duyuluyor.

Ertesi gün, Nalan Hanım acilden çıkıp, suya düşüyor ve bulduğu bir yılana sarılıyor. Bir musibet, ben geliyorum diyor. Bir kaza, ben geliyorum diyor. Nalan Hanım, Nazan Bey'le tanışıyor, Mualla Hanım'ı ve Muallak Bey'i unutuyor. Mualla Hanım ve Muallak Bey serbest kalıyorlar. Dilimizi dışarı çıkarıp, ağzımızı açıp Aaaaaaaaaaaaa diyoruz. Bademciklerimize ve azı dişlerimize bakıp âşık oluyoruz. Sesimizi ve dilimizi özgür bırakıyoruz. Nalan Hanım'ın sudan çıkmış (beyaz) balığa dönüşünü izliyoruz dizi filmde. Öznelerimizi karıştırıyoruz.

Nalan Hanım, Türk Diş Kurumu'ndan akşamları 7'de çıkarken etrafına bakmadan söyleniyor, kılıktan kılığa giriyor, dişlerini gıcırdatmıyor, gözlüklerini takmıyor ve yüzüne çarpan o bisikletli çocuğu 3 saniye geri dönüp kesinlikle öldürmek istiyordu. Nalan Hanım'ın dudağı patlamış dişi kanıyordu, dilini ısırmıştı ve bilincini kaybediyordu. Öznesi gidip geliyordu, fakat coşkuluydu. Burnundaki yarığa, kaşar peyniri bastırıyor, bilincine sıcaklar üflüyor, kendini fırına atıp kütür kütür pişiyordu. Sanki beyni eriyordu.

Tabaklara kırmızı etler ve deniz mahsullü gratenler doluşuyordu. Kolalı gömlekleriyle müdürler ve buruşuk tişörtleriyle stajyerler aynı yerde yemek yiyor, bir eşitlik kardeşlik özgürlük düdüğü çalıyordu. Fransızca geçerli dil, devrimse geçersiz bir fatura oluyordu.
içerde.
dışarıda. Nalan Hanım hazır yerde baygın yatıyorken, öğle tatiliyken, vakit varken hazır, ve her şey hazır fransızcayken, ve bisikletli çocuk da kaçmışken, Nazan Bey, Nalan Hanım'ı görüp "Burnunuzu öpebilir miyim, sivuple?" diye soruyordu. O an, kütürdeyen Nalan esneyen bir jelibona dönüşüyordu. Nazan Bey, Nalan Hanım'ı başından tutup saçlarını okşuyordu. Nalan'ın kalsiyumla sertleşmiş hayal dünyasına girip dünyanın en yumuşak en tatlı şarkılarını söylüyordu. Nalan etrafında 360 kez dönen bir açı, köşeleri alınmış bir üçgene dönüşüp sonsuza uzayan bir galakside kafasını kaldırıma çarptığını sanıyordu. Bisikletliyi ve travmatik hatıralarını unutan, bilincini bilerek kaybeden Nalan Hanım, raporlarına "Sevgilim" diye başlayan ilaçlar yazıyordu. Geçersiz faturalar kesiyordu. Sevgi ve şefkat aranıp bulunuyordu, şikayetler bitiyor, diş kurumlarından korkular taşınıyordu. Ürkek ağızlardan, sıcak sütler akıyor, damlalar birbirine karışıyordu.

Nalan, sütlü bir losyon gibi ağzından akan sıvıyla nemlenmiş, vücut hatlarını yuvarlaklaştırmak için Türk Diş Kurumu'ndan, Türk Jimnastik Kulübü'ne görüntüsünü transfer etmeye karar vermişti, rolünün gereği. Yağlı sütler ve kızarmış yüzler, kurumsal kimliğe ters düşüyordu. Bir mecra, ben geliyorum diyordu. (aniden) Nalan işi bırakmış, hafiyelikten Safiye'liğe geçiş yapmıştı. Çenesi yerine kollarını bacaklarını yoruyor, lavabo ve küvetlere taze yasemin kokan köpükler döküyordu.

Sıcak su akıntıları serinletiyor, küçük ünlü uyumları pembe bir solüsyonla görünmez oluyor, Nazan pelteleşen Nalan'ın üzerine pudra şekeri döküyordu. Nalan'ın yüzüne pembe bir pudra sıcaklığı geliyordu.

Nalan'ın süt dişleri büyürken, bol bol peynir ve tereyağı yiyip güzelleşmişken, Mama'nın etleri düdüklü tencerelerde pişiyor, Nalan ağızlara, dişlere ve dillere bakmaktan vazgeçiyordu. İşi gücü her şeyi bırakıp, Nazan Bey'e roller biçiyordu. Biçki dikiş kursuna gidiyor, kendini adadığı görevi yerine Nazan'a adanıyor ve aldanıyordu. Kostümler dikiyor, gözlüklerini çıkarıyor, sabahları yüzünü sıcak sütlerle yıkıyordu. Bir hayal husule geliyordu. retardasyon.

Mama elindeki poşete patatesleri doldurup balkona atıyordu, patates bir baskı unsuru olmaktan uzaklaşıyordu. Uzun boynu Mama'nın, ve uzun saçları ipek gibiydi eğilirken, bir bardak süte bir kaşık bal çalarken, söylenirken, etleri fümelerken. Resimler oynuyor, elektrikli süpürgeler çalışıyor, tül perdeler bir anda açılıyordu. Toz pembe pudralar ekranı kaplıyor, herkesin yüzüne pembemsi bir ferahlık geliyordu. Kilolarca tereyağları eritiliyordu. Pirinçler ve sözler birbirine karışıyordu. rüya.

Gökyüzünde açılan bir yarıktan, (aniden) yabancı bir kütle gibi düşen Nazan, o bembeyaz süt dişi gibi Nalan'ın ağzıyla tükürdüğü lavaboya, beyaz bir balık gibi kaymayıp o porselen sıcak kuyuya, beyaz boyalarla yürüyüp ve diş dökmeyen işlere bulaşıp, sayfaları açıp açıp, reçeteler yazıp reçeller yapıp, Safiye oluyordu Nalan.
Öznelerini karıştırıyordu. Unutuyordu.

Şampuanlar sıkıyordu saçlarına, bombelerini ve yelkenlerini suya indiriyor, suda elektrikli bir dizi film oynuyor, düştüğü yerden kalkıp burnunu öptürüyordu. Gökyüzü, peynir yemekten çatlayan midesi gibi yarılıp açılıyor, ve Nazan Bey, Nalan'ı içeri alırken, "Bon sua, matmazel. Hoş geldiniz," diyordu. Peynirler dilimleniyor, sütler ağızlara dökülüyordu. Resimler oynuyor, hatlar birer birer yuvarlanıyordu.

Sürekli büyüyen çocuk

Punctum'lu Parfüm Cahit

Müptela dümbeleği: sana her arkasını döndüğünde sırtına vur.
Kasten.

Köprücük kemiği: her yüzünü çevirdiğinde bir köpek gibi omuzlarını kemir.
Ve hile ile.

Dudaklarımı kâğıttan silmeye başladığı an, bir parçacık su geldi ağzımın kenarından. Su, su diye bağırıyordum içimden. İçmek için değil, dökmek için bir bardak su. Conspicuous consumption: ölmeden önce iki kelime İngilizce ve bir zerre sosyoloji bildiğimi kanıtlamak istiyordum. Tüm sevenlerime kendimi armağan ediyorum.

Kavunlu likörle ensesti karıştıran içi geçmiş bir adam tanıdım.
"Bağımsız değişkenler arasında bağ kurmaktan tarifi pek mümkün olmayan hazlar duyduğum için, Epikür ve maydanoz kürü arasındaki jenerasyon farklılıklarının haritasını çıkarıp, Epikür ve maydanoz kürünü uzaktan akraba çıkarabilirim. Bu yüzden Epikür ve maydanozun ensest bir ilişki içinde olduklarını dahi iddia edebilirim."

Ağzında birikmiş tükürükleri yutkunduktan sonra, "Bir köpek terbiyecisi olmama rağmen çok da güzel kavun yetiştiririm," dedi adam.

Burnunuza maydanoz sokmak istiyorum. Kendimi tutamıyorum.

Kudurmuş ya da kuduz olmuş bir kuzu gibi, salyaları ve tüyleri kendisinden daha çok konuşuyordu.

Psikanaliz yapar, akrabalarımla haşır neşir olmayı severim. Yalan söylerim. Fotoğraf çekerim, parfüm sıkarım. Paralel kenar çizer düzeltip kare yaparım. Kurana el basarım. Takıntılıyım, napayım. Zaman zaman hem zehirlenebilir hem zehirleyebilirim. İğneli değil ama ilaçlıyım. Konuşurken birbirine yapışan dudakları, salyalarıyla uzayıp kısalan beyaz meridyenler gibi çevreleniyor, adamın ağzından kendi dünyasının pis kokuları yayılıyordu.

Robot resmini almak istiyorum senin, dedim Cahit.

Ortadan ikiye yarılmış fotoğraf zaafımı bu adama (No.5, Yaş 35) atfen teşhir ve teşkilat ederim. Adı: Parfüm Cahit. Hata bir.

Marlin. Sevgilim. İkinci. Hatam. Bu. Benim. Yaşlı. Bir. Şairim. Kompleksliyim. Ölümden. Korkuyorum. Üçüncü. Hatam. Bu. Benim. Profesöre. Bu. Makaleyi. Sevmedim. Dedim. Dördüncü. Hatam. Bu. Benim. Hâlâ. Onu. Hatırlarım. Nasıl. Demişti. Makale. Sevmek. Üzerinden. Değerlendirilmez. Hahahay. Beşinci. Hatam. Bu. Benim.

Öğretmenim. Öğretmenim. Kaçıncı. Hatam. Bu. Benim. Nasıl. Da. Güldün. Bana. Marlinim. Marlinim. Ne. Kadar. Da.

Eline bir cetvel alan Parfüm Cahit, fotoğraf makinesinin ve tahtanın önüne geçer.
Beş saniyeye kurmuş belli ki.

Arkadan sayıyorum. Pürüzlü bir sesim var. Hatırlıyorum. Sıranın üstünde, yalvarmak yakarmak nafile bugün, diyorum içimden.
Beş. Nefes al. Dört. Nefes ver. Üç. Bir nefes daha al hadi. İki. Bir.

Flaş.

Tek kare. Cahit'in elinde bir cetvel. Profesör. Görüntü oynamaya başlıyor. Tam beş saniye sonra. Cahit, kızın yanına gidip ellerini aç diyor. Hafif bir kavun kokusu duyuluyor. Cahit'in dişlerinde maydanoz artıkları kalmış. Cahit kıza, ellerini aç, diyor. Kız ellerini açınca, ellerine numaraların izlerini geçiriyor teker teker. 30 santim cetvel. Santim santim dövüyor kızı. Ölçüp ölçüp biçiyor sanki. Vurdukça terliyor. Terledikçe keyfi yerine geliyor. Epikür. Sınıf 5-A. Kızın elleri toplam onbeş santim çıkıyor, minicik ve kıpkırmızı. Tahta sıraların üzerine bir fotoğraf düşüyor. Bir sürü cam bardak kırılmış gibi bir sürü ses çıkıyor. Parfüm şişeleri. Uykusundan uyanıyor Marlin. Aynı anda bir prenses ölüyor kâğıttan. Çünkü sayfa yırtılıyor silmekten hep aynı yeri. Ortadan ikiye.

Ellerindeki santimlere bakıyor Marlin, ellerini de silmeye çalışıyor. Silginin ortasında bir arı resmi.

Kurban sendromu. Hata yedi. (Yabancı dil kökenli sendrom yerine hastalık tablosu kullanabilirsiniz.)

Parfüm Cahit, Marlin'in yanına gidiyor. Saçlarını arkaya doğru tarayıp iyice briyantinlemiş. Marlin'in resim defterindeki kurşun kalemle çizdiği kadının dudaklarını silip, dolma kalemle yeni bir dudak çiziyor. Amacın nedir Cahit?

Marlin'in ağzından bir parça su geliyor. Divanda yatıyor Marlin. Ellerinden santimlerin izleri çıkmıyor. Bu yüzden her zaman arkadaşlarından daha düz çekiyor çizgileri. Kimse onun resim yaparken cetvel kullanmadığına inanmıyor. Bu yüzden daha katı mesafeli; insanlarla alakasının sınırlarını bir dizi hesaptan sonra belirliyor. Ellerine baktıkça herkese olan uzaklığını daha kolay ölçüyor. Divanda yatıyor Marlin. Annesi onun fotoğrafını çekiyor. Ağzından bir parça su akıyor. Su, fotoğrafı delip geçiyor.

Nerede otuyorsun Marlin?
Şuuraltında.

Özenle yazdığı kelimelerin altına hecelemeyi öğrendiğinin temsili, yarım daireler çizmiş Marlin. Cahit gelip kırmızı tükenmez kalemle kocaman bir imza atıyor. Kaba saba. Yine mi. Marlin'in ağzından bir parça su geliyor. Baygın. Cahit, alkolik misin Cahit?

Cahit, ders ortasında sınıfın kapısının hemen yanındaki aynanın önüne geçip, kısa kıvırcık saçlarını fırçalıyor. Cahit, saçlarını fırçalarken, arka sıralardan birinde oturan Marlin'i seçiyor. İçinden, neden böyle düşman görünüyorsunuz, yıllar yılı dost bildiğim aynalar, diye söyleniyor. Gizlice dişindeki maydanozu tırnaklarıyla çıkarmaya çalışıyor. Marlin, Cahit'i izlerken öğretmeninin bir koyun gibi kırpıldığını düşlüyor. Kadın kokuları sıkıyor Cahit, 35 yaşında, yaz kış yemyeşil bir kazak giyiyor. Hata sekiz. Zil.

Beslenme vakti. Patates kızartması ve kaşar peyniri. Meyve suyu. Günlerden pazartesi.

Cahit mentollü bonbon almaya gitmiş. Marlin'i yanına çağırıp, hayal meyal şeylerden ilk aşkımız, hatırası bile yabancı gelir, diyor. Marlin biraz korkuyor. Kalp atışları hızlanıyor. Marlin'in gözlerini bir ışık alıyor.

Flaş.

Tek kare. Cahit yemyeşil bir hayalet gibi çıkıyor. Sol yanağında bir şişlik oluşmuş. Belli ki bonbon sabit bir şekilde dişleriyle yanağının içinde eriyor. Marlin, annesinin büyük dayısını hatırlıyor. Dayo, dayo bolil te zub?

Marlin divana uzanıyor. Annesi onun fotoğrafını çekiyor. Marlin dümdüz, kendini bir kâğıt gibi hissediyor. Marlin uykusunda Cahit'e poz verip çıplak robot resmini yaptırıyor. Evi polisler basıyor. Silahlılar. Cahit'in gözlüğüne şarapnel parçaları saplanıyor.

Cahit bugün kavundan çok Şanel5 kokuyor. Marlin'in ağzından bir parçacık su geliyor. Cahit, içinden su insanı boğar, ateş yakarmış, diyor. Annesi onun fotoğrafını çekiyor.

Flaş.

Cahit arkasını dönünce, kasten sırtından vuruluyor. Vurulduğunda sanki sıcak bir su torbası patlıyor. Etraftaki bütün köpekler kaçışıyor. Marlin eline bir cetvel alıp Cahit'in köprücük kemiklerinin üstünde yürüyor. Marlin uyuyup büyüyor. Bir parça su akıyor ağzının kenarından.

Nereden çıktı bu cenaze. Ölen kim.
Müptela dümbeleği: her koyun gibi kendi bacağından asılıyor. Sular fotoğrafları delip geçiyor.

dekalog mutantan

ben mutant mutantan, keskin köpek dişlerim tatlı,
kuyruğum dik ve uzundur. dik dik

annem mamma mutantan, sihirli mürekkep balıklarının içini temizleyip kemiklerini gizlice yemekten hoşlanır. istavrozlu sigaralarını mutfaktaki çeşmeyi açıp aniden fışkıran suyla söndürür. derisi soyumuzun en üst kademelerine mensup olduğunu gösteren simetrik beneklerle süslenmiştir. sutyen takmaz ama memelidir.

çam köknar ve ladin ağaçlarına duyduğum sevgi ile nam saldığım şirin dizörtmutasyon kumulunda, bir organizmalı canlı olarak açık pembe kimliğimi almış durumdayım. devletimizin adı mai ve siyah'tır. bayrağımızın rengi de mavi ve siyahtır. bizim kumul gibi daha seksen sekiz kumul vardır, ve hepsinin adı aynıdır. devletimizi radikal nasyonel eğilimleri olan mai ve siyah adındaki iki mutant kurmuştur: mutlak mutaassıp bir rejimleri ve mutasavvıfflarla dolu bir tekneleri vardır: bis millair rahman dır.

fön rüzgarları eşliğinde kumullarda bir gezintiye çıktığınızda gözünüze çarpan ilk şey iki liderin yan yana asılı duran fotoğraflarıdır: mai ve siyah'ın portreleri şaşırtıcı bir biçimde yalnızca mavi ve siyahtır. yüzleri olmadığı için kutsanmışlardır. homojen ve minimaldirler.

siz şaşıradururken, sert bir lodos yüzünüzü kurutmakta, çatlayan dudaklarınızın arasından konuştuğunuz surette kan patlamaktadır: lütfen sessiz olun, ikonlar dağılabilir.

annem az önce aldığım taze mürekkep balığını temizlerken aşağıda, yine canlı ve fazlasıyla kaygan olan ağzını yırttığı için, balığın çıkardığı o korkunç ölüm çığlığından ürkmüş, neredeyse delirmiş gibi ağlıyor şimdi.
balığı kaynar suyun içine atarken o an balıkla özdeşleşip gözlerinden mavi mürekkepler akıtmaya başlamış. her tarafım yanıyor alerji yapıyor bu balık bana kaynıyorum, her yanım boyandı mutantaa mutantaa

-mamma, sta si projilea duri sa staburiom kipa da?
-jurim da siom ki meseca.

hızla aşağıya inip annemin ağladıkça mavileşen bedenine oksijen suyu dökmeye başladım. annem mavileştikçe mai'ye benziyor, yüzü ve dili kayboluyordu. oksijenle nefes alıp suyuyla temizleniyordu. anne yosun da getireyim mi, ne bileyim yemek yaparken kalkan giymiyor musun, kılıç kuşanmıyor musun. anne giderek bir ıstakoza benziyorsun, anne benekli tenin kabuk bağlıyor, kızarıyorsun iyice, suyun taşıyor.

nerden aldım bu balığı derken annemi yığıldığı yerden kaldırarak yatağına yatırdım. alerjik kızarıklıklarını, kabuklarını dökmüş, iyi uyuyor dedim ki ilk konuşmasını yaptı.

-mutanta, zamisla si mi tosuyra da dapiryovana!
-mamma, hoça li de si mogusa di jelmana.

komşularımızdan ayrıldığımız nokta içedönük bir fanus dili konuşmamızdır. konuştuğumuzda fanustan akseden sesimizle eko ve narkis piyesini oynar, bir an için kendimizi çocuk sanırız. dışa kapalı içe açığızdır biz. hem avcı hem toplayıcıyız: genellikle birbirimizi vurur ve
parçalarımızı toplarız.
ne zaman açık ne zaman kapalı olacağımız belli olmaz bizim, ortasını yakaladığınızda çekinmeyin vurun.
pastoral kapımızdan, demişti bir kez mamma mutantan bir komşumuza.

dizörtmutasyon'dan tozpembe kimlik almak için genç ve güzel olmak yeterlidir. bu kimlik bir kart değil aksine ipek ve güderi karışımından yapılmış, güzel duygular uyandıran bir tabakadır. eğer etnik bir organizmalar familyasından iseniz çingene pembesi bir karton kağıdını kabul etmek, kabul etmeyecekseniz dizörtmutasyon'u terk etmek durumundasınız.

ha ha ha hayır. ben roman değilim.

bir dahakine daha yaşlı ve bilge bir mürekkep balığı bulup mamma mutanta'nın kendini bu kadar yıpratmasına izin vermeyeceğim. hayvan o kadar sessiz ve saygın olacak ki kesilirken bile çıtı çıkmayacak. çıt çıt
denizin tüm mavisini içine çekip denizin mavisiyle denizin kendisini saklamasına izin vermeyecek güçlü bir mürekkep balığı istiyorum. onu denizden çektiğimde denizin mavisi de çekilmeli. deniz çıplak kalmalı.

tüm rengi solmuş taşlar, minik ve zavallı yengeçler, üzerlerine basıldığında iğnelerini batıran akıllı yosunlar, güzel ve naif mercanlar, tırtırlı ve yüzsüz süngerlerin hepsi ama hepsi artık denizin kokusunu da rengini de unutsunlar. bu akşam denizi içicez. ailecek.

-diil mi mamma? mamaa.

mai'nin ölüm yıldönümü, ona olan saygımızdan, siyahı da unutmayalım -mamma, duyuyor musun beni, bak bu akşamki planımda denizin mavisini yok etmek var. kutsal mai ve siyah adına kurban kesiyoruz. bis millair rahman.

-mamma, komşuları da davet edelim mi ama lüt lüt fen.
-kolanami tonasilasam ko jaslima da trajem.

alabildiğine benekli ve tüylü olan burunlarını ve ıslak ağızlarını aldıran mutaniye komşularımız en en uzak oryantlardan göç ederek geldikleri ve bizim konuştuğumuz dili bilmedikleri için adab-ı muaşeret kuralları gereğince, kapı dışarı edildiler. biz apastoral bir aileyiz, kültürlüyüz çünkü mürekkep içmişizdir. estetik ameliyatlarla koku ve tat organlarını aldıran mutantlara konuksever davranmamız mümkün değil.

-canım bu kutsal yemekten sonra mai ve siyah adına sesli bir şekilde dua etmek ister misin?
-mamma, burnuma kadar tuzlu su ve mavi mürekkeple doldum. dua okumak isterdim ancak akşama yemeği sindirip bu yüce günün anısına bir metin yazmayı isterim.

şu anda tamamen mavileştim fakat yazımı siyah mürekkeple yazmak istiyorum. biraz da bu sebepten geceleyin iyice yatışmış olacağım için mürekkeplerim moleküllerine ayrılıp renkleri koyulaşmış olacak. ellerine sağlık, her şey çok lezzetli olmuştu.
-primadi lu putanina.

mamma mutantan yatak odasına çekilirken ben çalışma odama doğru yola koyuldum. hipertansiyonum ve şekerim olduğunu unutarak onca tuzlu yemeği bir çırpıda yemiştim. bir an önce yazmaya başlamalıyım, ancak her yanım o kadar şişmiş ki gözlerim yerinden fırlayacak sanki. başım çatlıyor. oh, sonunda burnum kanamaya başladı. hemen bir mendil bulmalıyım. mendil ararken kan tüm şiddetiyle akmaya devam ediyor. çalışma odamdaki tüm kitaplar, çin halıları, oryant süsler, kağıtlar her şey kana bulanıyor. mamma bile diyemiyorum ne oluyor bana. hızla tansiyonum düşüyor sanırım. bu kan da ne. tuhaf bir çığlık sökülüyor sanki içimden, kaynıyor gibi oluyorum. bir an önce bu kutsal günün anısına bir şeyler yazmalıyım. ama mürekkebim yok, her şey kıpkırmızı. ah, pencere açıkmış. inanamıyorum karşıdaki burunsuz komşu beni izliyormuş meğer. yüzü çingene pembesi olmuş sanki ama ağzı yok ki onun nasıl haber verecek insanlara. ha hay nasıl gönderdik sizi. güle güle odysse. ama onlar yemek de yiyemez ki. ha hay. morfolojik sapmalar.

tertemiz bir sayfa gibi bir yüzüm vardır, ben mutant mutantan. keskin köpek dişlerim tatlı, kuruğum uzun ve diktir benim.

sevgili mai ve siyah,
bize bahşettiğiniz bu yüce ulus adına dörtbiryandan çevrildiğimiz denizi şeffaflaştırdım. sizin adınıza denizleri aştım, en büyük canavarları yendim. gittiğim adalarda yorulunca dinlendim, türlü maceralardan hayatı öğrendim. şimdi eve yiyecek götürürken yakaladığım dev mürekkep balığını sizin adınıza kurban ettim, ve gerektiği gibi yedim. komşularıma dağıtmadım ama sebeplerim vardı. kalan parçalarını sizin için sakladım. verdiğiniz nimetlere ve sağlığa şükrederim. amin.

yazıyı bitirdiğinde her yer kıpkırmızı olmuştu, alt katta mamma uyuyordu. açık pencereden vuran ışık kanla dolan odanın tamamını çingene pembesi gösteriyordu.
-hayır, ben roman değilim.

melida.

Nöbette

katli zor boylamlardayım

Dolgunlaşmış ve bedenine çizdiği meridyenlerin arası genişlemişti.
Teni plastik ince bir tabaka gibi esneyip pörsüyordu.

O'na ulaşmak için 360 kez 4 dakika gittim.

Başladığım noktada olduğumu görünce, birden bire patlayan deriden içeri girdim.
Nükleer alemlerin ağırlık merkezinde beden eğitimi dersine gidip, gelmekteydim.

Ben
Bale oryantal, katli zor boylamlardayım.

Bacaklarını ortadan ikiye ayırarak, ortadan ikiye bölüneceğini düşünüyor ve hayallerindeki kırıkları birleştirip keskin bir top elde ediyordu.

Bil bakalım elimde ne var?
Bahçeye düşen üzüm sineklerinin antenlerinden yapılmış radyoaktif bir küre.
Bildin. Aferin.

Beden Eğitimi dersiydi, parkta atletik hücumlar yapıyorduk bedenimize. Her yanı keskin köşeli toplarla oynuyor, vücudumuzu kaplayan parlak kan pıhtılaşana kadar koşuyor, gerinip geriliyorduk. Kahverengi olana kadar kanla dolmadıkça ve demir kokusundan bayılmadıkça oyunu bırakmıyorduk. Nüktedanlığımızı törpüleyip, çeperlerimizi sonuna kadar darlaştırmaya çalışıyorduk. Birbirimizi korkutup, rahatlıyorduk. Rahatladıkça daha çok korkuyorduk. Göğsümüzde şeytansı yarasa hayalleri açılıyor, atletik katil zanlılarımızı karanlıkta oyuna getiriyorduk.

Giderek sertleşen bir sağduyusu ve yumuşak bir sol ayağı vardı. O'nu izliyordum, yanımdaydı. Kemikleri deforme oluyor, boylamlarını aşıyordu. Böyle durumlarda koşarak banyoya gidiyor, kaynar suyun içinde haşlanıp biraz daha sertleşiyordu. Kabuğundaki ve sapındaki çizgiler derinleştikçe, onkoloji laboratuvarlarında estetik yaptırmayı düşünüyordu her defasında. Anestezi siz.

Ben
İyi ve kötü arasında gidip geldikçe
ne esriyor ne esniyordum. Ontoloji tahlillerime bakıp korkuyordum. Bilimsel monarşi her zaman ölüm bilincimi canlandırıyordu. Kendimi uyutup büyütüyordum.

O'nun elleri tam başının hizasında aynı boyda, yüzünü üçe bölünce eşit, simetrik, kafası vücudunun yedi buçukta biri, bir yarısı diğerinin aynısı.

O'nu ilk gördüğümde büyüdüğü yeri bilmediğim uzak bir ağaçtan gelmiş bir erikle empati kurmaya çalışıyordum. Dürüst değildim.

Onu ikinci kez gördüğümde, ağzımdaki ekşimsi tat dramatik bir öyküye dönüşmüştü.
Hep O yöne gidiyordum.

Oynadığımız bahçede sandığım gibi erik ağaçları yoktu, siyah üzümlerle örülmüş bodur bir ağaçlık vardı. Çekirdeklerini çıkarıp, nükleer bir saldırıdan kaçabiliyordum.

Üzümlerin etrafındaki minik ve tembel sinekler, onun çürüyeceğini hatırlatıyordu bana. Biz egzersiz yapmaya devam ediyorduk.

Egzersizler. Tam 180 derece eğilmeyi başarabildiğimde, dikey zevklerimden vazgeçmiş, yerçekimli bir paspas haline gelmiştim. Dedin Bale Oksijen. Sen. Bense giderek kötü bir üzüm sirkesine değil ama tadı keskin bir şaraba dönüşüyordum, dedim. Sek kırmızı yaban mersini.

Keskin sirke küpüne zarar dedi, dedin Oksijen.
Yanlış numara dedi, dedin Bale Oryantal.

360 kez 4 dakika gidemeyeceğimi anlayıp, 4 kez 360 dakika gittiğimde karşılaştığım şey bir zaman aşımıydı.

Seni geri isteyip, ileri gidiyordum.
Gittikçe gözden kayboluyor, macenta ile macellan arası
bir şeye benziyordum.

Din don.
Beslenme vakti.

Erikleri boyuna bölüp dilimledin, elle tutulmayan gözle
görülmeyen keskin bir küreydin. Dedin oryantal, plastiktin
esnedin.
Kanımda faşist bir rejimin radyoaktif molekülleri
dolaşıyorken
Kendimi yiyip yenildim.
genişledikçe ulaşılması daha zor
bir yer haline geldim.
Daha uzun süren yollardan, konuklar kabul ettim.

Din don.
Kendimi dilimleyip yedim.
Beslenmemi bitirdim.

Buraya Gelin! Burası Sizin!

Saçlarımı altın suyuna batırdım.
Dişlerimi söktüm. Yerlerine tek tek inci yerleştirdim.

Tel tel, 24 ayar saçlarımı yastığıma batırıp uyudum. Yastığımın içindeki pamuklar omuzlarıma, göğsüme doğru uçuştular. Gece uyurken, rüyalarımda kuyumcularla sevişirken, burnumun içine sprey sıkıp, ağzıma kokulu sargı bezi kapattılar. Bayıldım. Çok güzeldi. Yastığın içine ektiğim saçlarım, fidan gibi büyüyor, altın meyveler yediriyordum kuyumcuma.

Derin derin uyuyordum. Rüyamda, kuyumcu Kuzgun'la altın suyu dolu bir havuza atlıyorduk. Altın suyu yutup, altın kalpli oluyordum. Atıyordum kulaçlarımı, çırpıyordum ayaklarımı. Havuzdan çıktığımda ağzımdan bal damlıyordu. Kuyumcu Kuzgun, kendini Kızıldeniz'de sanıyor, havuzun ortasında, kenardan geçen develeri izliyordu. Etrafta bakır tepsilerde cıva ve siyanür kokteyli ikram eden genç kadınlar dolaşıyordu. Altın suyunu üzerimden çıkarmanın yollarını arıyor, yorgun düşüp uyuyordum.

Uyumaya devam ederken, yolda bir deri tüccarıyla karşılaştım. Onunla seviştim. Bana, kendi elleriyle öldürüp kuruttuğu yılanlardan oluşan koleksiyonunu gösterdi. "Bu yılanların hepsini ben avladım!" dedi. Çok beğendim. Boyu 5 metre 80 santim olan yemyeşil bir yılanın yüzülmüş derisini armağan etti bana. Çok güzeldi. Onu bir tulum gibi giydim. Gözlerini oymuş yılanın, delikleri kalmış. Deliklere kendi gözlerimi hizalayıp, ona baktım. Tulum 4 metre büyük geldi. Arkamda upuzun bir kuyrukla sürüngenleştim. Sürüne sürüne yoluma devam ettim.

Altın saçlarımı, kollarımı ve ayaklarımı yavaş yavaş kurtarınca, çıkarıp attım tulumu üzerimden. Yürümeye, hatta koşmaya devam ettim. Kendime sevişmek için hayattan zevk alan bir Bedevi buldum. Bana kum püresi ikram etti. Hayatımda yediğim en güzel yemekti. Uykum iyice derinleşmişti. Çölde gördüğüm insanların kılları, birden bire hızla uzamaya başlamıştı. Kumun üzerinde, hareket eden siyah kıl topları görüyordum. Binlerce. Üzerime doğru geldikleri an korktum ve uyandım. Uyanınca yürümeye devam ettim.

Yolda genç bir eskimoyla karşılaştım. Buzlu sudan karaya çıkınca çekici ve güzel kadınlara dönüşen fokların hikayesini anlattı bana. "Buralarda öyle bir fok var mıdır, gösterebilir misin?" dedim. "Bak benim!" deyip gülümsedi. Ona bakınca kendimi gördüm. Ürküp hemen suya atladım. Suyun altı çok güzeldi. Hemen gördüğüm bütün istiridyeleri topladım. Karşıma çıkan bütün küçük balıkları yedim, kilo aldım,

yağlandım, soğuğa iyice alıştım. Sudan çıkarken, dev vücudumu karaya taşımak için bir vinç istettim. Alo Vinç geldi. Beni kucakladı ve gökdelenlerin tepesine çıkardı. Alo Vinç'i bu yüzden çok sevdim.

Karaya çıktığımda, altın saçlarım ve midemdeki kum pürem duruyordu. Gri betonların üzerinde yürüyordum. 65'inci katta bir dişçi tabelası buldum. Diş Hekimi İNCİ ALTIN. "Ağzımdaki dişlerin hepsini sök, doktor!" dedim. Dişçi, dişlerin hepsini söktü. Elimdeki istiridyeleri açtım, çıkardım incileri. "Diz!" dedim. "Hepsini, 32 tane." Hepsini dizdi. Dizerken, diş etlerime 5 tane iğne hediye etti. O iğneleri alıp, incileri diş etlerime diktim.

Gülümseyerek yürümeye devam ettim. Zaman geçmiş, altın saçlarım dizlerime kadar uzamış. Oturdum, zümrüt bir bıçakla uçlarını kısalttım. Kesilen parçalar taze fasulyeye dönüştüler. Öldüler. Ölüleri toprağa gömdüm. Onları yiyen yeşil solucanları pişirip yedim. Görüntü yemyeşil oldu. Yürümeye devam ettim.

Kendimi yine kuyumcu Kuzgun'un koynunda buldum. Havuzuna girmedim. "Bana yeni bir şekil vereceksin!" dedim. 58 kiloluk bir hamura dönüştüm. Çok güzeldi. Beni yoğurdu. Masanın başına oturdu, minik minik parçalarımı kopardı. Her parçadan birer çubuk başak yaptı. Yatak odasının içine ekti beni teker teker. Sonunda, 58 dönümlük bir başak tarlası oldum. Ona ekmek ve unlu kurabiye verdim.

Değirmen gibi döndürdüm onu, ununu eledim, eleğini astım, yürümeye devam ettim.

Burnuma gelen sprey kokusunu takip ettim. Uykum iyice derinleşiyordu. Simsiyah bir mağaraya girdim. Örümcekleri temizleyip ilerledim. Bir maymunla karşılaştım. "Beni resmèt!" dedim. Duvara bir mağara resmi çizdi. "Zaten mağaradayız, aptal şey!" dedim, yürümeye devam ettim.

Yerin dibine, elmastan yapılmış, parıl parıl bir merdivenle indim. İrili ufaklı, pembe ve mor cinlerle karşılaştım. "Beni görünmez yapın!" dedim. "Bu vişne peltesini yersen, seni görünmez yaparız," dediler. Vişne peltesini yedim, çok güzeldi. Pembeleştim. Şeffaflaştım. Kendimi göremedim. Cinlere, yediğim pelteyi geri verdim. Yürümeye, hatta koşmaya devam ettim.

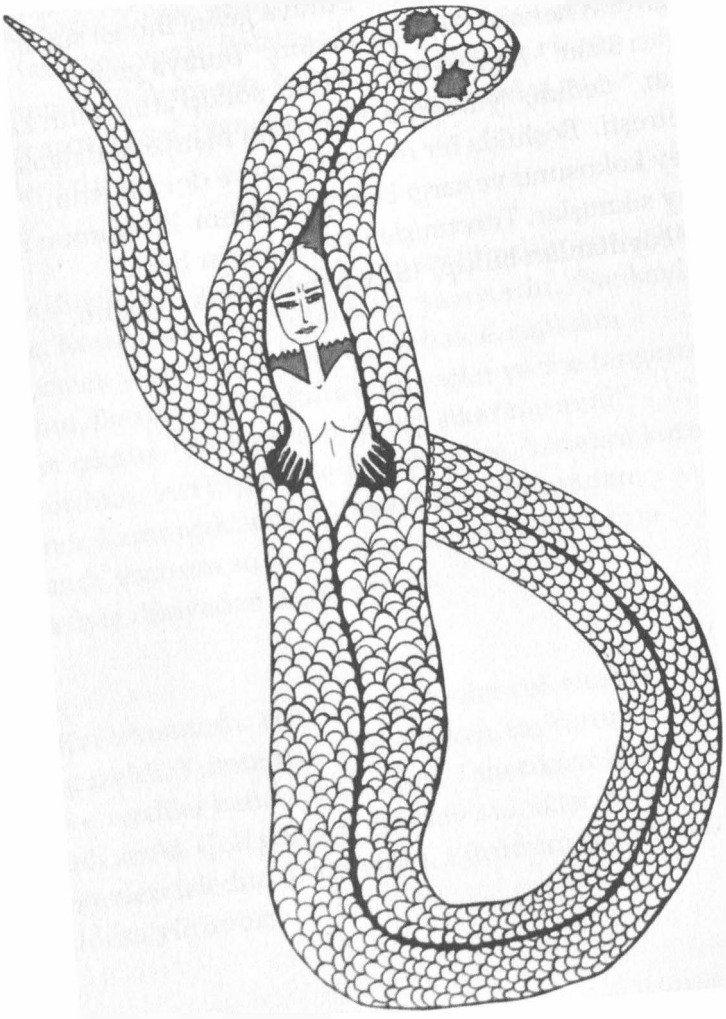
Karşıma kömürden yapılmış bir asansör çıktı. Asansörü görünce öksürdüm. Yerin en son katının düğmesine bastım, aşağılara inerken bir madenciyle karşılaştım. "Burada hava ne kötü, yüzünü göremiyorum," dedim. Kokladım madenciyi. Kokladım kokladım kokladım kokladım. Koklarken uyanmışım. Altın saçlarımı çalmışlar. Hırsızlar. Yerine tilki kürkünden bir şapka bırakmışlar. Çaresiz, şapkayı giydim. Kenarındaki yanık kurşun izini farkettim. Tilkiyi vuran avcıyı buldum. Onunla sohbet edip, kızarmış güvercin eti yedim. Çok güzeldi.

Kalktım, gittim. Ormanda gezindim. Minik bir sincapla konuştum. Onu şapkamın altına koydum, önüme çıkan ilk gemiye atladım. Bütün canlılar altın sarısıydı. Sincabı bıraktım, kaçtı. Yalnız kaldı. Kendini suya attı. Yüze yüze patates tarlasına vardı. Patates yiyip büyüyünce, kendine bir kuyumcu dükkanı açtı. İçinde, altın kaplama insan figürleri sattı. El sallayan, kahkaha atan insanlar en pahalılarıydı.

Sincabı düşünüp yürürken, eski bir parfüm fabrikası çıktı önüme. Kapısında, 'eau de toillette' yazıyordu. "Şapkayla içeri girmek yasak" dedi görevli herhalde, şapkamı çıkardım. Başıma dokundum, altın saçlar yerine rengarenk çiçekler çıkmış. "Beni parfüm yapıp sıkar mısınız?" diye sordum. İnci dişlerimle gülümsedim. Yönetim kurulu toplandı, karar açıklandı. Çiçeklerim vücudumdan ayıklandı, esansım suya karıştırıldı. Suyun kaldırma kuvvetiyle dünyadan dışarı çıktım.

Neptün'e kondum. Yere bastım. Yerler çok sıcaktı. Çok güzeldi. Yumuşacık. Dinlenirken, tupturuncu bir meyve verdiler bana. Onu yedim. Tanecikleri kalbimde dağıldı sanki. Çok güzeldi. Sinyalli müzikler dinleyip, gezegenleri izledim. Dans ettim. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm yürüdüm.

Yürürken, yemyeşil bir yaratıkla karşılaştım. Elimin içine, gördüğüm her şeyi silen bir silgi koydu. Görüntüdeki her şeyi sildim. Sildim de sildim. Devasa bir boşluk açıldı önümde. "Hadi," dedim, "Buraya gelin! Burası sizin!" Çağırdım herkesi. "Hadi," dedim, "Buraya gelin! Burası sizin!" Elimi içime soktum, söküp attım altın kalbimi. "Alın," dedim, "yüreğimi." İçimdeki manyetik dalgalar tir tir titreşti. Boşlukla bir olup yürümeye devam ettim. Sprey kokusunu ve sargı bezini hissettim. Burnumun içine sprey sıkmışlar. Titretmişler. Bayıltmışlar beni. Beni bayıltanları bulup, "Size bayılıyorum," dedim.

İlksiz & Sonsuz: Cennet ev

Fürnez Fürnez Gecenin Geldiği Yöne Bak

Gölgesinden korkmuş bir ırmak, menderesler çizerek geceliyordu yatağında. Kabusla renklendirilmiş boyama kitabıydı günü, yatağı ıslak. Bir çocuk gibi taşırıyordu çizgilerini menderesten, sel oluyordu.
"Bay Frommz, nereye böyle?"
"Ayak parmaklarımı yağlıyorum. Uzun ve nemli karanlıkta karıncaların sayımı var bu gece. Yazman olarak atandım evime."

Sabaha karşı mutfağın duvarları siyah-beyaz karelenmişti. Nostaljik filmlere bayılır, her bayıldığında mentollü mendil getirirdi karıncalar sırtlarında. 70'lerden kalma kuru-temizlenmiş saçları, küt kesimli ve mentol kokuluydu.

Günü bayağı kesirleyen bir gölge bu. Karıncaların lineer hareketlerinde koordinatlar kurar, eksenleri silgiyle ayırır, bol bol kesir çizgisi elde ederdi. Pay gündüz-gece, payda da gündü. Sabahları üçle başlardı payına, iki saat sonra iki eklerdi, dört saat sonra dört, üç saat sonra üç, iki saat sonra iki... Basit kesirdi rutin hayatı, bileşik olmamaktan gurur duyardı. Biliyordu ki pay büyük olursa paydadan, gündüz büyürse günden yazman Frommz olmayacaktı kozmosta.

Bütün ölüler ayıplayacaktı kaygan parmaklarını,
tüm bileşik kesirlerden ilençlenecekti yuvaları karıncaların,
onların yastıkları ıslanmayacaktı selden.

"Gölgeniz neden siyah Bay Frommz?"
Nedenli sorulardan nefret ederdi. Onlar da ara sıra
ayaklarını yağlamalılar, diye düşündü. Cevap vermedi.

Şlap, şlapp... Fırss, fırrss... Parmak aralarından mantarlı
iltihaplar sıçrıyordu mutfağın kareli tabanına. Tabanlı bir
vadiden akıyordu. Menderesleri çizerdi; ama onda hiç çizik
yoktu.

Üç saati dolmuş olmalıydı. Payına üç yazdı.

Mutfağının siyah-beyaz karelerini sarartan bir hastalık bu.
"Satranç fil siz miydiniz Bay Frommz?"
"Evet, tanıdınız mı? Siyah takımdaki. Siz de beyaz takımın
kraliçesi olmalısınız," dedikten sonra bacaklarının arasına
aldı kafasını. Mentollü sızısı eşliğinde kulaklarını çıkardı
yerlerinden, yastığının altına bıraktı. Islak bir yastıktan
daha iyi yer olamazdı kepçelerine. Üç saat kadar kestirdi ve
payına üç daha ekledi.

Uyandığında saydam bir paketin içinde buldu kendini.
Paket gittikçe küçülüyor, varlığını öyle hissettiriyordu.
Alanı daraldıkça, soluğunu yavaşlatan şeyi bulmaya
çalışıyordu. Sersemlemiş olmalı. Karıncalarından mentollü
bir koku yayıldı pakete. Burnu yanıyordu, ayıldı.
Kendine geldiğinde bir adım ileri, bir adım geri giden bir
kalabalık buldu karşısında. Gözleri sağa sola kayıyordu.

"Ah, mekanikler bayramı!" derken her yerin şeffaf ve sessiz olduğunu fark etti. Görüntü olağanca hareketiyle akarken, kulaklarını yastığın altından aldı ve yerlerine takmasıyla kiliseden gelen orgun ürkütücü sesini duydu. 70'lerden kalma, kuru-temizlenmiş nostaljik bir tının ağırlığında hafifledi. İki saati doldu, sekiz yazdı payına. Önünde bir artı işareti vardı, önceden yazmış olmalı.

"Geçmiş olsun, Bay Frommz. Ne'niz var?"
"Çizgilerim yok. Üzgünüm tersinden yanıtlıyorum sorularınızı. Yokla var arasında, ileri-geri adım atan susamış bir gölgeyim ben. Kendimi hediyelediğim saydam paketin bir süt şişesi olduğunu görüyorum şimdi. Yüzme bilmeyen karıncalarımı içine bırakıyorum. Boğulmuş olabilirler."

Olsun. Camdan bir tabutta lanetlendi yıllarca uyuyan güzel varlıkları karıncaların.
Ayağa kalktı. Kafasını bacaklarının arasından çekti. Uyuşuktu.

"Bay Frommz, akşamları yürüyüşe çıkmaz mısınız?" diyen kadının yanına koşup giysilerini çıkardı. Adı neydi, Bayan Fürnez mi, herneyse önemli değil, o da soyundu. Kadına iyice yaklaştı. Uyuşukluğu birden kayboldu. Frommz, saçlarıyla Fürnez'in gözlerini bağladı. Dört saati doldu, payına on iki yazdı.

Bayan Fürnez'in gözleri gölgelendi: Frommz'un, bir gölgenin bunu neden yaptığı açık.

Geceyle beraber açlığını iyice hissediyordu Frommz. Mutfağa gidip süt şişesini buldu, kapağını açtı, biri paketlemiş gibiydi, içindeki siyah kırıntılar, karıncalar da neydi. Önemsemeyerek etli, lezzetli sütü döktü midesine. Mentollü bir tat kalmıştı ağzında.

"Bayan Fürnez sorusunu soramayacak, beni görmüyor," deyip akrobatik hareketlerle koordinatlar çiziyordu kendine. Karıncalar yoktu, iş yazmandaydı.

"Afiyet olsun, Bay Frommz," dedi Fürnez.
"Ah aksi kadın! Sen hâlâ donmadın mı? Çıplak bedeninle, hastalığımla sararmış mutfağımda uzanmaktasın."
"Midas'ın kulakları benim sayılır, Bay Frommz. Duydum lakırdısını sütün."

Tersinden gitse de söyleyecek bir şey bulamıyordu. İki saat daha ekledi payına.
Yavaş adımlarla Fürnez'in yanına gitti Frommz.
Birkaç senedir aradığı eldivenleri karşı duvarın dibindeydi. Şaşırdı. Aldı. Bayan Fürnez'in elleri buz gibiydi. Hâlâ çıplak yatıyordu. Birini onun eline giydirdi, birini kendi giydi eldivenin. Parmaklarını Fürnez'in boynunda gezdirdi. Karıncalar sütte, Fürnez de onun ellerinde boğulacaktı. Ama o çoktan soğuk ve mordu. Vazgeçti.

"Biri ellerimi yıkasın!" dedi. Zamanım kalmadı. Duvarlar yıkılıyor. Hiçbir gölge duvarsız yaşayamaz. Işık, ışık! Hayır, karanlık!

Gece uzadı. Sınırını geçti. Gece başka bir yerde sürdürüyordu geceliğini, gündüz gündüzlüğünü. Pay büyüyordu paydadan. Ya bütün ölüler ayıplarsa iltihaplı kaygan parmaklarını? Gündüz yoktu artık. Güneşten buharlaşmıyordu suyu ırmağın. Saçları dökülüyordu hızla ki bir gölgenin yaşlanma şansı yoktu.

İlençlenmiş suyunu denize ulaştırdı Frommz. Akıyordu yine de; parmaklarının üstünde kayarak yok olma ihtimalini izliyordu, kiliseden gelen ürkütücü org sesinin ağırlığıyla. Hafifledi. Kabuslarıyla renklendirdiği boyama kitabını unuttu, yatağını, ıslak yastığını menderesinde kaybetti. Bayan Fürnez tüm soğukluğuyla ayrıldı bedeninden Frommz'un; Efendisini selamladı:

"Aramıza hoş geldiniz Bay Frommz. "

ANNEM BİR ROBOT DOĞURDU

MELİDA TÜZÜNOĞLU

İncecik ipekli bir gömleğin üstünde sivrisineklerden bir desen. Hava cehennem kadar sıcak. Karşıdaki dijital tabloda "46 derece vardır" yazıyor, yanında kırmızı rujlu sarışın bir kadın gülümsüyor. Plastik yüzü, kolajen dolguları iyice şişmiş, elastik bir uçan balon gibi olmuş. Zor anlar yaşıyordur eminim. Küçücük burun delikleriyle alsa alsa üç gram oksijen alır. Başka bir şeye bakmak istiyorum ısrarla. Sıcaktan kirpik diplerimde buhar biriktirip kulaklarımdan çıkarıyorum.

Trafik, sıcağı belki 50 derece hissettiriyor. Hiç bilmediğim bir yerdeyim, değişik insanlar, dar bozuk sokaklar. Giderek eriyorum, zayıflıyorum, sanki kemiklerimle kendi suyumda kaynıyorum.

Zamansız, gerçeküstü imgelerle örülü öyküler. Öykülerin asıl mekanı, dil. Karakterler dilin verdiği coşkuyla evriliyor; kurgu, akışa göre yön değiştiriyor. Sıradan yapılar bozuluyor, olağandışı hayal-evrenler açılıyor. Sabır satan bankalar da, Tanzimat yazarları da metne konu oluyor. Müthiş bir canlılık, parçalanmanın açığa çıkardığı enerji ve yeniden kurmanın tazeliği...

Her bir öykü DNA'sı dil olan yeni bir canlı yaratmanın arayışı.

Idefix.com jürisinin 2011'in en iyi ilk romanı seçtiği ***Ambulansla Dünya Turu****'nun yazarı* ***Melida Tüzünoğlu****'nun ilk öykü kitabı;* ***Annem Bir Robot Doğurdu.***

15,00 TL

APRIL

9 789756 006955